

The Power Of Love

Contents

The Power Of Love	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	7
3. Chương 3	12
4. Chương 4	19
5. Chương 5	25
6. Chương 6	31
7. Chương 7	37
8. Chương 8	43
9. Chương 9	49
10. Chương 10	56
11. Chương 11	61
12. Chương 12	69
13. Chương 13	73
14. Chương 14	80

The Power Of Love

Giới thiệu

SỨC MẠNH TÌNH YÊU KISSed by an Angel #2 Người dịch: Se Sẻ Nâu Truyện gồm bốn phần :1. Kiss

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/the-power-of-love>

1. Chương 1

“Lần này tôi phải liên lạc được với cô ấy!” Tristan nói, “Tôi phải cảnh báo cho Ivy, tôi phải nói với cô ấy rằng cú đâm xe đó không phải là một tai nạn. Lacey, giúp tôi đi! Chị biết nhiệm vụ thiên thần này không đến với tôi một cách vô cớ mà.”

“Cậu cứ nói đi nói lại điều đó mãi rồi còn gì.” Lacey đáp, ngả lưng dựa vào bia mộ của Tristan.

“Vậy chị sẽ đi cùng tôi chứ?”

Lacey kiểm tra móng tay, những chiếc móng dài màu tím không bị sứt mẻ hoặc gãy nhiều hơn gì so với việc mọc thêm tóc trên mái tóc nâu dày của Tristan. Cuối cùng cô nói. “Tôi đoán là tôi có thể chen lẩn giữa một bữa tiệc hồ bơi trong một giờ. Nhưng nghe này, Tristan, đừng có mong tôi là một khách mời thiên thần hoàn hảo đấy.”

Ivy đứng bên mép hồ bơi, da cô nổi gai khi nước hồ lạnh lẽo thỉnh thoảng tạt vào cô. Hai cô gái chạy lướt qua cô, bị truy đuổi bởi một chàng trai cầm khẩu súng bắn nước. Cả ba người bọn họ cùng đổ nhào vào hồ bơi để lại một Ivy ướt sũng bởi cơn mưa của những giọt nước lạnh ngắt. Nếu như điều này xảy ra trước đây, cô hẳn sẽ run rẩy, run rẩy và cầu nguyện với thiên thần nước của cô. Nhưng thiên thần nước không tồn tại. Bây giờ Ivy đã hiểu rõ điều đó.

Mùa đông trước, khi cô bị treo lơ lửng trên chiếc cầu nhảy thật cao phía trên hồ bơi của trường, đông cứng với nỗi sợ đã ám ảnh cô từ thời thơ ấu, cô đã cầu nguyện với thiên thần nước của cô. Nhưng là Tristan đã cứu cô.

Anh đã dạy cô bơi. Dù rằng cô đánh lập cập vào ngày đầu tiên và những ngày kế tiếp, cô đã yêu cảm giác khi anh kéo cô đi xuyên qua nước. Cô đã yêu anh, ngay cả khi anh tranh cãi rằng Thiên thần không có thật.

Tristan đã đúng. Và bây giờ Tristan đã đi rồi, cùng với niềm tin vào các Thiên thần của cô.

“Bơi một vòng nhé?”

Ivy quay nhanh lại và thấy khuôn mặt rám nắng và mái tóc vàng hoang dã của mình phản chiếu trên chiếc kính mát của Eric Ghent. Mái tóc ướt của hắn được vuốt mượt ra phía sau, gần như dán sát vào da đầu của hắn.

“Anh lấy làm tiếc là chúng ta không có một cầu nhảy cao,” Eric nói.

Cô lơ đi cú đâm thọc nhỏ đó. “Dù sao thì đây cũng là một hồ bơi đẹp.”

“Cạnh hồ này khá nông đấy,” Hắn nói, gỡ kính mát xuống, để chúng treo lủng lẻo trên chiếc dây buộc dựa vào bộ ngực xương xẩu. Mắt Eric có màu xanh sáng, và hàng mi nhợt nhạt đến nỗi trông như thể hắn không hề có lông mi.

“Tôi có thể bơi - ở cả hai cạnh.” Ivy bảo hắn.

“Thật ư.” Một bên khóe miệng của Eric quăn lên. “Cho anh biết khi nào em sẵn sàng nhé.” Hắn bảo cô, rồi đi khỏi để nói chuyện với những khách mời khác của hắn.

Ivy không mong Eric cư xử đẹp hơn. Dù hắn đã mời cô và hai người bạn thân của cô đến bữa tiệc hồ bơi giữa hè của hắn, họ không phải là thành viên trong nhóm ăn chơi đua đòi của Stonehill. Ivy chắc chắn rằng Beth, Suzanne và cô ở đó chỉ vì yêu cầu của người bạn thân nhất của Eric và cũng là anh trai kế của cô, Gregory.

Cô nhìn ngang qua hồ bơi vào một dãy người đang tắm nắng, tìm kiếm bạn bè của cô. Giữa những thân thể thoa dầu và mái đầu tẩy trắng là Beth, đang đội một chiếc nón khổng lồ và mặc thứ gì đó giống một muumuu (y phục của phụ nữ Hawaii rộng lưng thùng và sặc sỡ.) Cô ấy đang trò chuyện với tốc độ một dặm một phút với Will O’Leary, một người bạn khác của Gregory. Bằng cách nào đó mà Beth Van Dyke, người cho dù trong mơ cũng không bao giờ lạnh nhạt, và Will, người được cho là siêu lạnh nhạt, đã trở thành bạn bè với nhau.

Những cô gái quanh họ sắp hàng phô bày thân thể với ánh mặt trời – hay Will – những góc nhìn đẹp nhất của họ, nhưng Will không quan tâm. Anh đang gật đầu khuyến khích Beth, người có vẻ như đang kể với anh về ý tưởng mới nhất của cô cho một truyện ngắn. Dựa vào cách kín đáo của anh, Ivy tự hỏi không biết có phải như thế hay không. Will thích những bài viết của Beth – thơ và truyện, và, một lần trong lớp lịch sử, hồi ký của Mary, nữ hoàng Scots- không biết bằng cách nào đó lại hóa thành một câu chuyện tình yêu bộc lộ cảm xúc đắm say. Ý nghĩ đó khiến Ivy bật cười.

Will nhìn ngang qua hồ ngay lúc đó và bắt được nụ cười. Trong một khoảnh khắc gương mặt anh dường như bừng sáng. Có lẽ đó chỉ là vẻ lung linh của ánh mặt trời hắt lên từ mặt nước, nhưng Ivy ngưỡng ngáp lùi lại một bước. Cũng nhanh y như thế, anh quay mặt vào trong bóng mát của vành nón Beth.

Khi Ivy lùi lại, cô cảm nhận được làn da trần của một bộ ngực mát lạnh rần rần. Người đó không những không tránh đi mà còn hạ thấp gương mặt của anh ta qua bờ vai cô, chằm nhẹ bờ môi trên tai cô.

“Anh cho rằng em có một người ngưỡng mộ,” Gregory nói.

Ivy không né tránh khỏi anh ta. Cô đã trở nên quen thuộc với người anh trai kế, với khuynh hướng tựa người quá gần của anh ta, với cách anh ta xuất hiện đằng sau cô một cách đột ngột. “Một người ngưỡng mộ ư? Ai thế?”

Đôi mắt màu xám của Gregory cười với cô. Anh ta có mái tóc sẫm màu, thân hình cao và mảnh dẻ, làn da sạm nắng qua nhiều giờ chơi tennis mỗi ngày.

Trong một tháng vừa qua, anh ta và Ivy đã trải qua nhiều thời gian bên nhau, dù vào tháng Tư trước đây, cô sẽ không bao giờ tin điều đó có thể xảy ra. Tất cả những cuộc trò chuyện mà cô và Gregory chia sẻ chỉ là cú shock với quyết định kết hôn của cha mẹ họ, và sự giận dữ với điều đó cũng như nỗi ngờ vực lẫn nhau. Ở tuổi mười bảy, Ivy đã tự kiếm tiền riêng và chăm sóc cậu em trai nhỏ. Gregory thì chạy đua quanh vùng nông thôn Connecticut trong chiếc BMW cùng với đám bạn đua đòi giàu có, những kẻ khinh rẻ bất kỳ ai không có được những gì họ có.

Nhưng giờ đây, tất cả những điều đó dường như không còn quan trọng, anh ta và Ivy đã chia sẻ với nhau nhiều hơn – vụ tự sát của mẹ Gregory và cái chết của Tristan. Khi hai người họ sống cùng nhau dưới một mái nhà, Ivy nhận ra họ đã chia sẻ một vài cảm xúc sâu kín nhất, và, thật ngạc nhiên, cô đã trở nên tin tưởng Gregory. Anh ta đã ở bên cô khi cô nhớ Tristan nhiều nhất.

“Một người ngưỡng mộ.” Ivy lặp lại, mỉm cười. “Với em, nghe giống như anh đang đọc tiểu thuyết diễm tình của Beth ấy.” Cô rời khỏi hồ bơi và Gregory đi sát theo cô như bóng hình. Thật nhanh, Ivy lia mắt qua hàng hiên tìm người bạn thân nhất của cô, Suzanne Goldstein. Vì lợi ích của Suzanne, Ivy ao ước Gregory sẽ không đứng quá gần. Cô ước chi anh ta không thì thầm vào tai cô như thể họ chia sẻ những điều bí mật.

Suzanne đeo đuổi Gregory từ mùa Đông, và Gregory khuyến khích trò chơi này. Suzanne nói bây giờ họ đang chính thức hò hẹn. Gregory cười và không thừa nhận bất cứ điều gì.

Ngay khi Ivy đặt nhẹ bàn tay trên Gregory và đẩy anh ta lui lại một chút, một cánh cửa kính trượt mở ra và Suzanne xuất hiện từ ngôi nhà bên bể bơi. Cô ngừng lại một thoáng, như thể để lấy toàn cảnh – bể bơi hình oval dài màu ngọc bích, những tác phẩm điêu khắc bằng đá hoa cương, những bậc thềm hoa. Việc ngừng lại tạo cho các chàng trai một cơ hội thuận tiện để ngắm cô. Với bờm tóc đen lấp lánh và bộ bikini bé xíu có vẻ giống đồ trang sức nhiều hơn là trang phục, cô lộng lẫy hơn tất cả những cô gái khác, bao gồm cả những cô nàng là thành viên lâu năm trong đám bạn của Eric và Gregory.

“Nếu có kẻ ngưỡng mộ nào,” Ivy nói, “phải dành cho Suzanne. Và nếu như anh thông minh, anh nên tranh thủ trước khi hai mươi gã trai khác xếp hàng.”

Gregory chỉ cười và vuốt nhẹ mớ tóc vàng hoang dã ra khỏi gò má của Ivy. Anh ta biết, dĩ nhiên rồi, là Suzanne đang quan sát. Cả Gregory và Suzanne cùng đang giả trò, và Ivy thường mắc kẹt ở giữa.

Suzanne di chuyển với vẻ uyển chuyển giống như một con mèo, nhanh chóng tiến về phía họ, tuy vậy không hề tỏ ra nhanh hơn một cuộc dạo bộ nhàn tản.

“Trang phục thật tuyệt!” Cô chúc mừng Ivy. Ivy chớp mắt, rồi nhìn xuống bộ đồ tắm một mảnh của cô trong sự kinh ngạc. Suzanne đã đi cùng cô khi cô chọn bộ đồ ấy và đã thúc giục cô tìm thứ gì đó khác ... quyến rũ hơn. Nhưng dĩ nhiên đây chỉ là trò bịp để quay sự chú ý của Gregory về món... ‘trang sức’ của Suzanne.

“Nó thật sự trông rất tuyệt trên cậu, Ivy.”

“Đó cũng là điều anh đã nói với cô ấy.” Gregory nói với một giọng ầm áp quá mức.

Anh ta chưa hề nói một điều nào về trang phục của Ivy. Lời nói dối trắng trợn của anh ta nhằm mục đích khiến cho Suzanne ghen. Ivy bắn cho anh ta một cái liếc sắc lẹm và anh ta cười.

“Cậu có mang kem chống nắng không?” Suzanne hỏi. “Không thể tin là tớ đã quên mất.”

Ivy cũng không tin điều đó. Suzanne đã thực hiện quy tắc đó từ khi họ lên mười hai tuổi và nghỉ mát tại ngôi nhà bên bờ biển của gia đình Goldstein.

“Tớ đoán lưng tớ sẽ bị cháy nắng mất thôi.” Suzanne nói.

Ivy với lấy chiếc túi xách của cô nằm trên chiếc ghế gần đó. Cô biết Suzanne có thể nằm dài trên một tấm khăn trải ngay giữa trưa và không bao giờ bị cháy nắng. “Đây, giữ nó đi. Mình còn nhiều lắm.”

Rồi cô đặt ống kem vào trong tay của Gregory. Cô bỏ đi, nhưng Gregory bắt lấy cánh tay cô, “Còn em thì sao?” Anh ta hỏi, giọng trầm sâu và thân mật.

“Còn em cái gì?”

“Em không cần thoa kem sao?” Anh ta hỏi.

“Không. Em không cần.”

Nhưng anh ta không để cô đi. “Em biết không, em quên những chỗ dễ ăn nắng nhất đây này.” Anh ta nói khi anh ta thoa một ít kem vào dưới chân cổ của cô và ngang qua vai cô, giọng anh ta mềm như lụa, y như những ngón tay anh ta vậy. Anh ta cố luồn một ngón tay vào sợi dây áo. Ivy níu lại sợi dây áo đang rơi xuống. Cô muốn nổi khùng. Không nghi ngờ gì là Suzanne cũng đang cháy bừng bừng dù không phải từ ánh mặt trời, cô nghĩ.

Ivy vùng thoát khỏi Gregory và nhanh nhẹn mang kính mát vào, hy vọng chúng che dấu cơn giận dữ của cô. Cô dậm mạnh chân bước đi, bỏ họ lại thoải mái trêu ghẹo và chống đối nhau.

Cả hai người họ đã sử dụng cô để ghi điểm. Tại sao họ không loại cô ra khỏi trò chơi ngu ngốc của họ chứ? Mình ghen tuông đấy thôi, cô tự mắng nhích mình. Mình chỉ ghen tuông vì họ có nhau, và mình không có Tristan.

Cô tìm thấy một chiếc ghế dài để trống tại cạnh hồ ít người và ngã lưng vào đó. Những chàng trai và những cô gái bên cạnh cô thích thú quan sát Suzanne dẫn Gregory đến hai chiếc ghế trong một góc tách biệt. Họ thì thầm khi Gregory trải kem qua thân thể tuyệt hảo của Suzanne.

Ivy nhắm mắt và nghĩ về Tristan, về kế hoạch đào thoát của họ đến hồ cùng nhau, thả nổi giữa hồ với ánh nắng lấp lánh trải trên những ngón tay và những ngón chân. Cô nghĩ đến cách Tristan hôn cô trên băng ghế sau xe hơi vào đêm xảy ra tai nạn. Cô nhớ nụ hôn của anh thật dịu dàng làm sao, cách anh chạm vào mặt cô với sự kinh ngạc gần như tôn kính. Cách anh ôm cô tạo cho cô có cảm giác với anh không chỉ yêu thương mà còn là thiêng liêng.

“Em vẫn không dám xuống nước.”

Cô mở mắt. Có vẻ khá rõ ràng rằng Eric sẽ không để cô yên cho đến khi cô chứng tỏ được rằng cô không còn mất hết hồn vía trong bể bơi.

“Tôi chỉ đang nghĩ về điều đó thôi.” Cô nói, di chuyển chiếc kính mát. Hắn đang đợi cô ở mép hồ.

Ivy lấy làm mừng rằng, tại bữa tiệc riêng của anh ta, Eric phải cư xử đúng mực. Nhưng có lẽ đây là cách mà anh ta đã sắp đặt. Không rượu, không ma túy, đây là cách Eric chiêu đã bản thân: thử thách người ta dựa trên những điểm dễ tổn thương nhất của họ.

Ivy trượt vào trong nước. Trong vài giây đầu tiên, nỗi sợ cũ xò vào cô khi mặt nước chết chóc trườn tới cổ cô, và cô kinh hoàng. “Thật là can đảm, khi đương đầu với những gì em sợ hãi.” Tristan đã nói thế. Với mỗi nhíp bơi, cô trở nên thoải mái hơn một chút.

Cô bơi hết chiều dài hồ, rồi ngừng lại và đợi Eric ở vùng nước sâu nguy hiểm. Hắn ta là một tay bơi tồi.

“Không tệ.” Eric nói khi hắn bắt kịp cô. “Em không tệ đối với người mới biết bơi.”

“Cám ơn.” Ivy nói.

“Em thậm chí còn không hỗn hển”.

“Tôi đoán là tôi có thể chất tốt.”

“Không hỗn hển chút nào.” Hấn nói, “Em biết không, có một trò chơi mà Gregory và anh đã chơi ở trại hè khi bọn anh là những đứa nhóc.”

Hấn ngừng lại, và Ivy đoán hấn đang đề nghị họ chơi trò đó bây giờ. Cô ước chi họ đang treo lủng lẳng trên bức tường của cạnh hồ khác, nơi nông hơn và cây cối không đuổi ánh nắng đi và phần lớn những người khác lúc này đang lội qua và ngồi.

“Đó là một thử nghiệm để thấy xem mỗi chúng ta có thể nín thở được bao lâu.” Hấn bảo cô. Hấn nói mà không nhìn vào cô; Eric hiếm khi nhìn vào trong mắt ai khác. “Em phải hụp đầu xuống dưới nước và ở dưới đó lâu nhất có thể trong lúc người kia đếm thời gian.”

Ivy nghĩ đó là một trò chơi ngớ ngẩn, nhưng cô phải chơi cùng, đoán rằng họ càng chơi sớm chừng nào cô càng có thể thoát khỏi hấn ta sớm chừng đó.

Eric nhanh nhẹn hụp xuống dưới nước, giữ cánh tay cao trước mặt để cô có thể đọc được đồng hồ đeo tay của hấn. Hấn ở bên dưới nước trong một phút và năm giây, trồi lên thở hỗn hển. Rồi Ivy lấy một hộp sâu không khí và chìm xuống dưới nước. Cô đếm chậm rãi – một ngàn linh một, một ngàn linh hai – quyết chí hạ gục hấn. Trong khi nín hơi, cô nhìn mái tóc buông lơ lửng của cô trôi dạt quanh người. Mùi chlorine mạnh mẽ, và cô muốn nhắm mắt, nhưng có điều gì đó nhấn nhủ cô rằng đừng tin Eric.

Cuối cùng khi cô trồi lên hấn nói, “Thật ấn tượng! Một phút và ba giây.” Cô đã đếm một phút và mười lăm giây. “Đây là bước kế tiếp,” Hấn nói, “Chúng ta hãy xem liệu chúng ta có thể ở bên dưới nước lâu hơn bằng cách ở cùng nhau không. Giống như chúng ta động viên lẫn nhau ấy. Sẵn sàng chứ?”

Ivy gật đầu miễn cưỡng. Sau điều này, cô sẽ ra khỏi hồ. Eric nhìn chăm chăm vào đồng hồ. “Đếm đến ba nhé. Một, hai...” Anh ta đột ngột kéo cô xuống dưới nước.

Ivy chưa kịp lấy hơi. Cô trồi lên, nhưng Eric không để cô đi. Cô vẫy bàn tay vào hấn bên dưới nước nhưng hấn giữ chặt cánh tay cô.

Ivy bắt đầu ngộp thở, cô nuốt một ít nước khi bị kéo xuống, và cô không thể nén cơn ho, cố làm sạch phổi cô – nhưng mỗi lần cô làm, cô lại nuốt nhiều nước hơn. Eric càng giữ cô chặt hơn.

Cô cố đá hấn nhưng hấn né khỏi và cười mỉm.

Hấn thích thú với điều này. Cô nghĩ. Hấn nghĩ điều này vui nhộn. Hấn thật điên mà!

Cô vùng vẫy để thoát khỏi hấn. Dạ dày cô thắt lại và gối cô thẳng đơ. Phổi cô có cảm giác như thể sắp bốc cháy.

Bất thành linh Eric nhún nhó. Hấn kéo giạt lườn bên nhanh đến nỗi hấn quăng Ivy cùng với hấn, rồi hấn thả ra. Cả hai người bọn họ trồi lên mặt nước, thở hỗn hển và thối phỉ phỉ.

“Đồ ngớ ngẩn. Đồ ngớ ngẩn ngu ngốc nhà anh!” Ivy mắng. Nhưng cơn ho khiến cô ngừng lại.

Eric kéo bản thân lên thành hồ, gương mặt xanh lét, những ngón tay vẫn bám chặt bên sườn. Khi hấn buông tay xuống, cô thấy những vết màu đỏ, những dải dài rỉ máu. Như thể có ai đó đã cào vào lưng và sườn hấn với những móng tay dài, sắc bén.

Eric liếc nhanh xung quanh với ánh mắt yếu ớt thiếu tập trung, rồi quay trở lại cô. Gương mặt hấn có vẻ méo mó gần như bằng khi ở bên dưới nước. “Tôi chỉ đùa thôi mà.” Hấn nói.

Ai đó gọi hấn từ phía bờ hồ đối diện. Mọi người đang bắt đầu đi vào trong nhà. Hấn từ từ đứng lên và tiến về hướng ngôi nhà. Ivy ở lại bên cạnh hồ bơi, lấy những hơi thở sâu. Cô biết cô phải trở lại trong hồ. Cô phải đợi cho đến khi cô thở bình thường trở lại, rồi bơi vài vòng. Tristan đã đưa cô vượt qua nỗi sợ. Cô sẽ không cho phép Eric mang cô trở lại. Cô bắt đầu bơi.

Khi Ivy đến mép hồ và quay đầu để bơi một vòng khác, Beth vói tay và chụp lấy mắt cá chân cô. Ivy nhìn qua vai và thấy Beth đang loạng choạng trên thành hồ, vành nón phủ lấp mắt cô ấy. Will di chuyển nhanh để níu lấy Beth từ phía sau.

“Gi thế?” Ivy hỏi, cười với Beth rồi liếc nhanh, bèn lên vào Will.

“Mọi người đi vào trong nhà để xem video,” Beth nói với cô một cách nồng nhiệt, “một số được thực hiện tại trường năm nay, và sau ngoại khóa tại những trận đấu bóng rổ và...” Beth ngừng lại.

“Cuộc thi bơi.” Ivy kết thúc câu cho cô ấy. Có lẽ cô có thể thấy, thêm một lần nữa, Tristan đang bơi bướm. Beth bước lùi một bước khỏi cạnh hồ và quay nhìn Will. “Em sẽ ở lại bên ngoài một lúc.”

“Không cần ở ngoài này với tớ đâu, Beth,” Ivy nói, “Tớ...”

“Nghe này,” Beth cắt ngang, “Với mọi người đều ở bên trong nhà, tớ cuối cùng có thể để lộ tấm thân trắng trẻo xinh đẹp này và không lo lắng về việc làm cho tất cả bọn họ lóa mắt.”

Will bật cười nhẹ và nói thầm gì đó vào tai Beth.

Will là một chàng trai ngọt ngào, Ivy không thể trách anh nếu như anh điên tiết với cô, không, sau quang cảnh đáng sợ mà cô đã tạo ra vào đêm thứ Bảy tuần trước. Anh đã vẽ tranh về các Thiên thần – một trong đó là Tristan với đôi tay đang quàng quanh Ivy. Và cô đã xé nát nó ra thành từng mảnh vụn.

“Vào trong và xem video đi, Beth.” Ivy nói một cách kiên quyết. “Tớ chỉ muốn bơi một chút thôi.”

Will chồm người về phía trước. “Em không nên bơi một mình, Ivy”

“Đó là những gì Tristan thường nói.” Để đáp lại, Will nhìn chăm chú vào đôi mắt mở rộng của cô, đôi mắt đã nói loại ngôn ngữ của riêng chúng. Chúng như đôi hồ nước nâu sẫm, đủ sâu để ngã vào đó. Ivy nghĩ mắt của Tristan có màu quả phỉ, tuy vậy, có thứ gì đó tương tự về đôi mắt của anh và của Will, thứ gì đó kéo cô vào với anh.

Cô quay đi nhanh, rồi nín thở. Với chuyển động nhấp nháy nhẹ nhàng của đôi cánh sắc sỡ, một con bướm đang đậu trên vai cô.

“Một cánh bướm.” Beth nói. Có lẽ vì tất cả bọn họ đều đang nghĩ đến Tristan, Beth vẫn thường mô tả về một tay bơi bướm như thế.

Ivy thử lừa con bướm đi. Đôi cánh của nó vẫy đập, nhưng thật lạ lùng, nó vẫn ở lại.

“Nó làm em với một bông hoa.” Will nói, mỉm cười, ánh mắt anh lấp lánh.

“Có thể.” Ivy đáp, nồn nóng muốn thoát khỏi anh và Beth. Rời khỏi mép hồ, cô bắt đầu bơi.

Cô bơi vòng này nối tiếp vòng kia, cuối cùng khi cô thấy mệt, cô bơi đến giữa hồ, lật người thả nổi.

“Đó là một cảm giác hết sức tuyệt vời, Ivy. Em có biết điều gì giống như việc thả nổi trên một hồ nước, một vòng cây cối bao quanh em, một bầu trời xanh rộng lớn trên đầu em không? Em nằm trên mặt nước, ánh mặt trời chiếu lấp lánh trên đỉnh những ngón tay và ngón chân em.”

Ký ức về giọng nói của Tristan mạnh đến nỗi như thể lúc này đây cô đang nghe anh nói. Bầu trời xanh rộng lớn ở yên lành trên đó là điều dường như không thể được; nó sẽ vỡ tan giống như chiếc kính chắn gió xe hơi trong đêm tai nạn, nhưng nó đã ở đó.

Cô nhớ lúc tập nằm trong nước, cảm thấy cánh tay anh bên dưới cô khi anh dạy cô nổi. “Bây giờ thả lỏng đi, đừng đấu tranh với nó.” Anh đã nói như thế.

Cô không chiến đấu với nước. Cô nhắm mắt và tưởng tượng cô đang ở giữa một hồ nước. Khi cô mở mắt, anh đang nhìn xuống cô, gương mặt anh giống như vàng dương, sưởi ấm cô.

“Em đang nổi.” Cô đã thì thầm, và bây giờ cô thì thầm.

“Em đang nổi.”

“Đang nổi” Họ đã đọc điều đó trên bờ môi của nhau, và giờ đây, trong một khoảnh khắc cô cảm thấy như thể anh vẫn đang khom người trên cô ... “đang nổi”... bờ môi họ gần gũi, quá gần gũi...

“Trả lại đây!”

Ivy ngóc đầu lên nhanh, và cảm xúc của cô chìm lỉm. Cô vội vã lau nước khỏi mắt.

Cánh cửa ngôi nhà bên hồ bơi bật mở, và Gregory đang chạy đua ngang qua bãi cỏ, mang một mảnh quần nhỏ trong tay. Thứ gì đó màu trắng sủi bọt vo thành giọt kỳ dị bay khỏi tóc anh ta. Eric trần truồng chạy phía sau, một tay bám chặt lấy chiếc nón của Beth – mảnh duy nhất của hắn được che đậy – và tay khác cầm một con dao bếp dài. “Cậu là đồ bị thịt chết bầm, Gregory.”

“Đến lấy đi.” Gregory khuyến khích hắn, vung vẩy chiếc quần bơi của Eric. “Tiến lên nào. Dành cho nó nỗ lực tốt nhất của cậu nào.”

“Tớ sẽ...”

“Chắc rồi, chắc rồi,” Gregory cảm dỗ.

Bất thành linh, Eric ngừng chạy. “Tớ sẽ bắt được cậu, Gregory.” Eric cảnh cáo. “Khi cậu ít mong đợi nhất.”

2. Chương 2

Lacey ngồi lại trong chiếc ghế café, cười với Tristan và trông có vẻ hài lòng với bản thân. Dường như cô đã tha thứ cho anh việc kéo cô ra khỏi bữa tiệc hỗn loạn của Eric tại ngôi nhà có hồ bơi. Lúc này cô đang móc hai ngón cái lại với nhau và vỗ nhẹ đôi bàn tay, lay động những ngón tay giống như đôi cánh chim. “Cậu thừa nhận đi, việc đậu con bướm bướm trên Ivy là một tiếp xúc tuyệt vời.”

Tristan ngắm nhìn những ngón tay lấp lánh với những chiếc móng dài của cô, lời đáp của anh nằm đâu đó giữa vẻ cau có và một nụ cười. Khi lần đầu anh gặp Lacey Lovitt, anh đã nghĩ những chiếc móng sơn màu tím và thuốc nhuộm màu tía kỳ dị trên mái tóc sẫm màu, bông lên của cô là kết quả của việc cô lang thang trên thế giới suốt hai năm – một giai đoạn dài đối với kiểu thiên thần như họ. Nhưng thật ra, đó là do cô thích tóc và móng tay cô trông như thế, cách cô tạo màu cho chúng khi đóng bộ phim Hollywood cuối cùng của đời cô và trước khi máy bay của cô rơi.

“Con bướm rất tuyệt,” Anh đáp, “Nhưng...”

“Cậu đang tự hỏi tôi làm điều đó như thế nào,” Cô cắt ngang. “Tôi đoán là tôi sẽ phải dạy cho cậu về cách sử dụng trường năng lượng.” Cô nhìn khay đồ ăn tráng miệng khi nó lướt qua – không phải là cô, hay anh, có thể thật sự ăn được.

“Nhưng...” Tristan nói lần nữa.

“Cậu đang tự hỏi làm thế nào tôi biết về con bướm,” Cô nói. “Tôi đã bảo cậu rồi, tôi đã đọc mọi thứ về vị anh hùng của trường trung học Stonehill, một tay bơi tuyệt vời, Tristan Carruthers, trên báo địa phương. Tôi biết bơi bướm là kiểu bơi của cậu. Tôi biết nó sẽ khiến cho Ivy nghĩ đến cậu.”

“Những gì tôi đang tự hỏi là thế này : Chị có thể để cho những miếng bánh nướng ấy yên hay không?”

Ánh mắt cô trượt qua khay tráng miệng lần nữa.

“Thậm chí không nghĩ về nó.” Anh nói. Chỉ có một ít khách đang ngồi ở quán café ngoài trời của thị trấn tại góc đường bốn-ba mươi vào buổi chiều, nhưng anh biết Lacey có thể tạo ra sự hỗn loạn với những thứ rất nhỏ. Hai chiếc bánh nướng và một ít kem xóp – đó là tất cả những gì được sử dụng lúc sớm tại bữa tiệc của Eric. “Ý tôi là, không phải kiểu quảng bá đó đã cũ mềm một chút rồi hay sao, Lacey? Nó đã cổ lỗ sĩ khi ba chàng hề nhà ta thực hiện nó rồi mà.”

“Oh, an ừi nhĩ, chàng lùn.” Cô đáp. “Mọi người tại bữa tiệc thích nó đấy thôi. Được rồi, được rồi,” Cô nói. “một số thích nó, và một vài người, giống như Suzanne, nhặng xị lên vì mái tóc của họ. Nhưng tôi đã có một thời gian tuyệt.”

Tristan lắc đầu. Lacey nhanh như tia chớp ấy, di chuyển quanh ngôi nhà hình khối, khuấy động cuộc chiến một cách vô hình. Rõ ràng cô thích thú khi kéo giạt thân hình đầm nước của Gregory bất cứ khi nào Eric dùng ma túy. “Bây giờ tôi đã hiểu tại sao chị không bao giờ hoàn thành sứ mệnh của chị rồi.” Tristan nói.

“Tốt, thứ-lỗi-nhé-é! Vui lòng nhắc tôi quay số lần tới khi cậu nài nỉ tôi đi cùng cậu và giúp cậu liên lạc với Ivy.” Cô đột ngột đứng lên và dậm mạnh chân rời khỏi quán café. Tristan đã quen thuộc với lối kịch tính hóa của cô và theo cô chậm rãi đi vào Main Street.

“Cậu bản lĩnh đấy, Tristan, dám chỉ trích thú vui nho nhỏ của tôi. Cậu ở đâu khi Ivy bắt đầu giống như con cá vàng kiệt sức trong cạnh sâu nguy hiểm của hồ bơi hả? Ai đã chăm sóc Eric thế?”

“Chị chứ ai.” Anh nói. “Và chị biết tôi đã ở đâu mà.”

“Chỉ lo làm mọi thứ rối tinh lên ở bên trong Will chứ gì.”

Tristan gật đầu. Sự thật quả đáng ngượng ngùng. Anh và Lacey yên lặng di chuyển xuống vỉa hè lát gạch, vượt qua một hàng các cửa tiệm với những mái hiên kẻ sọc sáng sủa. Những ô cửa sổ chất đầy những món đồ cổ và hoa khô, những quyển sách nghệ thuật và giấy dán tường trang trí tỏ rõ thị hiếu của thị trấn Connecticut giàu có. Tristan vẫn đi như thể anh còn sống và có hình hài, tránh đường cho những người mua hàng. Lacey thẳng tiến xuyên qua người họ.

“Tôi hẳn đã làm gì đó không đúng.” Cuối cùng Tristan nói. “Trong khoảnh khắc tôi ở bên trong Will, hòa nhập với cậu ta đến mức khi cậu ta nhìn Ivy, tôi cũng nhìn. Giống hệt như là cậu ta cảm nhận những gì tôi cảm nhận về cô ấy. Rồi bất thành linh, cậu ta rút lui.”

Lacey ngừng bước, nhìn vào cửa sổ của một tiệm bán quần áo.

“Tôi phải thúc đẩy rất căng.” Tristan tiếp tục. “Tôi cần Will nói dùm tôi. Nhưng tôi nghĩ cậu ấy đã phát hiện ra tôi đang lảng vảng quanh tâm trí của cậu ấy, và bây giờ cậu ấy đang sợ tôi.”

“Hoặc có lẽ,” Lacey nói, “Cậu ta sợ cô ấy.”

“Sợ Ivy sao?”

“Sợ cảm giác của cậu ta về cô ấy.”

“Cảm giác của tôi về cô ấy chứ!” Tristan nói nhanh.

Lacey quay người nhìn anh, cô vênh mặt. Tristan giả vờ đột nhiên thích thú chiếc áo đầm đính hạt xấu xí treo trong cửa sổ. Anh không nhìn thấy ảnh phản chiếu gương mặt Lacey trên kính cửa, chẳng hơn gì hình phản chiếu của chính anh. Chỉ có một ánh vàng lung linh và một mảnh màu mong manh lấp lánh trên ô cửa sổ; anh đoán đó là những gì một tín đồ sẽ thấy khi nhìn vào họ.

“Tại sao?” Lacey hỏi. “Tôi muốn biết tại sao cậu cho rằng cậu là chàng trai duy nhất trên thế giới này đem lòng yêu...”

Tristan cắt ngang. “Tôi nhập vào Will, và vì cậu ta là một radio tốt, cậu ta bắt đầu cảm nhận cảm giác của tôi và nghĩ theo suy nghĩ của tôi. Đó là cách nó vận hành, đúng không?”

“Cậu chưa từng nghĩ, nguyên do quá dễ dàng cho một kẻ nghiệp dư nhà cậu nhập vào Will là bởi vì cậu ta đã cảm nhận cảm giác của cậu rồi, và đã suy nghĩ giống như suy nghĩ của cậu rồi, ít ra là khi nó dính líu với Ivy hay sao?”

Có chứ. Nhưng Tristan đã làm điều tốt nhất để dè bẹp ý tưởng đó.

“Tôi cũng đã xâm nhập vào trong trí óc của Beth đấy thôi.” Anh nhắc cô.

Lần đầu tiên Lacey gặp Beth, cô đã bảo Tristan rằng, bạn của Ivy là một ‘radio’ bẩm sinh, người có thể chuyển thông điệp từ một chiều cuộc sống khác. Không khác gì khi Tristan chi phối Will về những Thiên

thần trong nỗ lực an ủi Ivy, anh cũng khiến Beth viết văn một cách tự động, dù nó lộn xộn đến mức không ai có thể hiểu được.

“Cậu đã xâm nhập đây, nhưng nó chỉ gay go hơn cho cậu thôi.” Lacey chỉ ra. “Cậu lòng vòng khá nhiều mà chẳng đi đến đâu, nhớ không? Và hơn nữa, Beth cũng yêu Ivy.”

Cô quay lại cửa sổ. “Một chiếc váy chết người.” Cô nói, rồi đi vào trong. “Tất cả những gì tôi muốn biết là mọi người nhìn thấy gì ở cô nàng này thế nhỉ?”

“Thật tử tế khi chị cứu vớt một cô nàng mà chị nghĩ là chẳng đáng kể gì.” Tristan nhận xét một cách chế diễu.

Họ đi qua tiệm ảnh nơi Will làm việc và ngừng lại trước quán Celentano's, tiệm pizza nơi Will vẽ những Thiên Thần trên khăn trải bàn.

“Tôi không cứu cô ấy.” Lacey đáp. “Eric chỉ đang giỡn chơi – nhưng cậu tốt hơn nên đoán ra kiểu trò chơi đó chứ. Tôi biết một vài nỗi khiếp đảm thật sự trong cuộc đời tôi, và để tôi nói cho cậu biết nhé, hẳn ta không phải là người tôi muốn dự tiệc cùng đâu.”

Tristan gật đầu. Anh còn phải học hỏi nhiều. Sau chuyến du hành ngược thời gian trong ký ức, anh đã chắc chắn rằng, có ai đó đã cắt dây thắng vào đêm xe anh tông thẳng vào con nai. Nhưng anh không có bất kỳ ý tưởng nào về nguyên do tại sao. “Chị có nghĩ rằng Eric đã làm điều đó không?”

“Theo sau cái thắng xe của cậu á?” Lacey xoắn dải tóc tím quanh một móng tay trông như chiếc dao găm. “Thật là vượt bậc. Từ một kẻ côn đồ trong vùng hồ sâu chuyển thành kẻ giết người. Cậu ta có điều gì chống lại cậu và Ivy chứ?”

Tristan nhấc tay lên, rồi buông xuống. “Tôi không biết.”

“Có bất kỳ ai có điều gì chống lại cậu hay cô ấy không? Bọn chúng chỉ theo đuổi một trong hai người các cậu. Nếu cậu là người bọn chúng muốn tiêu diệt thì bây giờ cô ấy an toàn.”

“Nếu cô ấy an toàn thì tại sao tôi được mang trở lại với một sứ mệnh chứ?”

“Để quấy nhiễu tôi.” Lacey nói. “Rõ ràng cậu là một kiểu trừng phạt dành cho tôi mà. Oh, phấn khởi lên, chàng lùn! Có lẽ cậu chỉ hiểu không đúng sứ mệnh của cậu thôi.”

Cô trượt xuyên qua cửa của quán Celentano's mà không mở nó, rồi tinh nghịch với tay và lắc ba chiếc chuông nhỏ trên cửa. Hai chàng trai mặc áo thun và quần lửng nhìn chằm chằm vào cửa. Tristan biết cô đã vật chất hóa những đầu ngón tay – một trò bịp mà anh mới học gần đây – và xoay sở để kéo chùm chuông. Cô lắc chuông kêu inh ỏi lần thứ hai, và các chàng trai, không nhìn thấy Lacey cũng như Tristan, nhìn nhau.

Tristan cười, rồi nói. “Chị đang đe dọa công việc kinh doanh của người ta đấy.”

Lacey trèo lên trên quầy cạnh Dennis Celentano – ông đang nhào bột và thành thạo tung chúng qua đầu – cho đến khi nó không rơi trở lại xuống dưới. Nó lơ lửng như một tấm khăn mặt giữa không trung. Dennis há hốc miệng nhìn nó, rồi nghiêng người từ bên này sang bên kia, cố đoán xem cái gì đang giữ đám bột nhào đó.

Tristan đoán đám bột nhào sẽ có nhiều hơn một chiếc bánh nướng trên bề mặt. “Thú vị đấy, Lacey.”

Cô hạ đám bột nhào xuống mặt quầy một cách khéo léo. Họ để Dennis và các khách hàng nhìn nhau và thắc mắc. “Với cậu ở bên,” cô phàn nàn với Tristan, “tôi sẽ kiếm được những ngôi sao vàng và hoàn thành nhiệm vụ của tôi vô thời hạn.”

Tristan nghi ngờ điều đó. “Có lẽ chị có thể kiếm nhiều hơn một vài ngôi sao bằng cách giúp đỡ tôi cùng với sứ mệnh của tôi chẳng.” Anh bảo cô. “Chị chẳng đã nói với tôi rằng, có cách du hành ngược thời gian qua trí óc của một người khác đấy sao? Chị chẳng đã nói rằng, tôi có thể tìm kiếm quá khứ qua ký ức của một người khác đấy sao?”

“Không, tôi nói là tôi có thể.” Cô đáp.

“Dạy tôi đi.”

Cô lắc đầu.

“Thôi mà, Lacey.”

“Không.”

Lúc này họ đã đến cuối con đường, đang đứng phía trước một nguyên đường cũ với bức tường bằng đá thấp bao quanh. Lacey nhảy lên trên bức tường và đi trên đó.

“Nó quá mạo hiểm, Tristan. Và tôi không cho rằng nó sẽ giúp cậu được điều gì. Thậm chí dù cậu có xâm nhập được vào một khối óc như của Eric, cậu nghĩ cậu sẽ tìm ra được điều gì? Những vòng xoáy của gã đó cuộn xoắn lại và bị ma túy tác động. Rất có thể – thường là một trong những thời kỳ của cậu ta - là một cuộc du hành tồi tệ cho cậu.”

“Dạy tôi đi.” Anh khẳng định. “Nếu như tôi muốn tìm hiểu ai là người đã cắt dây thừng, tôi sẽ phải trở về đêm hôm đó trong trí óc của bất kỳ ai có thể có được điều gì đó, kể cả Ivy.”

“Ivy! Cậu sẽ không bao giờ làm được điều đó! Cô nàng đó sẽ cho cậu và bất kỳ ai khác một bức tường kiên cố thì có.”

Lacey ngừng lại, đợi cho đến khi có được đầy đủ sự chú ý của Tristan, rồi giơ cao một chân y như thể cô đang thực hành trên một thanh thăng bằng thông thường, cô không bao giờ mất đi nỗi ham muốn đối với một khán giả, Tristan nghĩ.

“Tôi đã tự mình thử nghiệm đối với Ivy tại bữa tiệc hồ bơi chiều nay,” Lacey tiếp tục. “Tôi không thể hình dung nổi làm thế nào, ngay cả khi cậu còn sống, cậu và cô nàng đó lại có thể hòa hợp được.”

“Chị có cho rằng chị có thể nêu vấn đề theo một cách thức thuyết phục mà không cần có những nhận xét mỉa mai về “cô nàng đó” hay không vậy?”

“Chắc rồi.” Cô trả lời một cách dễ chịu, và bắt đầu bước trên bờ tường trở lại. “Nhưng nó sẽ không vui bằng một nửa đâu.”

“Tôi sẽ thử lại với Philip.” Tristan nói, với bản thân nhiều hơn là với cô. “Và Gregory...”

“Gregory là một tay khó chơi đấy. Cậu có tin tưởng hẳn ta không nào? Cậu hỏi ngu ngốc.” Cô nói trước khi anh có thể trả lời. “Cậu không tin bất kỳ ai khác đang để mắt đến Ivy đâu.”

Đầu của Tristan lắc nhẹ. “Gregory đang hẹn hò với Suzanne.”

Cô cười chiếu cố với anh. “Cậu ngây thơ quá đi! Thật thú vị đối với một vận động viên cường tráng giống như cậu, nhưng điều đó có phần quá đáng thương.”

“Dạy tôi đi.” Anh nói lần thứ ba, rồi vươn tay và bắt lấy bàn tay cô. Vì tay của các thiên thần không trượt qua nhau, anh có thể nắm chúng thật chặt. “Tôi rất lo lắng cho cô ấy, Lacey, Tôi thật sự lo lắng.”

Cô nhìn xuống anh.

“Giúp tôi đi.”

Lacey nhìn chằm chằm vào những ngón tay cô đang bị nắm giữ trong tay anh.

Cô kéo bàn tay ra một cách chậm rãi, rồi vươn xuống và vỗ nhẹ vào đầu anh. Anh ghét cách cô ra vẻ bề trên với anh, và anh không thích nài nỉ, nhưng cô biết những thứ mà anh phải mất một thời gian rất lâu mới tự học hỏi được.

“Được rồi, được rồi. Nhưng nghe này, vì tôi chỉ nói cho cậu một lần thôi.”

Anh gật đầu.

“Đầu tiên cậu phải tìm thấy một cái neo. Cậu phải tìm ra thứ gì đó mà người đó nhìn thấy hoặc làm vào đêm hôm đó. Loại neo tốt nhất là một vật thể hoặc một hành động chỉ kết nối với đêm đó, nhưng nên tránh bất kỳ thứ gì có thể đe dọa cho vật chủ của cậu. Cậu không muốn tăng cường thêm chuông cảnh báo trong đầu hẳn ta đâu.”

Cô bước một cách cẩn thận dọc theo một đoạn bờ tường đổ nát. “Phải thật cân nhắc, giống như khi cậu ra một lệnh tìm kiếm trên một thư viện máy tính ấy. Nếu cậu chọn một thuật ngữ quá thông thường, cậu sẽ gọi lên cả một đồng tạp nhạp mà cậu không muốn.”

“Khá dễ” Anh nói với vẻ tự tin.

“Uh-huh,” Cô nói, và đảo tròn mắt. “Ngay khi cậu kiếm được cái neo của cậu, cậu vào trong người đó, giống như cậu đã làm với Will và Beth, chỉ là cậu phải cẩn thận nhiều hơn. Nếu vật chủ của cậu cảm nhận được cậu đang lẩn lút quanh hần, nếu có thứ gì đó lạ lùng với hần, hần sẽ được cảnh báo. Rồi hần sẽ quá cảnh giác để cho phép trí óc của hần lang thang trở lại với miền ký ức.”

“Họ sẽ không bao giờ đoán ra được có tôi ở đó đâu.”

“Uh-huh.” Cô nói lần nữa. “Phải kiên nhẫn. Trườn tới từng chút một thôi.” Cô rón rén lần theo bờ tường trong chuyển động chậm. “Và từ từ xâm nhập vào trọng tâm bất kể hình ảnh gì mà cậu đang sử dụng cho cái neo. Hãy nhớ, phải nhìn nó tương tự cách mà vật chủ của cậu sẽ nhìn nó.”

“Dĩ nhiên.” Quá đơn giản. Anh có thể tự mình luận ra điều đó. “Và sau đó?”

Cô nhảy xuống khỏi bức tường. “Vây thôi.”

“Vây thôi sao?”

“Đó là khi trò vui bắt đầu.”

“Nói cho tôi biết nó giống như điều gì đi, Lacey, để tôi biết phải mong đợi điều gì. Nói cho tôi biết nó có cảm giác ra sao đi.”

“Oh, tôi cho rằng cậu có thể tự mình luận ra điều đó mà.”

Anh ngừng lại đột ngột. “Chị có thể đọc được tâm trí của tôi ư?”

Cô quay người để nhìn thẳng vào mắt anh. “Không, nhưng tôi đọc biểu hiện trên gương mặt khá giỏi. Và mặt cậu thì giống như một quyển sách để mở ấy.”

Anh nhìn đi chỗ khác.

“Cậu cần tôi, Tristan, nhưng cậu không coi trọng tôi. Tôi đã gặp khá nhiều người giống như cậu khi tôi còn sống.”

Anh không biết phải nói gì.

“Nghe này, Tôi cũng có sứ mệnh riêng phải hoàn thành. Đã đến lúc tôi nên lục lợi thành phố New York rồi; trở lại nơi khởi nguồn và tìm kiếm thứ tôi được gọi ý để suy đoán. Cảm ơn cậu, tôi đã trễ chuyến xe lửa rồi.”

“Xin lỗi.” Anh nói.

“Tôi biết là cậu không thể giúp mà. Nghe này, nếu cậu hoàn thành sứ mệnh của cậu trước khi tôi trở lại, tôi có thể có một phần của cậu không? Ý tôi là, tôi đã không có cái nào, trừ phi cậu kể đến chiếc máy bay nằm giữa Đại Tây Dương của tôi, và cậu không cần đến nó nữa sau khi...”

“Chắc rồi, chắc rồi.”

“Dĩ nhiên tôi phải hoàn thành sứ mệnh của tôi trước.”

Sau hai năm trì hoãn chứ gì? Anh nghĩ, nhưng không dám nói ra.

“Tôi thề là gương mặt cậu giống hệt như những cuốn sách để mở mà mẹ tôi thường đọc.”

Rồi cô cười lớn và vội vã hướng về trạm xe lửa ở ngoài rìa thị trấn, nép mình giữa dòng sông và cây cầu.

Tristan quay người theo hướng đối diện, trèo lên con lộ dẫn anh đến đỉnh của cây cầu, nơi nhà Bains tọa lạc. Philip hần đang ở nhà, anh nghĩ. Cậu em nhỏ của Ivy vẫn duy trì niềm tin với các Thiên thần mà Ivy đã chối bỏ. Cậu bé có thể thấy Tristan sáng lung linh, dù cậu không biết là ai. Thật lạ lùng, con mèo của Ivy, Ella, cũng nhìn thấy Tristan.

Anh có thể vuốt ve Ella khi anh vật chất hóa đầu ngón tay. Đó là những gì anh có thể làm bây giờ : vuốt ve một con mèo, nhặt một mảnh báo. Tristan ao ước được chạm vào Ivy, đủ mạnh để ôm cô trong tay anh.

Anh tiến về ngôi nhà và đợi cô trở về từ bữa tiệc. Anh cũng sẽ quan sát Gregory. Trong khi anh làm điều đó, anh sẽ suy đoán xem trí óc của ai đang nắm giữ những manh mối mà anh cần – và bằng cách nào, làm ơn cho tôi biết bằng cách nào, anh cầu nguyện, để liên lạc với Ivy.

3. Chương 3

Suzanne đập mạnh một mẫu cây treo lơ lửng rất cần đến sự cất tia, rồi duỗi dài một cách vương giả trên chiếc ghế của cô. Cô mặc một chiếc đầm lụa màu nhũ vàng và quần một chiếc khăn màu xanh lục và nhũ vàng quanh đầu giống như một chiếc khăn xếp. Mọi thứ trong phòng – rộng lớn, bồn tắm hình tròn, những chiếc gối, thảm lót sàn lông lầy, và giấy dán tường nổi vân lụa – đều màu xanh lục và nhũ vàng.

Lần đầu tiên khi Ivy đi vào căn phòng này trong ngôi nhà của Suzanne, mắt cô mở rộng. Khi đó cô bảy tuổi. Phòng tắm lông lầy, phòng ngủ trẻ em tao nhã, và chiếc rương bọc nhung chứa hai mươi sáu búp bê Barbie ngay lập tức thuyết phục Ivy rằng, Suzanne là một nàng công chúa, và Suzanne đã không hành động khác đi. Cô ấy rõ ràng là một công chúa đã vui vẻ chia sẻ tất cả đồ chơi của mình với bản tính tử tế đầy nhiệt tình.

Ngày hôm đó, Ivy và Suzanne đã cắt phăng một mảng tóc lớn của mình để làm những bộ tóc giả cho các búp bê. Hai mươi sáu búp bê đòi hỏi rất nhiều tóc. Ivy đoán rằng cô sẽ chẳng bao giờ được mời đến chơi lần nữa, nhưng chẳng bao lâu sau đó, cô đã được quý bà Goldstein đón đều đặn, bởi vì Suzanne muốn chơi cùng với Ivy, thậm chí còn nhiều hơn cô ấy muốn tiền tiêu vật hoặc một con ngựa nhỏ.

Suzanne thở dài, chỉnh lại khăn đội đầu, và mở mắt. “Cậu có đủ ấm không, Ivy?”

Ivy gật đầu. “Hoàn hảo.”

Sau khi đưa Suzanne về nhà từ bữa tiệc. Ivy đã thay bộ đồ bơi ẩm ướt bằng áo thun và quần sorts. Suzanne cho cô mượn một chiếc đầm hồng bằng satin, thứ thật cần thiết trong ngôi nhà có máy điều hoà nhiệt độ. Nó khiến Ivy cảm thấy giống như là một phần của vũ kịch công chúa.

“Hoàn hảo.” Suzanne lặp lại, nhắc một chân dài, rám nắng, phô ra những ngón chân của cô. Cô đột ngột đập một cách thiếu thanh nhã vào cành cây đang lững lơ bên trên chiếc ghế, rồi hạ chân xuống và bật cười. Lúc này những mẫu kem xấp đã được rửa sạch khỏi tóc cô. Cô đã có tâm trạng tốt hơn nhiều.

“Anh ấy... hoàn hảo. Nói với tớ sự thật đi, Ivy.” Cô ấy nói. “Gregory có thường nghĩ về tớ không?”

“Làm sao tớ biết được chứ, Suzanne?”

Suzanne quay sang để đối diện với Ivy. “VẬY, Gregory có nói về tớ không?”

“Anh ấy có nói.” Ivy nói một cách thận trọng.

“Nhiều không?”

“Hiển nhiên là anh ấy không nói nhiều với tớ. Anh ấy biết tớ là bạn tốt nhất của cậu và sẽ chuyển nó ngay cho cậu, hoặc ít nhất cậu cũng có được nó bằng cách tra khảo tớ.” Ivy cười toe toét.

Suzanne ngồi dậy và giật chiếc khăn ra khỏi đầu. Một suối tóc đen tuyền đổ xuống bờ vai cô.

“Anh ấy là một kẻ thích tán tỉnh.” Cô ấy nói. “Gregory sẽ tán tỉnh bất kỳ ai – ngay cả cậu.”

Ivy không lấy làm phiền với cụm từ ‘ngay cả cậu’. “Dĩ nhiên anh ấy sẽ,” Cô nói, “Anh ấy biết nó sẽ tác động tới cậu. Anh ấy cũng thích giả trò mà.”

Suzanne hạ cằm xuống và mỉm cười với Ivy qua màn tóc ảm.

“Cậu biết đấy,” Ivy tiếp tục, “hai người các cậu đang cung cấp cho Beth cả tấn tư liệu. Cậu ấy sẽ viết được năm thiên tiểu thuyết điểm tình trước khi chúng ta tốt nghiệp trung học. Nếu tớ là cậu, tớ sẽ yêu cầu một sự phớt lờ.”

“Mmm” Suzanne cười với bản thân. “Và tớ chỉ vừa mới bắt đầu thôi.”

Ivy bật cười và đứng lên. “Và bây giờ tớ phải về thôi.”

“Cậu về sao? Đợi đã! Chúng ta hầu như không nói về các cô gái khác trong bữa tiệc.”

Họ đã mỗ xẻ tất cả các cô gái khác trên đường về nhà và buông ra hàng tá lời bình luận nanh ác át cả tiếng vòi sen chảy đều đặn trong phòng tắm của Suzanne.

“Và bọn mình vẫn chưa nói về cậu.” Suzanne nói.

“Ồ, về tớ thì thật sự chẳng có gì để nói hết.” Ivy bảo cô ấy. Cô cời chiếc đầm và bắt đầu gấp nó lại.

“Không có gì sao? Đó không phải là những gì tớ nghe được.” Suzanne đáp một cách tinh quái.

“Cậu đã nghe được điều gì?”

“Ồ, trước hết, tớ muốn cậu biết là khi tớ nghe thấy điều đó...”

“Nghe gì?” Ivy nôn nóng hỏi.

“... tớ đã bảo tất cả bọn họ rằng, vì đã quen biết cậu một thời gian dài tớ nghĩ điều đó không thể nào.”

“Nghĩ rằng điều gì là không thể nào?”

Suzanne bắt đầu chải tóc. “Thậm chí có lẽ tớ đã nói điều đó đặc biệt không thể xảy ra được – tớ không nhớ chắc.”

Ivy ngồi xuống. “Suzanne, cậu đang nói về điều gì vậy?”

“Ít nhất tớ đã nói với bọn họ rằng tớ vô cùng ngạc nhiên khi nghe rằng cậu đã sờ soạng bên dưới cạnh hồ sâu với Eric.”

Miệng của Ivy trễ xuống. “Sờ soạng với Eric á! Và cậu nói với bọn họ rằng điều đó là không thể nào thôi ư? Là hoàn toàn không có khả năng xảy ra thì đúng hơn! Suzanne, cậu biết là tớ không mà.”

“Tớ không biết bất cứ điều gì chắc chắn về cậu nữa rồi. Con người ta làm nhiều điều kỳ lạ khi họ tiếc thương. Họ trở nên cô đơn. Họ cố thử cách khác để tìm quên... Chính xác thì cậu đã làm điều gì vậy?”

“Chơi một trò chơi.”

“Một trò hôn hít à?”

Ivy thở phà qua môi. “Một trò ngu ngốc.”

“Hay đấy, tớ mừng khi nghe điều đó” Suzanne nói. “Tớ không nghĩ Eric thích hợp với cậu. Anh ta quá trác táng, và anh ta đánh bạn với vài kẻ kỳ dị. Nhưng dĩ nhiên cậu nên bắt đầu hẹn hò lại.”

“Không đâu.”

“Ivy, đã đến lúc cậu bắt đầu sống lần nữa.”

“Sống và hẹn hò không phải là những thứ tương đồng.” Ivy chỉ ra.

“Chúng là như thế đối với tớ.” Suzanne đáp. Cả hai cùng cười. “Will thì sao?” Suzanne hỏi.

“Anh ấy làm sao?”

“Ồ thì, anh ấy cũng là người mới đến Stonehill, giống như cậu, và có máu nghệ sĩ – giống như cậu. Gregory nói những bức tranh anh ấy đem đến festival rất tuyệt.”

Gregory đã nói với Ivy điều tương tự. Cô tự hỏi không biết hai người bọn họ có âm mưu cùng nhau để ghép đôi cô và Will hay không.

“Cậu vẫn còn giận về việc anh ấy đã vẽ những thiên thần đó sao, Ivy?” Suzanne hỏi.

Về Tristan như một thiên thần đang vòng tay ôm mình, Ivy trầm lặng chỉnh lại. “Tớ biết anh ấy nghĩ điều đó làm cho tớ cảm thấy tốt hơn.” Cô nói thành lời.

“Vậy thì hãy cho anh ấy một cơ hội đi, Ivy. Tớ biết cậu đang nghĩ gì. Tớ biết chính xác cậu cảm thấy thế nào. Có nhớ khi Sunbeam chết, và tớ đã nói, ‘dành hết cho Pomeranians (giống chó nhỏ lông dài). Tớ không bao giờ muốn một con chó khác nữa’ không? Thế nhưng bây giờ tớ có Peppermint và...”

“Tớ sẽ suy nghĩ về điều đó, okay?” Ivy biết Suzanne có ý tốt, nhưng việc mất đi Tristan hoàn toàn không giống với việc mất đi một con chó mười bốn tuổi mù dờ và điếc đặc. Cô đã chán ngán với việc phải đối phó với những người có ý tốt và nói những điều lố bịch rồi.

Mười lăm phút sau, Ivy trên đường về nhà, chiếc Dodge cà tàng của cô trèo lên con đường dài dẫn lên rặng đồi. Vài tháng trước đây, cô sẽ không tin điều đó là có thể, nhưng cô đã dần dần trở nên yêu mến bức tường đá thấp, những mảng cây xanh và những loài hoa hoang dã mà cô vượt qua – bờ tường và cây cối và hoa của Andrew. Ngôi nhà màu trắng trên đỉnh đồi, với những mái nhà và ống khói đôi, những ô cửa chớp màu đen nặng nề, giờ đây thật sự có vẻ là nhà. Trần nhà cao đã không còn quá cao đối với cô nữa, đại sảnh và lồng cầu thang trung tâm không còn dọa dẫm cô nữa, dù vậy, cô vẫn chuồn nhanh trên những bậc thang phía sau như thường lệ.

Còn một giờ nữa mới đến giờ ăn tối và Ivy có chút ít thời gian cho bản thân trong phòng âm nhạc của cô. Đã bốn tuần từ khi Tristan mất – dù có vẻ như không ai khác nhận ra thời gian – và chính xác đã bốn tuần kể từ khi cô ngừng chơi piano. Cậu em trai chín tuổi của cô, Philip, đã nài nỉ cô chơi cho cậu ấy như cô đã làm trước đây. Nhưng mỗi lần cô ngồi trước cây đàn, cô chết lặng trong lòng. m nhạc đã bị đông cứng ở nơi nào đó bên trong cô.

Mình phải vượt qua trở ngại này. Ivy nghĩ khi cô đưa xe vào trong garage phía sau ngôi nhà.

Lễ hội nghệ thuật Stonehill còn cách hai tuần. Và Suzanne đã đăng ký cho cô như một người biểu diễn. Nếu Ivy không tập đàn ngay, cô và Philip sẽ là một cặp đôi nổi tiếng mất thôi – Ivy ngừng lại bên ngoài garage để quan sát Philip chơi bên dưới ngôi nhà cây. Cậu bé đang chú tâm vào trò chơi của mình nên không nhận ra cô.

Nhưng Ella thì có. Y như thể con mèo đang đợi cô, đôi mắt xanh của nó mở rộng và nhìn chăm chăm đầy hy vọng. Nó đã kêu rừ rừ thậm chí trước khi Ivy vuốt ve vòng quanh tai, điểm ưa thích của nó, rồi nó đi theo Ivy vào nhà.

Ivy cất tiếng chào mẹ cô và Henry, người đầu bếp, đang ngồi bên chiếc bàn trong bếp. Henry trông có vẻ buồn chán, và mẹ cô, người có phần lớn công thức nấu nướng phức tạp từ những lon soup, trông có vẻ hoang mang. Ivy đoán rằng họ đang lên kế hoạch về một thực đơn khác về bữa tối cho những nhà hảo tâm thú vị của trường đại học của Andrew.

“Bữa tiệc thế nào, cưng?” mẹ cô hỏi.

“Tuyệt ạ.”

Henry đang bận gạch xóa những chi tiết trong bảng danh sách của Maggie. “Gà theo kiểu vua, bánh nướng chocolate với kem xốp,” Ông nói, khịt khịt với vẻ chê bai.

“Gặp mẹ sau nhé.” Ivy nói. Khi không ai trong hai người ngược lên, cô tiến thẳng về cầu thang phía sau.

Chái tây của ngôi nhà, nơi đặt phòng ăn tối, bếp và phòng sinh hoạt, là khu vực thường xuyên được sử dụng. Một phòng tranh hẹp xếp hàng bởi những bức tranh thông phòng sinh hoạt chung đến mái nhà dùng làm văn phòng của Andrew ở tầng trệt và phòng ngủ của Gregory trên tầng hai. Ivy theo một cầu thang nhỏ dẫn lên trên từ phòng tranh, rồi đi ngược xuyên qua lối đi dẫn trở lại sảnh chính của ngôi nhà, vào hành lang với phòng của cô và Philip. Ngay khi cô đi vào phòng, cô ngửi thấy một mùi thơm ngào ngạt – Cô hỗn hển trong nỗi ngạc nhiên. Trên bàn viết của cô, cạnh tấm hình của Tristan trong chiếc nón lưỡi trai bóng chày ưa thích của anh và chiếc áo khoác học sinh cũ, là một tá hoa hồng tím. Ivy tiến thẳng đến chúng. Nước mắt nhanh chóng dâng đầy mắt cô, y như thể những giọt nước mặn mặn đó đã có sẵn ở đó từ lâu rồi mà cô không hay biết.

Tristan đã tặng cô mười lăm đóa hồng tím vào ngày sau khi họ tranh cãi về niềm tin của cô với các Thiên thần – mỗi đóa hoa cho một bức tượng Thiên Thần của cô. Khi anh thấy cô yêu màu sắc khác lạ của chúng nhiều như thế nào, anh đã mua cho cô nhiều hơn, tặng chúng cho cô trên đường đến bữa tối lãng mạn của họ vào đêm xảy ra tai nạn.

Có một ghi chú bên cạnh những bông hoa. Chữ viết tay nguệch ngoạc của Gregory không bao giờ dễ giải mã, và càng không dễ dàng khi xuyên qua màn lệ. Cô lau mắt và cố đọc lần nữa.

“Anh biết đây là bốn tuần khó khăn nhất trong cuộc đời của em.” Mảnh giấy viết.

Ivy lấy xuống một chiếc bình hoa và áp nhẹ gương mặt của cô vào những cánh hoa thơm ngát. Gregory đã ở đây vì cô, trông chừng cho cô, kể từ đêm tai nạn. Trong khi mọi người khác khuyến khích cô nhớ lại đêm đó và nói về tai nạn – bởi vì, họ nói, nó sẽ giúp cô hàn gắn vết thương – anh ấy để cô có đủ thời gian để tự tìm ra cách của riêng cô trong việc hàn gắn vết thương lòng. Dĩ nhiên là do mất mát riêng của anh, vụ tự vẫn của mẹ anh, đã khiến cho anh thấu hiểu đến thế.

Mảnh giấy ghi chú bay là đà trên sàn. Ivy vội khom người và nhặt nó lên. Nó bay xuống lần thứ hai. Khi cô cố nhặt nó lên lần nữa, tấm giấy bị xé rách một chút trong những ngón tay của cô, y như thể nó bị giữ bởi một thứ gì đó. Ivy cau mày và nhẹ nhàng vuốt lại mảnh giấy. rồi cô đặt nó trở lại trên bàn, trượt một góc giấy vào bên dưới chiếc bình hoa nặng.

Bất chấp những giọt nước mắt, lúc này cô cảm thấy thanh thản. Cô quyết định thử chơi piano, hy vọng là cô có thể tìm thấy được âm nhạc ở bên trong cô. “Đi nào, Ella, lên lầu nào. Tao cần luyện tập.”

Con mèo theo sau cô xuyên qua một cánh cửa trong phòng ngủ che dấu những bậc thang dẫn đến tầng thứ ba của ngôi nhà. Phòng âm nhạc của Ivy, nơi có một mái dốc và một cửa sổ trên mái nhà được Andrew trang bị như một món quà tặng dành cho cô. Vẫn còn khó khăn đối với Ivy để tin rằng cô có một cây đàn riêng của cô, một cây đàn nhỏ loại có cánh với những phím đàn sáng bóng, không vết nứt, trong tình trạng hòa âm hoàn hảo. Cô vẫn còn ngạc nhiên với âm thanh của hệ thống CD, cũng như chiếc máy hát đĩa cổ điển có thể chơi bộ sưu tập nhạc Jazz thuộc về cha cô.

Thoạt đầu, Ivy lúng túng với những món quà hậu hĩ đắt tiền mà Andrew tặng cho cả cô và Philip. Cô đã nghĩ điều đó làm Gregory giận dữ. Nhưng bây giờ, dường như đã lâu lắm rồi, những ngày tháng khi cô nghĩ rằng Gregory ghét cô vì đã xâm nhập vào cuộc đời của anh ấy tại nhà và trường học.

Ella chạy trước cô vào trong phòng và nhảy lên trên chiếc đàn piano.

“Vây là mày chắc chắn rằng tao sẽ chơi hôm nay.” Ivy nói.

Con mèo vẫn gương rộng đôi mắt, và bắt đầu nhìn thẳng qua khỏi Ivy, kêu gừ gừ.

Ivy lấy quyển sách nhạc của cô ra, cố quyết định xem sẽ chơi bản nhạc nào. Bất kỳ bài nào, bất kỳ bài nào, chỉ để cho đôi tay của cô lướt đi. Với lễ hội, cô sẽ chơi thứ gì đó từ một trong những bản độc tấu trong quá khứ của cô. Khi cô lựa chọn qua những bảng tổng phổ nhạc cổ điển, cô đặt sang một bên quyển sách những bài nhạc từ nhạc kịch Broadway. Đó là loại nhạc cổ điển nhẹ nhàng duy nhất mà Tristan, một kẻ ái mộ nhạc rock, từng biết.

Cô tìm Liszt (*) và mở bản tổng phổ. Đôi tay cô run rẩy khi chúng chạm vào những phím đàn trơn láng và cô bắt đầu những hợp âm. Những ngón tay cô thích cảm giác quen thuộc của việc duỗi rộng ra; sự luyện lấy tăng và giảm của các nốt nhạc xoa dịu cô. Cô nhìn lên những dòng nhạc của bản “Liebestraum”(**) và ép buộc bản thân chơi. Đôi tay cô lướt trên phím đàn, và y như thể cô chưa bao giờ ngừng chơi. Trong một tháng qua cô đã giữ mình quá chặt, bây giờ cô trao tặng nó cho âm nhạc đang khuấy đảo quanh cô. Giai điệu muốn mang cô đi, và cô cho phép nó làm thế, để nó mang cô đến bất kỳ nơi nào nó dẫn đến.

(*) Frank Liszt : Nhạc sĩ, nhà soạn nhạc piano người Hungary, nổi tiếng vào XIX với ngón đàn điêu luyện như nước chảy, ngày nay ông vẫn còn được tôn vinh là nghệ sĩ piano lớn nhất thời đại.

(**) Liebestraum : một bản nhạc được soạn bởi F.Liszt, tiếng Đức có nghĩa là “Giấc mơ yêu”

“Anh yêu em, Ivy, và ngày nào đó em sẽ tin anh.”

Cô ngừng chơi. Nhận thức về anh chôn vùi cô. Ký ức quá mạnh mẽ - anh đang đứng đằng sau cô trong ánh trăng, lắng nghe cô chơi đàn - cô không thể tin anh đã ra đi. Đầu cô gục xuống trên phím đàn. “Tristan! Em nhớ anh quá, Tristan!”

Cô khóc như thể có người vừa nói với cô rằng anh đã chết. Điều đó không bao giờ dễ dàng hơn được. Không bao giờ.

Ella trườn đến sát bên đầu cô, dụi mũi vào cô. Khi nước mắt của Ivy ngừng rơi, cô vươn tới con mèo. Rồi cô nghe thấy một âm thanh : ba nốt nhạc rõ rệt. Chân của Ella hẳn đã trượt lên. Ivy nghĩ. Hẳn là nó đã bước trên những phím đàn piano.

Ivy chớp mắt ngăn những giọt lệ và cuộn con mèo vào trong cánh tay. “Tao sẽ làm gì nếu không có mày đây, Ella?”

Cô ôm con mèo cho đến khi hơi thở của cô bình thường trở lại. Rồi cô nhẹ nhàng đặt nó trên chiếc ghế dài và đứng lên để rửa mặt. Ivy đi được nửa đường ngang qua căn phòng, với cây đàn piano phía sau lưng cô, cô lại nghe thấy ba nốt nhạc tương tự lần nữa. Lần này ba tiếng nhạc giống hệt được đánh hai lần.

Cô quay nhìn con mèo đang chớp mắt nhìn cô. Ivy mỉm cười qua đôi dòng lệ mới tuôn. “Hoặc là tao đang điên, Ella, hoặc là mày đang chơi đàn.” Rồi cô đi xuống thang đến phòng ngủ của cô.

Lúc này, cô muốn kéo rèm cửa và ngủ, nhưng cô không cho phép bản thân. Cô không tin nỗi đau sẽ giảm bớt, nhưng cô phải tiếp tục sống, tiếp tục tập trung vào những người quanh cô. Cô biết rằng Philip đã từ bỏ việc lãng xăng quanh cô. Cậu bé đã ngừng yêu cầu cô chơi cùng cậu cách đây ba tuần. Bây giờ cô nên ra ngoài và yêu cầu cậu bé.

Từ cửa sau cô trông thấy Philip đang biểu diễn kiểu nghi lễ pháp thuật giả mạo bên dưới hai cây thích lớn và căn nhà trên cây mới của cậu bé. Những cành cây được xếp thành một đồng và một cái nồi điện cũ nằm trên đỉnh.

Chỉ là vấn đề thời gian, Ivy nghĩ, trước khi cậu bé quyết định thắp sáng một trong những đồng này và để ngọn lửa lan đến sân vườn của Andrew. Cậu bé đã hoàn thành xong những bức vẽ bằng phấn trên lối vào.

Cô quan sát cậu bé với một ít thích thú, và khi cô làm điều đó, sáu nốt nhạc truyền đến tai cô. Bộ ba lập đi lập lại đã quen thuộc với cô, từ một bài hát mà cô đã nghe cách đây lâu rồi. Đột nhiên từ ngữ bật lên cùng với những nốt nhạc. “Khi em đi qua một cơn bão...”

Nhớ ra lời nhạc một cách chậm rãi. Ivy hát. “Khi em đi qua một cơn bão... hãy giữ cho đầu em ngẩng cao.” Cô ngừng lại. “Và đừng e sợ bóng tối.” Bài hát từ quyển Carousel, cô không thể nhớ được nhiều để hát, ngoại trừ vào lúc kết thúc, người đàn ông đã chết quay trở lại trong dáng vẻ một Thiên Thần để đến với người mà anh ta yêu thương. Tựa đề bài hát bập bênh trong trí óc cô.

“Em sẽ không bao giờ đi một mình.” Cô nói to thành lời.

Cô đặt bàn tay lên trên miệng. Cô điên rồi, khi tưởng tượng Ella đang chơi chính xác những nốt nhạc, tưởng tượng các cung bậc với một thông điệp. Tuy vậy, Ivy cảm thấy đôi chút khuấy khỏa qua việc nhớ lại bài hát đó.

Bên kia bãi cỏ, Philip đang cầu kinh với bài hát êm ái của riêng cậu bên trên một bình rau dại. Ivy im lặng tiến gần cậu bé. Khi cậu bé ngược nhìn lên và vẫy cây đũa phép vào cô, cô có thể cảm thấy cậu bé đang hóa thân cô thành một nhân vật trong trò chơi của cậu. Cô chiều theo.

“Ngài có thể giúp được tôi không, thưa ngài?” Cô nói. “Tôi bị lạc trong rừng đã nhiều ngày. Tôi ở cách xa nhà tôi mà không có gì để ăn.”

“Ngồi xuống đi, cô gái nhỏ,” Philip nói bằng giọng của một ông già hào hiệp. Ivy cắn nhẹ môi để ngăn tiếng cười khúc khích. “Ta sẽ cho cô ăn.”

“Ngài không phải... ngài không phải là phù thủy, đúng không?” Cô hỏi với vẻ thận trọng giả tạo.

“Không đâu.”

“Tuyệt.” Cô nói, ngồi xuống bên “đám lửa trại”, giả bộ hong ấm đôi tay.

Philip đem bình cổ đại cho cô. “Ta là một pháp sư.”

“Eiiii!” Cô nhảy dựng lên.

Philip bùng nổ tiếng cười, rồi nhanh chóng lấy lại nét nghiêm nghị, ra vẻ pháp sư trở lại. “Ta là một pháp sư thiện.”

“Phù.”

“Ngoại trừ khi ta có ý định.”

“Tôi biết.” Ivy nói. “Tên Ngài là gì, thưa pháp sư?”

“Andrew.”

Sự lựa chọn khiến cô sửng sốt trong một lúc, nhưng cô quyết định không nói gì về điều đó. “Đó là nhà của Ngài sao, pháp sư Andrew?” Cô hỏi, chỉ vào ngôi nhà cây phía bên trên họ. Philip gật đầu.

“Cô có muốn ghé thăm nơi ẩn náu của ta chẳng?” Lúc này Philip đang yêu cầu cô. “Cô sẽ được an toàn khỏi tất cả những con thú hoang dã, cô gái nhỏ à.”

Cậu bé chạy vụt đến sợi thang dây và cô đi theo sau, thích thú với nỗ lực thể chất, với sự thô nhám của sợi dây tỳ vào lòng bàn tay cô, với cách gió và chuyển động của chính cô làm cho chiếc thang dây đu đưa. Họ trèo lên hai cấp độ từ sàn chính, rồi dừng lại nín thở. “Ồ đây thật đẹp quá, pháp sư.”

“An toàn nữa.” Philip đáp. “Trừ phi con rắn bạc đến.”

Cách họ năm mươi yard là bức tường đá thấp đánh dấu ranh giới của điền sản nhà Bains. Từ đó, mặt đất tách khỏi con dốc trở thành đất bằng lổm chổm đá, những bụi rậm lộn xộn và cây cối khẳng khiu cong oằn một cách kỳ dị để giữ chặt bản thân vào đá. Xa bên dưới điền sản Bains là trạm xe lửa Stonehill bé li ti, nhưng từ ngôi nhà trên cây có thể nghe rõ tiếng còi của xe lửa khi chúng chạy giữa con sông và cây cầu.

Xa hơn về hướng Bắc, Ivy có thể thấy một mảnh xanh biếc uốn lượn giống như một giải ru-băng cắt ra từ bầu trời và rơi xuống giữa những rừng cây, và bên cạnh nó, một chiếc xe lửa đang trườn men theo, lóe sáng ánh đèn.

Cô chỉ vào đoàn xe. “Đó là gì vậy, pháp sư Andrew?”

“Con rắn bạc.” Cậu bé đáp không lưỡng lự.

“Nó sẽ cắn sao?”

“Chỉ khi cô đứng chắn đường của nó thôi. Lúc đó nó sẽ nuốt trọn cô và khắc vào con sông.”

“Eo ôi!”

“Thỉnh thoảng nó trèo lên đồi vào ban đêm.” Philip nói, gương mặt cậu bé hoàn toàn nghiêm túc.

“Không thể nào.”

“Nó có đấy.” Cậu bé khẳng khái. “Và cô phải cẩn thận. Cô không được làm cho nó nổi giận.”

“Được rồi, tôi sẽ không nói một lời nào đâu.”

Cậu bé gật đầu ra vẻ hài lòng, sau đó cảnh báo. “Cô không nên để cho nó biết là cô sợ. Cô phải nín thở.”

“Nín thở ư?” Ivy nghiên cứu cậu em trai.

“Nó sẽ thấy cô nếu như cô di chuyển. Nó quan sát cô ngay cả khi cô không nghĩ là nó đang quan sát. Ngày và đêm.”

Cậu bé có được những thứ này từ đâu vậy nhỉ?

“Nó có thể đánh hơi thấy cô nếu cô sợ.”

Cậu bé đã thật sự đấu tranh với thứ gì đó, hay đây chỉ là một trò chơi? Cô băn khoăn. Philip luôn có một sự tưởng tượng phong phú, nhưng với cô, dường như chúng đã trở nên quá tích cực và u ám hơn. Ivy ước

chi cậu bạn Sammy của cậu bé quay lại từ trại hè. Bây giờ em trai cô đã có mọi thứ cậu bé có thể muốn, nhưng cậu bé quá cách biệt khỏi những đứa trẻ khác. Cậu bé sống quá nhiều trong thế giới riêng của cậu.

“Con hẳn sẽ không bắt được chị dâu, Philip.” Cô bảo cậu bé, gần như nghiêm nghị. “Chị không sợ nó. Chị không sợ bất cứ gì hết.” Cô nói, “Bởi vì chúng ta an toàn ở trong nhà của chúng ta. Đúng không nào?”

“Đúng rồi, cô gái nhỏ, cô hãy ở lại đây,” Cậu bé nói. “Và đừng cho ai vào nhà nhé. Ta sẽ vào một ngôi nhà khác của ta và lấy cho cô ít quần áo phép. Chúng sẽ biến cô thành vô hình.”

Ivy cười nhe nhỏ. Cô sẽ chơi trò vô hình thế nào đây? Rồi cô nhặt cây chổi mòn vẹt và bắt đầu quét sàn.

Bất thành linh cô nghe Philip thét lên. Cô quay người và thấy cậu bé đang loạng choạng trên cạnh của một tấm ván hẹp cách mặt đất mười sáu feet. Cô buông cây chổi và lao về phía cậu bé, nhưng cô biết cô sẽ không bắt được cậu bé kịp lúc.

Rồi cũng đột ngột y như thế, cậu bé giữ được thăng bằng trở lại.

Cậu bé hạ xuống trên cả tứ chi và nhìn qua vai về phía sau. Biểu hiện chăm chú trên gương mặt cậu bé làm Ivy ngừng lại giữa đường. Cô đã thấy dáng vẻ đó trên gương mặt cậu bé trước đây : Sự kinh ngạc, bừng sáng hài lòng, miệng cậu hé mở trong một nụ cười bên lên.

“Điều gì xảy ra vậy?” Ivy hỏi, lúc này cô đang chầm chậm tiến về hướng cậu bé. “Em bị vấp chân sao?”

Cậu bé lắc đầu, rồi kéo lên một đầu tấm ván bị long ra.

Ivy nghiêng xuống để nghiên cứu nó. Chiếc cầu được xây dựng như một lối đi lót ván thu nhỏ, với những tấm ván được gắn chặt giữa hai cây, và một nhóm những tấm ván ngắn nằm bắt ngang qua chúng. Những tấm ván ngắn nằm cách nhau vài inches. Tấm ván cụ thể này chỉ được đóng đinh một cách lỏng lẻo ở một đầu – Ivy có thể kéo cây đinh ra khỏi tấm ván chỉ bằng tay cô; trên một đầu khác, có một cái lỗ, nhưng không có cây đinh nào.

“Khi em bước vào đây,” Philip bày tỏ, “cạnh bên kia bật lên.”

“Giống như một tấm ván bập bênh.” Ivy nói. “Thật tốt khi em không bị mất thăng bằng.”

Philip gật đầu. “Thật tốt khi Thiên Thần của em ở ngay đây.” Ivy hít vào một hơi thở. “Vì thỉnh thoảng anh ấy cũng vắng mặt. Dù anh ấy thường hiện diện mỗi khi chị ở bên em.” Ivy nhắm mắt và lắc đầu. “Bây giờ anh ấy đi rồi.” Philip nói.

Tuyệt thật. Ivy nghĩ. “Philip, chúng ta đã bàn về điều này trước đây rồi. Không có điều gì như thế về các Thiên thần hết. Tất cả những gì em có là một nhóm những bức tượng...”

“Tượng của chị.” Cậu bé cắt ngang. “Em đang nói đến sự chăm sóc tốt bụng của họ cơ.”

“Chị đã bảo em.” Cô nói, cổ họng cô thít chặt và đầu cô bắt đầu đập rộn ràng, “Chị đã bảo em rằng nếu em muốn giữ những bức tượng đó, em không bao giờ được nói với chị về các Thiên thần lần nữa. Chị không nói với em điều đó hay sao?”

Cậu bé cúi thấp đầu và gật

“Em đã không hứa sao?” Cậu bé gật đầu lần nữa.

Ivy thở dài và kéo mảnh gỗ lên. “Bây giờ hãy theo sau chị nhé. Trước khi em đi xa hơn, chị muốn kiểm tra từng tấm ván một.”

“Nhưng, Ivy à,” Cậu bé nói. “Em đã trông thấy Thiên Thần của em mà! Em thấy anh ấy chụp lấy tấm ván ở đầu kia và kéo nó xuống để em không bị ngã. Em đã nhìn thấy anh ấy!”

Ivy ngồi xuống trên gót chân. “Đừng nói với chị. Để chị đoán nhé. Anh ấy đang mang một đôi cánh và khoác áo choàng đêm, và có một vầng hào quang trên đầu chứ gì.”

“Không. Anh ấy chỉ sáng lên thôi. Anh ấy lấp lánh. Em nghĩ anh ấy có một phần hình hài, nhưng luôn khó để em nhìn thấy. Thật khó để em thấy mặt anh ấy.” Philip nói, gương mặt trẻ thơ của cậu bé thành khẩn.

“Ngừng lại đi.” Ivy nói. “Ngừng lại. Chị không muốn nghe thêm bất kỳ lời nào về điều đó nữa. Giữ nó lại cho đến khi Sammy trở về nhà, được không?”

“Được.” Cậu bé nói, khoe miệng cậu đánh lại và căng thẳng. Cậu bé đi lướt qua cô.

Ivy bắt đầu xem xét những tấm ván và có thể nghe thấy em trai đang đang quét căn nhà cây phía sau cô. Rồi cây chỗi ngừng lại. Cô liếc nhìn qua vai. Gương mặt của Philip hạnh phúc và bừng sáng lần nữa. Cậu vẫn túm chặt cây chỗi, nhưng cậu đang đứng nhón trên đầu ngón chân, vươn người lên cao.

“Cám ơn anh.” Cậu bé nói rành rọt không thành lời.

4. Chương 4

Tối hôm đó, Ivy đi vợ vẫn hết phòng này sang phòng khác trong ngôi nhà, cảm thấy bồn chồn và cáu kỉnh. Cô không muốn ra ngoài hay gọi điện cho bạn bè, nhưng ở nhà, cô không tìm thấy thứ gì để làm. Mỗi khi cô nghe tiếng đồng hồ gõ nhịp trong phòng ăn tối, cô không thể ngăn trí óc của cô quay trở lại đêm Tristan chết.

Khi Maggie và Andrew lên giường. Ivy về phòng và đọc sách. Cô ước chi Gregory ở nhà. Trong vài tuần gần đây họ đã cùng nhau xem khá nhiều chương trình tivi khuya, ngồi im lặng bên cạnh nhau, chia sẻ bánh cookie, cười với những câu chuyện đùa ngớ ngẩn. Cô tự hỏi lúc này anh ta đang ở đâu. Có lẽ anh ta đang giúp Eric dọn dẹp sau bữa tiệc, rồi hai người bọn họ ra ngoài chơi. Hoặc có lẽ anh ta đến nhà Suzanne. Cô có thể gọi Suzanne và hỏi – Ivy ngăn bản thân trước khi ý tưởng đó đi xa hơn. Cô đang nghĩ gì vậy? Gọi cho Suzanne vào giữa cuộc hò hẹn sao?

Mình đã tùy thuộc vào Gregory quá nhiều. Ivy nghĩ.

Cô xuống tầng dưới và lấy một chiếc đèn pin từ ngăn kéo bếp. Có lẽ một cuộc dạo bộ sẽ khiến cô dễ ngủ; có lẽ nó sẽ xua đi cái cảm giác nhức nhối trong việc hồi tưởng. Khi Ivy mở cửa sau, cô thấy chiếc BMW của Gregory đậu bên ngoài garage. Anh ta hẳn đã mang xe về vào lúc nào đó và lại ra ngoài lần nữa. Cô ước chi anh ta ở đó và đi dạo cùng với cô.

Lối vào, một lối ngoằn ngoèo dẫn xuống sườn đồi, dài ba phần tư dặm. Ivy đi đến cuối đường. Sau khi trèo lên con dốc trở lại, cơ thể cô cuối cùng cũng cảm thấy mệt, nhưng trí óc cô vẫn tỉnh táo và thao thức như những cành cây đang run rẩy. Y như thể có thứ gì đó cô cần phải nhớ ra – nhưng cô không biết đó là điều gì.

Khi cô về đến ngôi nhà, gió đã đổi chiều, và một mùi hương ẩm ướt, gay gắt quét qua rặng đồi. Ở phía Tây, ánh chớp lóe lên, hiện ra hình ảnh những đám mây trông giống như những dãy núi cao sừng sững. Ivy mong rằng một cơn bão với những ánh chớp sáng lòa và gió giật sẽ giải thoát bất kỳ điều gì đã dồn nén trong lòng cô.

Lúc một giờ rưỡi cô trườn vào giường. Cơn bão đã men theo bờ sông nhưng vẫn còn nhiều ánh chớp ở phía Tây. Có lẽ chúng sẽ trở thành một trận mưa lớn và gió sau đó.

Vào hai giờ cô vẫn tỉnh như sáo. Cô nghe thấy tiếng còi dài của đoàn tàu khuya khi nó vượt qua cầu và lao xuyên qua sân ga nhỏ nằm cách xa bên dưới ngôi nhà của họ. “Hãy mang tôi theo cùng.” Cô thì thầm. “Hãy mang tôi theo cùng.”

Trí óc cô bị cuốn đi theo sau âm thanh cô đọc của tiếng còi tàu, và Ivy cảm thấy bản thân trôi đi, choáng váng bởi tiếng gầm trầm sâu của tia sét trên những ngọn đồi xa xôi.

Rồi tiếng gầm trở nên lớn hơn, lớn hơn và gần hơn. Ánh chớp ngoằn ngoèo. Gió thổi giật từng cơn, và những thân cây chậm chậm đu đưa từ bên này sang bên kia bây giờ đang quất đập chính mình với những nhánh cây ướt đẫm. Ivy nhìn chăm chú ra ngoài xuyên qua cơn bão. Cô hầu như không thể nhìn thấy gì, nhưng cô biết có gì đó không đúng. Cô mở một cánh cửa.

“Ai vậy?” Cô la lên. “Ai ở đó?”

Lúc này cô đã ở bên ngoài, đang chiến đấu chống lại gió và di chuyển đến một ô cửa sổ, với ánh chớp kẻ sọc quanh người cô. Ô cửa sổ sống động với những hình ảnh phản chiếu trên đó và bóng hình tăm tối. Cô chỉ có thể nhận ra chút ít về bóng người phía trong, nhưng cô biết thứ gì đó hoặc ai đó đang ở đó, và bóng người đó dường như rất quen thuộc với cô.

“Ai vậy?” Cô gọi to lần nữa, di chuyển càng lúc càng gần ô cửa sổ.

Cô đã làm điều này trước đây, cô biết là cô đã làm, vào lúc nào đó, ở nơi nào đó, có lẽ trong một giấc mơ, cô nghĩ. Một cảm giác khiếp đảm dâng tràn qua cô.

Cô ở trong một giấc mơ, bị bắt giữ trong đó, trong đêm kinh hoàng cũ. Cô muốn thoát ra! Thoát ra!

Cô biết nó có một kết thúc đáng sợ. Cô không thể nhớ được thế nào, chỉ là nó thật đáng sợ thôi.

Rồi Ivy nghe thấy một âm thanh rền rĩ kéo dài. Cô quay nhìn quanh. m thanh tăng thêm cho đến khi chìm vào cơn bão. Một chiếc Harley màu đỏ gầm rú bên trên cô.

“Ngừng lại! Làm ơn ngừng lại!” Ivy la lên. “Tôi cần sự giúp đỡ! Tôi cần thoát khỏi cơn mê này!” Tay lái mô tô lưỡng lự, rồi tăng ga và lao đi mất.

Ivy quay trở lại với ô cửa sổ. Bóng người vẫn còn ở đó. Nó vẫy tay ra hiệu với cô sao? Nó là ai hoặc cái gì? Ivy đưa mặt lại gần ô cửa sổ. Đột ngột tấm kính vỡ tung. Cô thét mãi khi con nai đầm máu tông xuyên qua.

“Ivy! Ivy ơi! Tỉnh dậy đi!”

Gregory đang lay cô. “Ivy, đó chỉ là một giấc mơ thôi. Tỉnh dậy đi!” Anh ta ra lệnh. Anh ta vẫn còn mặc quần áo đầy đủ. Philip đứng phía sau anh ta, một bóng hình nhỏ bé trong bộ đồ ngủ nhợt nhạt.

Ivy nhìn từ người này sang người kia, rồi chìm xuống dựa vào Gregory. Anh ta choàng tay quanh cô.

“Lại là con nai sao?” Philip hỏi. “Con nai lao xuyên ô cửa sổ à?”

Ivy gật đầu và nuốt khan vài lần.

Thật tuyệt khi cảm nhận đôi cánh tay của Gregory mạnh mẽ và vững vàng quanh cô. “Chị xin lỗi đã làm em thức giấc, Philip.”

“Không sao mà.” Cậu bé nói.

Cô cố giữ yên đôi bàn tay đang run rẩy. Giờ đây Gregory đã về nhà, cô tự nhủ, mọi thứ ổn rồi.

“Chị xin lỗi đã để việc này tiếp tục xảy ra, Philip. Chị không định dọa em sợ.”

“Em không sợ đâu mà.” Philip đáp.

Ivy liếc nhanh lên gương mặt của cậu em trai và nhận ra điều đó, thật vậy, cậu bé không sợ.

“Những Thiên Thần ở trong phòng của em.” Cậu bé giải thích.

“Vậy tại sao em không trở lại với họ đi?” Gregory bảo cậu bé. Ivy cảm nhận những bó cơ căng ra trên cánh tay anh ta. “Tại sao em không...”

“Không sao đâu, Gregory. Để Philip yên đi.” Cô nói với vẻ nhấn nhục dịu dàng. “Cậu bé đang xử lý tình huống theo cách tốt nhất mà cậu bé có thể.”

“Nhưng cậu bé gây khó khăn hơn cho em,” Gregory cãi. “Em không thể hiểu được hay sao, Philip? Anh đã cố cả triệu lần để...”

Anh ta ngừng lời, và Ivy biết rằng Gregory cũng nhận ra điều đó : vẻ ngời sáng trong đôi mắt của Philip, vẻ xác tín trên gương mặt cậu bé. Trong một khoảnh khắc, chú nhóc dường như mạnh mẽ hơn cả hai người bọn họ cộng lại. Thật không thể nào tranh cãi được với cậu bé về những gì cậu tin. Ivy thấy bản thân đang ao ước phải chỉ cô có thể ngây thơ trở lại.

Gregory thở dài và nói với Philip, “Anh có thể chăm sóc Ivy. Tại sao em không chợp mắt một lúc đi? Ngày mai chúng ta sẽ có cả một ngày dài – Trận đấu của đội Yankees, nhớ không?”

Philip liếc nhìn Ivy và gật đầu đồng ý.

Rồi cậu bé nhìn chằm chằm vượt qua cô và Gregory theo cách khiến cô quay nhìn quanh một cách bản năng. Không có gì hết.

“Chị sẽ ổn thôi.” Cậu bé nói một cách tự tin, và rảo bước về giường.

Ivy chìm trở lại trong vòng tay Gregory. Anh ta quàng tay quanh cô lần nữa. Đôi tay anh ta dịu nhẹ và ủi an. Anh ta vuốt mái tóc cô ra sau, rồi di chuyển gương mặt cô về phía anh ta.

“Em thế nào rồi?” Anh ta hỏi.

“Ồn. Em đoán vậy.”

“Em không thể tổng khứ được giấc mơ đó đi, phải không?”

Cô nhìn thấy vẻ quan tâm của anh ta. Cô thấy cách anh ta tìm kiếm trên gương mặt cô những manh mối về những gì cô đang cảm thấy.

“Đó là một giấc mơ tương tự nhưng khác.” Cô kể với anh. “Ý em là có vài thứ đã được thêm vào.”

Chân mày anh ta cau lại lo lắng. “Cái gì đã được thêm vào?”

“Một cơn bão. Có tất cả những hình ảnh lộn xộn trên ô cửa sổ lần nữa, nhưng lần này em nhận ra có một cơn bão mà em đã nhìn thấy. Những thân cây đang quất đập và những tia chớp lóe sáng phản chiếu trên khung kính. Và có một tay lái mô tô,” Cô nói.

Thật khó để cô giải thích về cảm giác kinh hoàng mà tay lái xe mô tô đã gây ra cho cô, vì phần đó của giấc mơ đơn giản và bình thường quá. Tay lái mô tô đó không gây hại gì cho cô hết. Tất cả những gì anh ta đã làm là từ chối ngừng lại để giúp cô.

“Một chiếc mô tô màu đỏ lao đến.” Cô tiếp tục. “Em gọi người lái xe, hy vọng rằng anh ta sẽ giúp em. Anh ta chậm lại trong một khoảnh khắc, rồi tiếp tục lao đi.”

Gregory giữ gương mặt cô tỳ vào ngực anh ta và ve vuốt gò má cô. “Anh cho rằng anh có thể giải thích điều đó. Eric vừa ghé qua. Cậu ta có một chiếc Harley màu đỏ - em đã nhìn thấy trước đây rồi. Em hẳn đã nghe thấy âm thanh của nó trong lúc em đang ngủ và thêm dệt nó vào trong giấc mơ của mình.”

Ivy lắc đầu. “Em nghĩ có nhiều hơn điều đó, Gregory.” Cô nói lặng lẽ.

Anh ta ngừng vuốt ve gò má cô. Anh ta giữ cô hết sức yên lặng, đợi cho đến khi cô tiếp tục.

“Nhớ lại đi, Trời cũng đang giông tố ra sao vào đêm mẹ anh t... chết?”

“Tự vẫn” Anh ta nói một cách rõ ràng.

Cô gật đầu. “Và em đã ở trong khu vực phụ cận vào lúc đó, thực hiện một chuyến giao hàng cho cửa hàng.”

“Phải rồi.”

“Em nghĩ đó là một phần của giấc mơ. Em đã hoàn toàn quên mất nó. Em đã nghĩ đêm kinh hoàng của em chỉ có về Tristan và tai nạn, với con nai đâm xuyên qua kính, đâm xuyên qua tấm kính chắn gió của bọn em. Nhưng không phải thế.”

Cô ngừng lời và cố lựa chọn những thứ trong trí óc cô.

“Vì lý do nào đó em đã đặt hai sự kiện ấy lại cùng nhau. Đêm mẹ anh qua đời, em đã không thể tìm ra đúng căn nhà. Khi em rời xe để kiểm tra một tấm bảng chỉ đường, có ai đó đã lái một chiếc mô tô màu đỏ đi đến. Hẳn ta trông thấy em vậy hẳn và lưỡng lự, nhưng sau đó hẳn chạy vụt qua em.”

Cô có thể cảm thấy hơi thở nhanh và đều đặn của Gregory phả trên trán cô. Anh ta ôm cô rất chặt, cô có thể nghe được nhịp đập vội vã của trái tim anh ta.

“Sau đó em nghĩ em đã tìm ra căn nhà – Em đã thu hẹp nó xuống còn hai căn. Một trong chúng có một ô cửa sổ trông như một bức tranh lớn, và có ai đó đang đứng ở bên trong, nhưng em không thể nhận ra đó là ai. Em đã nghĩ hẳn là người đang đợi chuyển giao hàng của mình. Rồi cánh cửa ngôi nhà bên cạnh mở ra – đó là nơi em được cho là phải đến.”

Thật kỳ lạ những chi tiết của tối hôm ấy từ từ trở lại với cô.

“Anh không thấy sao, Gregory? Đó là ô cửa sổ liên tục đến trong các giấc mơ và em cố nhìn qua chúng. Em không biết tại sao lại thế.”

“Em có thắc mắc là liệu có phải Eric là người em đã nhìn thấy tối hôm đó không?” Anh ta hỏi.

Cô nhún vai. “Đó là một chiếc mô tô màu đỏ, và người cỡi nó có một chiếc mũ bảo hiểm màu đỏ. Nhưng mặt khác, em cho rằng có nhiều người cũng làm như thế. Nếu đó là Eric, cậu ấy phải ngừng lại với em chứ?”

Gregory không trả lời.

“Có lẽ không.” Ivy nói. “Ý em là, em biết cậu ấy là bạn anh, nhưng cậu ấy chưa bao giờ thật sự thích em.” Cô nhanh chóng thêm vào.

“Trong chừng mực anh biết,” Gregory nói, “Eric chỉ thực sự thích duy nhất một người trong cuộc đời của hắn. Hắn có thể làm nhiều thứ hết sức khó khăn cho những người quanh hắn.”

Ivy nhìn lên, kinh ngạc. Gregory hiểu Eric rõ hơn cô nhiều. Tuy vậy, anh ta vẫn là một người bạn trung thành của hắn, y như anh ta là một người bạn của cô lúc này.

Cô thư thái tựa vào anh ta, lúc này cô đã bắt đầu buồn ngủ, nhưng thấy miễn cưỡng khi rời khỏi vòng tay dễ chịu của anh.

“Không kỳ lạ sao,” cô suy tư, “khi em đặt cái chết của mẹ anh và của Tristan cùng nhau trong giấc mơ?”

“Không thật sự như thế đâu.” Gregory đáp. “Em và anh đã trải qua nhiều nỗi đau. Ivy, và chúng ta đã trải qua cùng với nhau, giúp nhau vượt qua. Có vẻ khá tự nhiên với anh rằng em sẽ kết nối những sự kiện đó trong giấc mơ của em.” Anh ta di chuyển gương mặt cô về phía anh ta lần nữa, nhìn sâu vào trong mắt cô. “Phải không nào?”

“Em đoán thế.” Cô nói.

“Em thật sự nhớ cậu ấy, đúng không? Em không thể ngăn mình được ngoại trừ tiếp tục nhớ thương.”

Ivy gục đầu xuống, rồi mỉm cười với anh qua màn nước mắt. “Em chỉ nhớ em đã may mắn thế nào khi tìm được một người bạn giống như anh, người thật sự thấu hiểu.”

“Thứ này còn hay hơn bất kỳ bộ phim nào trình chiếu ở Hollywood vào mùa hè này,” Lacey nói.

“Ai mời chị đến đây thế?” Tristan hỏi.

Anh đang ngồi bên giường của Ivy, canh chừng giấc ngủ của cô – Anh không biết đã bao lâu rồi. Cuối cùng Gregory cũng để anh lại một mình với cô. Cuối cùng trông cô có vẻ yên bình.

Sau khi Gregorrry rời khỏi, Tristan cân nhắc những gì anh đã tìm hiểu được, anh cố gắng một cách khó khăn để giữ cho bản thân tỉnh táo. Bóng tối vô thức không thể bắt được anh vào lúc này. Chúng đã không phủ chụp xuống anh ngay lập tức và thường xuyên như khi anh mới bắt đầu trở thành thiên thần, nhưng anh biết, anh không thể tiếp tục mà không nghỉ ngơi. Tuy vậy, dù mệt rã rời, anh không thể ngăn bản thân bỏ qua khoảnh khắc được ở một mình cùng với Ivy trong tĩnh lặng của đêm. Anh bức bối trước sự xâm phạm của Lacey.

“Tôi được Philip triệu đến.” Cô bảo anh.

“Bối Philip ư? Tôi không hiểu?”

“Hôm nay ở Manhattan tôi tìm thấy một bức tượng thiên thần hộ mệnh tân kỳ, một cầu thủ bóng chày với đôi cánh.” Cô vỗ nhẹ trên cánh tay cô đầy kịch tính. “Tôi đã đem nó cho cậu bé như một món quà nhỏ.”

“Chị muốn nói là chị đã đánh cắp nó ư?”

“Chà, cậu muốn tôi thanh toán cho nó bằng cách nào đây?” Cô cúi kính. “Dù sao thì, tôi chỉ mang nó đi thôi mà. Cậu bé nhìn thấy ánh sáng lập lờ của tôi, và chỉ đường, hướng dẫn tôi đến đây. Tôi cho rằng cậu bé nghĩ chị cậu ta cần đến tất cả mọi sự giúp đỡ mà cô ấy có thể có được.”

“Chị đã ở đây bao lâu rồi?” Tristan hỏi. Anh đã không nhận ra sự có mặt của Lacey.

“Kể từ khi Gregory vượt tóc cô ấy và chinh phục mặt cô ấy về hướng anh ta.” Cô đáp.

“Chị đã thấy điều đó sao?”

“Để tôi nói cho cậu biết nhé, Hollywood có thể dùng anh ta được đấy.” Lacey nói. “Anh ta thực hiện mọi thứ y như phim.”

Quan điểm của Lacey được cả sự chào đón cũng như kinh hoàng đối với Tristan. Một mặt, anh muốn Gregory không làm gì khác hơn việc đang chơi một trò lãng mạn với Ivy; anh không muốn có bất cứ điều gì là thật xảy ra giữa họ. Mặt khác, Tristan lo sợ rằng, có thể có những nguyên do tầm tối ẩn giấu sau một trò chơi như thế.

“Vậy thì chị đã nghe được tất cả. Chị đã có mặt ở đây suốt từ đầu đến cuối rồi.”

“Phải” Lacey trèo lên trên tấm ván đầu giường của Ivy. Đôi mắt màu nâu của cô lóe sáng giống như cặp nút áo lấp lánh, và dải tóc tím nhạt nhạt, mỏng manh trong ánh trắng. Cô đậu trên đầu của Ivy.

“Tôi không muốn quấy rầy cậu đâu. Cậu quá chìm đắm trong suy tư,” Cô nói. “Và tôi cho rằng cậu muốn có thời gian ở một mình với cô ấy.”

Tristan hất đầu lên. “Tại sao đột nhiên chị lại trở nên sâu sắc đến thế? Chị đã hoàn thành sứ mệnh của chị rồi sao? Và chị thật sự định rời đi à?”

“Hoàn thành ư?” Cô gần như nghẹn lời. “Uh... không.” Cô nói, nhìn ra chỗ khác. “Tôi nghi ngờ việc tôi có thể rời đến vùng trời kế tiếp sớm hơn được chút nào đấy.”

“Oh.” Anh nói. “Thế điều gì đã xảy ra ở New York vậy?”

“Uh... tôi không nghĩ là nên nói với cậu. Dù sao thì nó cũng sẽ có ở trên mặt báo vào ngày mai thôi.”

Tristan gật đầu. “Vậy ra bây giờ chị đã kiếm được một vài ý nghĩa.”

“Hãy tận dụng lợi thế của tôi trong lúc cậu cần.” Cô đề xuất.

Tristan mỉm cười.

“Tôi có chút giá trị về điều đó mà.” Cô nói, chạm nhẹ vào môi anh qua đầu của một móng tay dài, nhưng nụ cười của anh đã biến mất. “Cậu thật sự lo lắng.”

“Chị đã nghe về giấc mơ,” Anh nói. “Chúng khá rõ ràng. Có sự kết nối nào đó giữa cái chết của Caroline và của tôi.”

“Kể cho tôi nghe về Caroline. Bà ta đã nghèo thế nào?” Lacey hỏi.

“Tự bắn mình, vào đầu.”

“Và họ chắc chắn đó là một vụ tự vẫn sao?”

“Ồ.” Tristan nói. “Cảnh sát chỉ tìm thấy dấu vân tay duy nhất của bà ta trên khẩu súng, và ngón tay của bà ta vẫn còn vụn xoắn quanh nó. Bà ta không để lại thư tuyệt mệnh, nhưng bà ta đã xé những tấm hình chụp cha của Gregory và mẹ của Ivy.”

Lacey nhảy bật ra khỏi tấm ván đầu giường và bắt đầu rảo bước vòng tròn quanh phòng.

“Tôi cho rằng ai đó có thể đã sắp xếp để trông có vẻ giống như một vụ tự vẫn.” Tristan nói một cách chậm rãi. “Và Ivy đã ở vùng phụ cận đêm đó. Cô ấy có thể đã nhìn thấy điều gì đó. Lacey! Điều gì xảy ra nếu như cô ấy đã thấy thứ gì đó không nên thấy...”

“Tôi đã bao giờ nói với cậu tôi từng đóng phim Văn phòng luật sư Perry Mason (*) chưa vậy?” Lacey cắt ngang.

(*) Perry Mason : Loạt truyện trinh thám hình sự của tác giả Erle Stanley Garner, đã được dựng thành bộ phim nhiều tập cùng tên, với (**) Raymond Burr thủ vai nhân vật luật sư thám tử Perry Mason trong phim.

“...Và sẽ ra sao nếu như cô ấy thậm chí còn không nhận ra nó?” Tristan la lên.

“Dĩ nhiên, bây giờ Raymond Burr (**) đã chết nghèo rồi.” Lacey tiếp tục.

“Tôi cần kiểm tra địa chỉ nhà của mẹ Gregory.” Tristan bảo cô, “và địa chỉ nơi Ivy đã giao hàng vào đêm đó.”

“Ngay khi tôi đọc lời cáo phó, tôi nhìn thấy Raymond bay lên.” Lacey nói.

“Nghe tôi này, Lacey.”

“Tôi đã chắc chắn là ông ta sẽ được phân bổ một nhiệm vụ nào đó.”

“Lacey, làm ơn đi.” Anh nài nỉ.

“Tôi đã nghĩ bọn tôi có thể đánh bạn với nhau.”

“Lacey!” Anh quát lên.

“Tôi muốn nói Raymond sẽ trở thành một thiên thần tuyệt vời.”

Tristan gục đầu vào đôi tay anh. Anh cần thời gian để suy nghĩ về những gì đã xảy ra và bằng cách nào anh có thể giữ cho Ivy an toàn.

“Nhưng ông ấy hẳn là đã lướt đi nhanh như gió ấy.” Lacey nói.

“Hẳn là thế.” Tristan lầm bầm. Anh có thể cảm thấy trí óc của anh đang lu mờ đi. Anh cần phải nghỉ ngơi trước khi anh có thể suy đoán về mọi thứ.

“Tôi không thể nói cậu đã làm tôi thất vọng như thế nào đâu.”

“Chị vừa làm đấy thôi.” Tristan nhận xét với vẻ kiệt sức.

“Raymond nói ông ấy không bao giờ quên những tình tiết quan trọng mà tôi đã thực hiện cùng với ông ấy.”

Có thể có nhiều nguyên do cho điều đó. Tristan nghĩ.

“Raymond luôn đánh giá cao tài năng của tôi.”

Ivy ở trong tình trạng nguy hiểm, và anh không biết làm sao để cảnh báo cho cô hoặc cảnh báo cô phải chống lại ai, và Lacey cứ tiếp tục lải nhải mãi về một diễn viên đã chết.

“Vây, điều tôi đang nói là tôi chắc chắn có thể giúp cậu tìm hiểu sự việc này.” Lacey nói.

Tristan nhìn cô chăm chăm. “Vì chị đóng một vai phụ trong một tình tiết quan trọng cùng với một diễn viên khác, kẻ làm ra vẻ như anh ta là một luật gia bằng cách nào đó đã đi đến cùng để khám phá những tội ác trên truyền hình sao?”

“Tốt, nếu cậu nhìn chúng theo cách như vậy, đừng mong sự giúp đỡ của tôi nhé.”

Cô hiên ngang đi qua căn phòng, rồi ngừng bước một cách đầy kịch tính và nhìn qua vai cô.

Tristan ước chi cô đi tiếp. Căn phòng lúc này đã thấm đẫm ánh nắng yếu ớt của buổi sớm mai, và những con chim đầu tiên đã thức giấc, tiếng hót vang vọng của chúng len lỏi qua từng nhánh cây. Anh muốn khoảng thời gian cuối cùng này anh có thể ở một mình bên Ivy. Anh quay người lén lút nhìn cô, tha thiết được chạm vào cô.

“Tôi sẽ không làm điều đó nếu tôi là cậu.”

“Chị không biết tôi định làm gì.” Tristan đáp.

“Oh, tôi có thể đoán được đấy.” Cô nói với cái lưng của anh. “Và cậu đã kiệt sức quá rồi.”

“Hãy để tôi yên. Lacey.”

“Tôi chỉ nghĩ tôi nên cảnh cáo cậu thôi mà.”

“Để tôi một mình!”

Cô đã làm thế.

Ngay khi cô rời khỏi, anh duỗi thẳng bàn tay. Ivy ngủ yên lặng bên dưới chúng. Anh mong mỗi đến khắc khoảnh được chạm vào cô, được cảm nhận hơi ấm của cô, để biết sự mềm mại của cô chỉ thêm một lần nữa thôi. Tập trung sức mạnh, Tristan dồn chúng vào đầu ngón tay. Anh biết rằng anh đã thấm mệt, quá mệt, nhưng tuy vậy, anh gom mọi mảnh năng lượng cuối cùng của mình. Những đầu ngón tay của anh ngừng tỏa sáng. Bây giờ chúng đã có hình hài.

Chậm rãi, dịu dàng, anh lướt những ngón tay trên gò má cô, cảm nhận làn da mềm như lụa của cô, sự kỳ diệu của cô. Anh chạm đến bờ môi của Ivy.

Giá như anh có thể hôn lên đôi môi đó! Giá như anh có thể ôm Ivy, áp ủ cô trong vòng tay anh...

Rồi anh bắt đầu mất đi cảm nhận tiếp xúc trên cô.

Anh vươn tay lần nữa, nhưng sự tiếp xúc đã không còn. “Không!” Anh la lên. Cảm thấy như thể anh đang chết đi lần nữa. Cơn đau trước việc đánh mất cô quá mãnh liệt, quá sức chịu đựng, đến nỗi khi bóng đêm vô thức phủ chụp lên anh, anh để bản thân trôi đi một cách tự nguyện.

5. Chương 5

“A, xin chào, anh chàng đáng trí,” Cô gái đang ngồi trên băng ghế nhỏ nói.

Tristan nhảy dựng lên, giật mình thoát khỏi sự suy tưởng – Anh đã trở lại từ bóng tối khoảng mười lăm phút trước và ngay lập tức theo dấu Ivy đến nơi làm việc của cô tại cửa hàng Tis’ the Season. Trong đôi phút vừa qua anh đã cố chấp vớ những mảnh trong giấc mơ của Ivy lại với nhau để xem chúng có ý nghĩa gì, nhưng tâm trí anh vẫn còn hôn ám và mù mịt.

Lacey cười với anh, “Biết hôm nay thứ mấy rồi không?”

“Uh, thứ Hai.”

“Brrrt!” Cô thức hiện sự mô phỏng đáng ghét của cô về tiếng động trong trò chơi truyền hình, rồi ra hiệu vào một chỗ bên cạnh cô.

Tristan ngồi xuống. “Là thứ Hai.” Anh khẳng khái. “Khi tôi vào khu thương mại, tôi đã kiểm tra một tờ báo, giống y như chị đã kể với tôi chị làm điều đó như thế nào.”

“Có lẽ cậu nên kiểm tra tờ báo mới nhất ấy.” Lacey nhận xét. “Hôm nay là thứ Ba rồi, và đã gần một giờ. Ivy sẽ đến giờ nghỉ trưa ngay thôi.”

Anh nhìn ngang qua khu thương mại về hướng cửa tiệm. Ivy đang bận rộn với hai khách hàng, một ông trung niên hơi đầu đang thử một chiếc áo choàng siêu nhân và một bà đáng vẻ bà ngoại đang cầm một chiếc rổ màu hồng và mang đôi tai thỏ. Anh biết tiệm Tis’ the Season bán trang phục và những thứ linh tinh cho ngày hội – phần lớn chúng đã qua mùa. Nhưng việc chìm vào bóng tối vừa qua, hai khách hàng trong trang phục kỳ dị, và sự hiện diện của một phụ nữ phục phịch mang theo bánh mì vòng và café vừa ngồi lên trên Tristan đã khiến cho mọi thứ quay vòng vòng.

Lacey vỗ nhẹ vào cánh tay anh, “Tôi đã bảo cậu rằng cậu đã quá kiệt sức. Tôi đã cảnh báo cậu.”

“Nhích qua một chút nào!” Anh cầu nhàu. Anh không thể cảm nhận sức nặng của người phụ nữ, nhưng có vẻ kỳ lạ một chút khi chiếc váy phòng kẻ sọc của bà ta phủ xuống qua người anh.

Lacey trượt qua một chút và nói. “Tôi có vài thứ để nói với cậu. Trong khi cậu ở trong bóng tối, tôi đã khá bận rộn.”

“Tôi đã biết rồi.”

Tờ báo ngày thứ hai đã khiến anh chú ý vì có một bài viết về một đám người tụ tập để cầu nguyện tại quảng trường Thời Đại phía sau hình ảnh của Barbra Streisand (*) đã trở thành một thân hình thiên thần màu hồng mũm mĩm và bay vòng vòng, nổi bật trên bảng quảng cáo điện tử.

(*) Barbra Streisand : tên đầy đủ là Barbra Joan Streisand là một nhà sáng tác nhạc, ca sĩ, diễn viên và cũng là một nhà chính trị cấp tiến của Mỹ. Bà còn là nhà sản xuất film, đạo diễn. Bà giành giải Oscar danh hiệu nữ diễn viên chính xuất sắc nhất, bài hát hay nhất và các giải Emmy, Grammy, quả cầu vàng. Bà được kể là ca sĩ có album bán chạy nhất mọi thời đại trong 30 năm và trong lịch sử âm nhạc Mỹ. – Wikipedia.

“Điều này có liên quan gì đến sự kẹt xe trên góc đường Bốn mươi và Số Hai không vậy?” Anh hỏi.

Cô bác bỏ sự kiện bằng một cái vẫy tay.

“Tôi đọc được đôi điều về Streisand được cho là có dính líu đến một vụ rắc rối, và cách các tài xế tắc-xi của New York...”

“Barbra không bao giờ nên nói tôi kêu giống ngỗng. Không phải rằng tôi không thể ứng dụng một vài bài học xướng âm...”

“Lacey, chị sẽ hoàn thành nhiệm vụ của chị như thế nào đây?”

“Nhiệm vụ của tôi ư? Hôm nay tôi đang giúp cậu cũng như nhiệm vụ của cậu mà.” Cô nói, rồi bật mạnh khỏi băng ghế.

Tristan lắc đầu và đi theo sau cô.

“Tôi đã đến nghĩa trang hôm chủ nhật để ghé thăm mẹ của Gregory,” Lacey nói khi họ đi cùng với các khách mua sắm. “Trong lúc tôi ở đó, có người đã đến, một người đàn ông cao, gầy, tóc sẫm màu. Tầm bốn mươi tuổi, tôi nghĩ vậy. Ông ta đặt hoa lên mộ Caroline.”

“Ông ta đã đến đó, trước đây,” Tristan nói. “Tôi đã thấy ông ấy vào ngày chúng ta vào nhà nguyện.” Anh nhớ đã quan sát người khách viếng thăm từ phía sau, nhằm lẫn ông ta là Gregory cho đến khi ông ta quay lại. Anh vẫn còn nhớ rõ gương mặt của người đàn ông, một gương mặt hằn nỗi đau.

“Ông ấy tên gì?” Lacey hỏi.

“Tôi không biết.”

Họ rời xa cửa tiệm Tis’ the Season. Tristan tha thiết ngoái nhìn Ivy, nhưng Lacey vẫn đều bước.

“Chúng ta nên tìm hiểu. Ông ấy chắc chắn có thể giúp đỡ chúng ta.”

“Giúp chúng ta điều gì?” Tristan hỏi.

“Tìm hiểu những gì đã xảy ra vào đêm Caroline chết.”

Họ dừng lại cạnh đài phun nước để quan sát những tầng thác nước màu hồng và xanh. Vào một ngày, khi không ai nhìn, Tristan đã khấn một điều ước ở đây, lời ước rằng Ivy sẽ là của anh.

“Tôi tìm thấy địa chỉ của Caroline trên danh bạ điện thoại,” Lacey tiếp tục. “Năm-hai mươi tám đường Willow. Ngày chết của bà ấy được khắc trên bia mộ. Tôi đến đây sáng nay để kiểm tra sổ bán hàng vào ngày hôm đó.” Cô ngừng lại và nhìn Tristan đầy hy vọng.

Khi anh không nói gì, cô nói. “Những gì một thiên thần nhà chị làm, Lacey, là giúp tôi tìm ra những thứ giống như thế này.”

“Chị đã tìm ra điều gì?” Anh hỏi, lơ đi lời chế nhạo của cô.

“Có một thứ, đó là Lillian và chị của bà ấy không biết chút nào về cách giữ gìn sổ sách kinh doanh. Nhưng sau khá nhiều công cuộc săn lùng và lục lọi, tôi đã tìm thấy chúng : Một chuyển giao hàng tại Tháng Năm - hai mươi tám cho quý bà Abromaitis trên đường Willow – Không có sổ nhà nào như vậy hết. Tôi tìm chúng trên danh bạ điện thoại. Đoán được không? Năm-ba mươi đường Willow.”

“Nhà bên cạnh.” Tristan nói, giọng anh như một tiếng thì thầm. Trí óc anh nhói buốt với nỗi sợ hãi. “Tôi biết mà. Ivy đã nhìn thấy điều gì đó.”

“Có vẻ như thế.” Lacey đồng ý. Cô bắt lấy một đồng xu mà một phụ nữ đã ném vào đài phun nước và búng nó ra phía sau cô. Người phụ nữ nhìn chằm chằm vào đồng xu kém may mắn và nhét nó vào trong chậu đường xỉ gần đó.

“Ivy đã thấy gì đó tại nhà của Caroline,” Tristan nói. “và đó không phải một vụ tự vẫn.”

“Chúng ta không thể phỏng đoán điều đó,” Lacey đáp. “Caroline vẫn có thể tự giết mình, và sau đó có thể có ai đó đã đến để lấy đi thứ gì đó hoặc che dấu điều gì đó. Tôi muốn nói, có nhiều thứ Ivy có thể đã thấy...”

“Mà cô ấy không nên thấy.” Tristan kết thúc câu cho Lacey. “Tôi phải liên lạc được với cô ấy, Lacey!”

“Tôi nghĩ, hôm nay chúng ta nên kiểm tra ngôi nhà.”

“Tôi phải cảnh báo cho cô ấy ngay!”

“Tôi nhớ cách thức mà bọn tôi đã thực hiện một cuộc truy tìm dấu vết trong Perry Mason,” Lacey nói. Cô bắt đầu kéo Tristan hướng đến lối ra của trung tâm thương mại, nhưng anh quyết chí tiến đến tiệm Tis’ the Season, và anh khỏe hơn. “Tristan, nghe tôi đi! Không có gì cậu có thể làm để bảo vệ Ivy hết. Cậu và tôi không được trao tặng loại sức mạnh đó. Điều tốt nhất cậu có thể làm là kết hợp những nguồn lực mà cậu có với ai đó khác và khiến cho người đó mạnh hơn. Nhưng bản thân cậu không thể ngăn được bất kỳ ai muốn hại Ivy.”

Tristan đứng bất động. Anh không bao giờ sợ hãi cho cuộc sống của chính anh theo cách giờ đây anh đang sợ hãi cho cuộc sống của Ivy.

“Miễn là cô ấy ở trong đám đông, cô ấy sẽ được an toàn.” Lacey thêm vào. “Vì thế chúng ta hãy đi kiểm tra ngôi nhà và...”

“Ngay khi cô ấy bước vào xe tối nay, cô ấy sẽ chỉ có một mình.” Tristan chỉ ra. “Ngay khi cô ấy đi dạo, ngay khi cô ấy lên phòng âm nhạc của cô ấy, cô ấy sẽ ở trong tình trạng nguy hiểm.”

“Có những người khác ở nhà cùng với cô ấy mà.” Lacey nhấn mạnh. “Cô ấy sẽ an toàn ở đó. Vì thế chúng ta hãy tìm hiểu xem ai là người mà cô ấy phải cảnh giác và sau đó...”

Nhưng Lacey đã bị bỏ lại để tự nói chuyện một mình. Beth và Suzanne vừa đi vào khu thương mại. Phát hiện ra họ, Tristan nhanh chóng quay lại và bắt đầu đi theo họ. Anh nghĩ họ đến để cùng ăn trưa với Ivy. Lần này anh sẽ phải làm đến nơi đến chốn.

Ivy đang đứng bên lối vào cửa tiệm, và trong một khoảnh khắc, Tristan quên mất là cô chỉ đang nhìn các cô gái. Khi anh trông thấy vẻ hân hoan trên gương mặt cô, anh vội vã tiến thẳng đến với cô, chỉ để nhận ra lúc này cô đang nhìn xuyên qua anh vào Suzanne và Beth. Điều đó không bao giờ là dễ dàng – Nỗi đau trong việc ở bên cô nhưng lại cách xa diệu vợi dường như không bao giờ nguôi ngoai.

“Nào, cứ việc đi quá giờ trưa luôn đi.” Lillian đang nói với các cô gái. “Thật là một ngày buồn tẻ, vì vậy hãy làm một cuộc mua sắm nhỏ đi. Hãy chắc chắn làm một cuộc thăm dò kín đáo vào bên trong cái cửa hiệu quà tặng mới đó một chút nhé. Tôi cá là họ không có những chiếc chuông gió phát sáng trong bóng tối đâu.”

“Không trong hình dáng một con yêu tinh và những nàng tiên đâu,” Beth nói. Bất cứ khi nào cô ấy đến cửa hiệu, cô ấy đều có một vẻ hết sức kinh ngạc trên gương mặt. Suzanne phải với tay ra sau và kéo cô ra cửa.

Tristan theo sau các cô gái đi xuyên qua khu mua sắm. Họ ngừng lại trước cửa sổ của hết gian hàng này đến gian hàng khác, và anh bắt đầu mất kiên nhẫn. Anh muốn Beth ngồi xuống ngay tức thì và bắt đầu nguyệt ngoạc vào quyển sổ tay. Anh nghĩ họ sẽ không bao giờ ra khỏi cửa hàng Beautiful You, với tất cả những chai lọ và ống kem và những hũ nhỏ đầy màu sắc.

Anh bắt đầu rảo bước từ bên này đến bên kia cửa hàng và đâm sầm vào Lacey. Anh không nhận ra là cô đã đi theo.

“Bình tĩnh nào, Tristan!” Lacey nói. “Lúc này Ivy an toàn mà, trừ phi có ai đó đâm xuyên cô ấy bằng một cái dĩa móng tay.”

Rồi cô vẫn vờ đi vào một góc, bị mê hoặc y như những người khác với hàng trăm màu sắc – đối với anh, tất cả những màu đó có vẻ giống khá nhiều màu đỏ và hồng – Tristan tự hỏi, không biết có bao giờ anh hiểu được điều đó ở vùng trời kế tiếp anh sẽ đến hay không, vài bí ẩn về con gái sẽ có thể được sáng tỏ hay không.

Suzanne, lúc này đang mang các mảnh sơn môi dùng thử theo tất cả các cách trên cánh tay cô, đang nói về một đám cưới tại Philadelphia mà cô sẽ tham dự vào cuối tuần.

“Tớ ước là cậu sẽ đi cùng tớ, Ivy.” Cô nói. “Tớ đã cho anh họ tớ xem ảnh cậu. Anh ấy hết sức ấn tượng, và anh ấy vô cùng hoàn hảo dành cho cậu.”

Xuất sắc. Tristan nghĩ.

“Vậy là sau rốt cậu quyết định đi đến hồ à?” Beth hỏi. Cô đang thử một chiếc nón và trông giống y như một chiếc nấm bạc.

“Ồ ư!” Suzanne nói, kinh ngạc. “Bạn ấy sẽ ở nhà, và cậu sẽ ở cùng với bạn ấy mà, Beth.”

Beth cau mày. “Suzanne, cậu biết là tớ không thể bỏ lỡ cuộc họp mặt gia đình mà. Tớ đã nghĩ là bạn ấy sẽ đi Philly cùng với cậu.”

Ivy quay mặt tránh cả hai người bạn.

“Ivy!” Suzanne yêu cầu.

“Gì nào?” Cô bắt đầu lựa chọn trong thùng mũ bê-rê và không nhìn lên.

“Cậu định làm gì cuối tuần này vậy?”

“Ở nhà.”

Suzanne nhướn cao đôi mày đen được tạo hình hoàn hảo. “Mẹ cậu cho phép cậu ở nhà một mình sao?”

“Bà ấy nghĩ là cậu và Beth sẽ ở cùng với tớ. Và tớ đang trông mong vào hai người các cậu để che dấu cho tớ.” Ivy thêm vào.

Lacey liếc nhìn Tristan.

“Tớ không thấy có chuyện gì to tát hết,” Ivy tiếp tục. “Tớ muốn ở nhà để tạo cho bản thân một cơ hội. Tớ sẽ có thừa thời gian để luyện tập cho lễ hội, và Ella sẽ bầu bạn với tớ.”

“Nhưng Ella không thể bảo vệ cho em được.” Tristan phản đối.

“Tớ chỉ không thích ý tưởng là cậu lau chùi loang quanh vào cuối tuần một mình thôi.” Suzanne nói.

“Ngôi nhà đó quá lớn, quá cô đơn.” Beth nói thêm.

“Nghe họ đi, Ivy.” Tristan khẩn khoản.

“Tớ đã nói với hai cậu là tớ sẽ không đến hồ Juniper! Tớ không thể!”

“Điều này liên quan đến Tristan, đúng không?” Suzanne nói.

“Tớ không muốn nói về điều đó.” Ivy đáp.

Đúng là như thế. Tristan nhớ đến kế hoạch mà họ đã có vào đêm anh chết. Ivy đã nói với anh cô sẽ thả nổi trong ánh nắng ở vùng sâu nhất của hồ Juniper như thế nào.

“Em cũng sẽ bơi trong ánh trăng.”

“Ánh trăng?” Anh đã nói thế. “Em sẽ bơi trong bóng đêm sao?”

“Cùng với anh.”

Lacey chạm vào cánh tay Tristan. “Lần này cậu phải theo cô ấy đến cùng đấy.”

Anh gật đầu.

Họ theo sau các cô gái ra khỏi cửa hàng. Tristan bị cảm dỗ bởi ước muốn được trượt vào bên trong trí óc Beth ngay lập tức, hướng cô ấy thẳng đến bàn, nơi cô ấy có thể lấy ra tập giấy để viết, nhưng anh không muốn trao cho cô ấy quá nhiều chỉ thị. Cô ấy có thể bắt đầu kháng cự.

Beth ngừng lại đột ngột trước tiệm Electronic Wizard, và Tristan dõi theo ánh mắt cô đến chiếc máy tính trưng bày bên trong.

“Nhìn cậu ấy. Nhìn cậu ấy kìa!” Suzanne nói, đẩy nhẹ Ivy. “Cậu sẽ nghĩ Beth đang dõi theo các chàng trai đấy.”

“Đó là chiếc laptop mà tớ muốn.” Beth nói.

Khi Lacey tiến nhanh đến đằng sau cô ấy, Tristan thấy đầu ngón tay cô ngừng lấp lánh. Cô xô nhanh. Beth loạng choạng xuyên qua cửa và nhìn ra sau với vẻ kinh ngạc vào Suzanne và Ivy. Họ đi theo Beth vào bên trong, với Tristan và Lacey ở sát ngay phía sau họ.

“Tôi có thể giúp gì?” Người bán hàng hỏi.

“Uh, Tôi chỉ xem qua thôi.” Beth nói, ngượng ngùng. “Tôi có thể thử qua những mẫu trưng bày không?”

Ông ta ra hiệu về hướng những chiếc máy tính và đi khỏi.

“Cậu làm đi, Tristan.” Lacey nói.

Không mất quá lâu để Beth tìm ra chương trình word-processing. Tristan phải gắng sức để bắt kịp cô ấy, để nghĩ những gì kế tiếp cô ấy có thể nghĩ, đó là cách mà Lacey đã dạy anh để trượt được vào trong trí óc của người khác.

Khi một người viết văn nhìn vào một màn hình máy tính trống, cô ấy sẽ nhìn thấy gì? Tristan tự hỏi. Một màn hình động sẵn sàng sáng lên cùng với những gương mặt chẳng? Một bầu trời đêm với một ánh sao nhỏ bé nhấp nháy trên cao, một vũ trụ sẵn sàng để được viết lên chẳng? Những khả năng vô tận. Những nút thắt và những vòng quay vô tận của tình yêu – và tất cả những điều không thể của tình yêu.

Beth bắt đầu gõ : Những điều không thể.

Cô ấy có thể thấy gì khi mỗi đêm nhìn ra màn hình tối đen cô đọc của bầu trời? Những điều có thể. Những nút thắt và những vòng quay vô tận của tình yêu, và, oh, con tim đau đớn, tất cả những điều không thể của tình yêu.

Ôi Trời! Tristan nghĩ.

“Ôi Trời!” Beth gõ, rồi nhìn lên màn hình.

“Ở lại với cô ấy, Tristan” Lacey nói. “Giữ vững sự tập trung của cậu.”

Lui lại. Xóa chữ ‘Ôi, con tim đau đớn’. Tristan thúc giục Beth.

“Ôi, con tim đau đớn, trái tim đơn côi,” Beth gõ, rồi ngừng lại.

Cả hai cùng mắc kẹt, rồi Tristan nhìn thấy mối liên kết : Em không nên ở nhà một mình.

“Em không nên ở nhà một mình.” Beth gõ.

Một mình không an toàn đâu. Anh nghĩ.

“Một mình không an toàn đâu.” Beth gõ.

Rồi trước khi anh có thể gửi cho cô thông điệp khác, cô viết tiếp : nhưng liệu trái tim tôi có an toàn khi ở một mình cùng với anh ấy?

Không, anh nghĩ.

“Có” Beth đáp.

Không!

“Có!”

Không.

“Có!” Beth cau mày.

Tristan thở dài. Dĩ nhiên cô ấy muốn chuyện tình kết thúc có hậu và cô gái đang ngược nhìn bầu trời đêm không còn cô đơn nữa. Nhưng Tristan muốn đưa ra một lời cảnh báo. Nếu Ivy ở một mình với không đúng người...

“Cái gì không đúng?” Ivy hỏi.

“Tớ có cảm giác kỳ lạ đó lần nữa,” Beth nói. “Thật sự kỳ lạ, giống như có ai đó bên trong đầu tớ, nói mọi thứ.”

“Ôi, nhà văn các cậu.” Suzanne khịt mũi.

Ivy khom xuống nhìn vào màn hình. “No! Yes! No! Yes!” Cô đọc, rồi mỉm cười thoáng buồn. “Nghe có vẻ giống tớ khi lần đầu tớ gặp Tristan.”

“Tristan đây!” Beth gõ nhanh. Ivy ngừng cười.

Tristan thúc đẩy, và Beth gõ nhanh cũng bằng anh suy nghĩ. “Hãy cẩn thận, Ivy. Rất nguy hiểm, Ivy. Đừng ở một mình. Yêu em. Tristan.”

Ivy đứng thẳng người. “Điều đó không kỳ lạ đâu Beth! Điều đó thật ngu ngốc và đáng xấu hổ!”

Beth nhìn chăm chăm vào màn hình, miệng cô hé mở trong nỗi hoài nghi.

Suzanne nghiêng xuống để đọc chúng. “Beth!” Cô ấy nói. “Sao cậu lại có thể như thế? Ivy! Đợi đã!”

Nhưng Ivy đã đi được nửa đường ra khỏi cửa hàng. Suzanne chạy theo cô. Beth nhìn chăm chăm vào màn hình, toàn thân cô run rẩy. Tristan trượt ra khỏi trí óc cô, kiệt sức.

“Cô có muốn in những thứ đó bây giờ không?” Người bán hàng hỏi, tiến về phía cô.

Beth chậm chậm lắc đầu, và xóa trang. “Không phải lần này.” Cô nói với những giọt lệ rưng rưng.

Mọi nỗ lực Tristan đã làm để liên lạc với Ivy đều thất bại. Còn điều gì tệ hơn được nữa đây, nỗ lực của anh trong việc cảnh báo cho cô đã đẩy cô cách xa anh hơn và cách xa những người quan tâm đến cô. Cô sẽ tránh Beth, và bây giờ cả Philip nữa, sau khi cậu nhóc bảo cô rằng Thiên thần của cậu nói cô không nên ở một mình. Tristan có thể thử thêm một lần nữa thông qua Will, nhưng anh biết Ivy sẽ chỉ dừng thêm một thành trì khác, cao hơn nữa mà thôi.

Đêm thứ năm, anh tiến về nghĩa trang Riverstone Rise, dự định nghỉ ngơi đôi chút, hy vọng sẽ ngăn được bóng tối vô thức để anh có thể tiếp tục trông chừng Ivy suốt cuối tuần. Trên đường đến mộ phần của mình, Tristan quyết định đến chỗ của Caroline và nhìn xem liệu những đóa hồng thắm có được đặt ở đó hay không. Anh nghĩ Lacey đã nói đúng : Họ phải tìm ra người khách viếng Caroline là ai và ông ta biết được điều gì về cái chết của bà.

Tristan lướt dọc theo con lộ như thể anh vẫn còn hình vóc, sợ khuấy động những cái chết an bình. Trong ánh trăng, những bia mộ trắng tạo nên một cảnh quan đô thị âm đạm : Những cột tháp tưởng niệm trông như những ngôi nhà chọc trời, các lăng mộ sừng sững như những căn biệt thự, Những bia mộ tròn thấp và những khối đá vuông bóng lưỡng tạo nên khu vực phụ cận của giới bình dân. Thật là một thành phố tĩnh lặng và kỳ bí, thành phố của cái chết – Thành phố của tôi, anh nghĩ một cách dứt khoát. Rồi anh nhận ra tấm bia đánh dấu một góc khu đất gia đình nhà Bains – Đó là một khu đất được chăm sóc kỹ lưỡng với một vài pho tượng cầu kỳ, những hình bóng dường như đang quan sát Tristan khi anh tiến đến mộ phần của Caroline từ phía sau. Khi anh đi ngang qua mộ bia của bà, anh sững sờ trong nỗi kinh ngạc. Ngồi trên đám cỏ trước mộ Caroline, lưng dựa vào bia mộ của bà y như thể đang nằm dài trên giường của mình, là Eric. Tay và chân hằn rừ rụi và đầu hằn ngoẹo sang một bên, gò má của hắn tỳ sát vào tấm bia mộ. Trong một thoáng, Tristan không dám chắc là Eric có còn thở hay không. Lại gần hơn, anh nhìn thấy cặp mắt thất thần của Eric đang mở, đôi đồng tử giãn rộng trông như thể hai mặt hồ đêm.

Hắn đang thở nhẹ, và lẩm bẩm điều gì đó – điều gì đó chỉ có ý nghĩa với một trí óc say thuốc. Tristan tự hỏi không biết liệu Eric có thể hoạt động được chút nào trong tình trạng này hay không nữa. Hắn có thể đứng lên, có thể đi lại không nhỉ? Với trí óc sai lạc như thế này, hắn có thể làm những điều mà sau đó hắn ước chi đã không làm hay không?

Vật chất hóa những ngón tay, Tristan lướt nó trên lưng bàn tay của Eric.

Eric túm lấy những ngón tay của Tristan, và trong một thoáng, Tristan bị bắt giữ. Rồi anh để những ngón tay anh tan biến và giải phóng bản thân.

“Ở lại một lúc đi.” Eric nói, gấp lại bàn tay đã nắm giữ Tristan. “Đã quá lâu rồi, Caroline, rất tiếc về điều đó. Nhiều thứ sắp diễn ra, nhiều hơn bất kỳ ai biết.” Hắn cười lặng lẽ, và chỉ tay, y như thể hắn có thể nhìn thấy bà rõ ràng ở phía trước hắn. “Dĩ nhiên là bà biết.”

“Tôi không biết.” Tristan nói. “Điều gì sắp diễn ra thế? Nói với tôi đi.”

Eric hất đầu, và trong khoảnh khắc, Tristan nghĩ rằng hắn đã nghe thấy câu hỏi.

“Phải... chắc rồi.” Eric nói, trả lời cho một câu hỏi nào đó khác. “Nhưng điều đó là có thể, bà biết mà, hỗn độn. Tôi không thích những thứ... hỗn độn.”

Hỗn độn ư? Tristan băn khoăn. Điều đó có nghĩa là gì? Phức tạp chăng? Hay đẫm máu?

Lúc này Eric đã ngồi thẳng dậy, đang chớp mắt, chú tâm vào giọng nói mà hắn đang nghe thấy trong đầu. Tóc hắn gần như trở thành màu trắng dưới ánh trăng, và đôi mắt tăm tối của hắn khoan thủng xuyên qua Tristan.

“Bà muốn nói Ivy à. Tên cô ấy là Ivy.” Eric nói, vẫy vẫy bàn tay xương xẩu của hắn trong không khí. Nó xuyên thẳng qua Tristan, làm anh rung mình giống như sự va chạm của một bộ xương khô.

“Ồ, tôi có thể làm gì?” Eric nói. “Bà biết tôi ở đâu mà, Caroline. Đừng xô lấn tôi! Lùi lại!” hắn nhảy dựng lên và đứng đó, lảo đảo.

Rồi hắn ta bắt đầu cười trầm trầm trong cổ họng. “Phải, phải,” hắn nói, “Cuối tuần này mọi người sẽ đi đến hồ trừ Ivy.” Eric cười như thể hắn vừa nghe được điều gì đó hài hước. “Lúc này điều đó không quá tuyệt để nói hay sao!”

Gì vậy? Trong trí óc điên đảo bởi ma túy, hắn đã nghĩ Caroline nói về điều gì?

“Này!” Eric lớn tiếng. “Tôi đã nói đừng xô đẩy tôi.” Hắn bước sang bên cạnh hai bước. “Lùi lại, Caroline. Tôi không còn muốn nghe bà nói nữa. Lùi lại đi!”

Rồi Eric bắt đầu cử động, nhảy qua những tấm bia mộ và lắc lư từ bên này sang bên kia, la hét với giọng nhừa nhựa chói tai kỳ dị “Lùi lại, Caroline, lùi lại! Lùi lại!”

Tristan quan sát hắn cho đến khi hắn biến mất dưới con lộ nhỏ. Anh đang cố hình dung nửa đối thoại còn lại trong câu chuyện của Eric. Eric nghĩ Caroline muốn hắn làm gì?

Những ý nghĩ kinh hoàng tràn ngập trí óc của Tristan. Rồi anh tự trấn tĩnh và, tập trung tất cả năng lượng, anh gọi. “Caroline, bà có ở đây không?” Anh gọi bà ba lần, hy vọng với mỗi lần là bà sẽ trả lời. Nhưng cảm nhận thiên thần của anh nói với anh về những gì sự yên lặng đã chứng tỏ : Không có gì ở đó ngoài một thân thể lạnh giá và câu trả lời của nó đang mục rữa cùng với nó mà thôi.

6. Chương 6

Sáng hôm thứ Sáu, Gregory vẫy mảnh giấy ghi số điện thoại trước Ivy. “Hứa với anh,” Anh ta nói.

Cô nhún vai, rồi gật đầu miễn cưỡng.

“Hồ Juniper chỉ cách có một giờ rưỡi lái xe, và với kiểu lái xe của anh thì chỉ mất có một giờ thôi.” Anh ta nói thêm với một nụ cười toe toét. “Hứa với anh đi, Ivy.”

“Em có thể tự chăm sóc bản thân mà,” Cô bảo anh ta, và sắp xếp lại thực phẩm trong thùng đá lần thứ tư. Maggie đang vỗ béo Andrew, Philip và chính bà cuối tuần đó với lượng thức ăn được đóng gói đủ dùng cho thêm một gia đình nhà gấu nữa.

“Anh biết là em có thể tự chăm sóc cho mình,” Gregory nói, “nhưng em vẫn có thể bị ngã hoặc bị ngắt xỉu. Nơi này có thể khá đáng sợ khi em chỉ có một mình.” Anh ta lúc lắc mảnh giấy. “Nếu em cần đến anh – anh không quan tâm đâu có phải là nửa đêm hay không – hãy gọi cho anh.”

Ivy khẽ cúi đầu, không ngụ ý cô đồng ý hay là không, rồi bắt đầu gói vài loại bánh cookie và chip (Khoai tây cắt lát chiên giòn) mà mẹ cô đã đặt trên quầy bếp. “Em hy vọng rằng anh đã sẵn sàng để ăn suốt hai mươi bốn giờ một ngày.” Cô nói với Gregory.

Anh ta cười và mở một trong những gói mà cô đang giữ, xé ra hai chiếc bánh cookie. Anh ta giơ một cái trước miệng cô, và cô cắn vào miếng bánh.

“Anh đã bảo em, Ivy, anh không phản đối việc em ở đây một mình,” Gregory nói. “nhưng thỏa thuận là em phải gọi cho anh hằng ngày.” Anh ta ghim chặt cô bằng ánh mắt. “Đồng ý không?” Cô gật đầu.

“Hứa chứ?” Gương mặt anh ta ghé sát mặt cô. Anh ta giữ cô bằng một ngón tay móc vào chiếc quai dây nịt của cô. “Hứa đi.”

“Okay, okay, em hứa.” Cô nói, cười thành tiếng. Anh ta buông cô ra. Trong giây lát cô ước chi Gregory sẽ ở lại nhà.

“Anh biết những gì em thật sự đang toan tính,” Anh ta trêu ghẹo. “Ngay khi bọn anh biến khỏi đây, em sẽ gọi điện cho mọi người ở khắp nơi và tổ chức một bữa tiệc lớn.”

“Đúng vậy.” Ivy nói, thả một gói khăn ăn trên đỉnh những gói snack. “Anh bắt thóp được em rồi.”

“Em có định gọi cho Will không?” Gregory vẫn đang cười, nhưng gợi ý của anh ta nghiêm túc.

“Không.” Cô điềm nhiên nói.

“Tại sao em không thích cậu ấy?” Anh ta hỏi. “Không phải vì bức vẽ Thiên thần đó...”

“Không, không phải đâu.” Ivy kiểm tra những gói đĩa và ly giấy. Chúng được mua từ cửa hàng Tis’ the Season và được trang trí với những con gà tây của lễ Thanksgiving và những trái tim của ngày Valentine. “Em thật sự thích anh ấy. Chỉ là anh ấy khiến em không thoải mái. Em không thể giải thích rõ ràng được. Khi em nhìn anh ấy, có gì đó trong mắt anh ấy...”

Gregory cười lớn. “Tình yêu chẳng? Hay đó chỉ là một cảm xúc mê đắm?”

“Phải, phải rồi.” Ivy nói. “Chắc là như thế.”

“Anh cũng nghĩ vậy.” Anh ta đặt tay lên đôi vai của Ivy và không để cho cô quay mặt đi. “Một ngày gần đây, em sẽ nhận ra có những chàng trai mà em thậm chí còn không ngờ đến đang nhìn vào em... với vẻ gì đó trong mắt của họ.” Ivy nhìn xuống chân cô. Anh ta cười lớn lần nữa và buông tay. “Hãy tử tế với Will.” Anh ta nói, “Cậu ấy có vài thời kỳ khó khăn trong quá khứ.”

Trước khi Ivy có thể hỏi đó là loại khó khăn gì thì Maggie và Philip đi vào bếp. Philip đang đội một chiếc nón và mặc áo thun của đội Yankees mà Gregory đã mua cho cậu bé tại trận đấu.

Dần dà, Philip đã thân thiện hơn với Gregory, và Gregory có vẻ hài lòng với điều đó. Lần trò chuyện của Philip về các Thiên thần vẫn còn làm anh ta bức bối, nhưng có lẽ chỉ vì điều đó đã khiến cho Ivy đau lòng.

Philip tặng Ivy một cú đấm nhẹ vào cánh tay. Gần đây, cô nhận ra rằng khi có những người khác ở bên, cậu em trai nhỏ của cô sẽ không ôm cô. Maggie, đang mặc trang phục đạo chơi đẹp nhất và trang điểm như dành cho một buổi chụp hình, trao cho Ivy một cái ôm nồng ấm và một nụ hôn.

Gregory và Philip ngay lập tức chùi mặt của họ ở cùng một vị trí. Ivy cười toe toét với họ nhưng để nguyên vết son đỏ, tươi rói trên má cô.

“Đúng là cô gái của mẹ,” Maggie nói. “Tất cả đã được thu xếp ổn thỏa cho chúng ta rồi. Mẹ thề đấy, mẹ đã dưỡng nuôi con thành một người mẹ tốt hơn mẹ nhiều.”

Ivy cười thành tiếng.

Gregory mang thùng đá ra ngoài, và những người khác theo sau với những chiếc túi và va-li, đặt chúng vào phía sau xe của Maggie. Gregory dự định lấy xe của anh ta, và Andrew, mắc kẹt với buổi họp chiều muộn, sẽ lái xe đến hồ sau đó.

Có nhiều tiếng dập cửa xe và âm thanh tuôn trào của tiếng nhạc. Philip, muốn đi cùng xe với Gregory, đang nghịch dần âm thanh Stereo của anh ta. Cuối cùng cả hai chiếc xe cùng đi khỏi, và Ivy đứng một mình, thường thức sự tĩnh lặng. Buổi chiều ấm áp và yên bình, chỉ có cây cối, ngọn của chúng xào xạc một cách khô khốc.

Cô đi vào trong nhà và cầm lên một quyển sách, quyển Beth đã tặng cô, vì thế chắc chắn nó phải là một tiểu thuyết lãng mạn, nồng nàn. Beth đã gửi quyển sách qua Suzanne cùng một ghi chú tạ lỗi, sợ phải đối mặt với Ivy và ngại gọi cho cô. Ivy đã gọi cho Beth để cô ấy biết cô đã không còn giận nữa.

Tuy thế, cô vẫn còn bối rối. Điều Beth đã làm hết sức kỳ lạ - tạo ra một tin nhắn trên máy tính được gửi đến từ “Tristan”. Thông thường, Beth là người rất nhạy cảm đối với những cảm nhận của người khác. Chà. Cô cũng đã nghĩ rằng Will cũng nhạy cảm như thế, và nhìn xem anh đã làm gì : đặt một cặp cánh trên Tristan.

Bất chấp nỗi đau trong việc hồi tưởng, Ivy cười nhẹ. Tristan sẽ nghĩ gì về việc Will biến anh thành một Thiên thần nhỉ?

Cô đọc sách trong hơn một giờ rưỡi trên ngôi nhà cây, thỉnh thoảng nhìn xuyên qua đám cành lá vào dải lấp lánh xa xa của con sông. Rồi cô nhét quyển sách vào cặp quần jeans và leo xuống chiếc thang dây. Trong tâm trạng cho một cuộc đi dạo, Ivy đi vòng ra phía trước ngôi nhà và tiến vào con đường đầy gió. Cô đẩy nhanh nhịp bước và tiếp tục trèo lên đồi lần nữa, quay trở lại đỉnh đồi, đắm mồ hôi và phấn khích.

Có lẽ cuối cùng cô đã có thể chơi bài “Giấc mơ yêu” (Liebestraum), rồi, cô nghĩ. Với tất cả sự tĩnh lặng quanh cô thế này, có lẽ cô có thể vượt qua được cơn bão cảm xúc, và thực hiện cho đến cuối giai điệu tình yêu. Cô đã luyện tập cho lễ hội mỗi ngày nhưng không thể chơi được hết bản nhạc. Vài ký ức luôn trở lại với cô, một cơn sóng thủy triều khuấy đảo trong cô, và cuốn trôi đi tất cả âm nhạc của cô. Có lẽ đã đến lúc cô có thể bám chặt lấy từng nốt nhạc.

Ivy lấy một lon nước ngọt từ trong bếp, và vội vã lên cầu thang để đi tắm. Đi được nửa đường, cô băn khoăn không biết mình có nên khóa cửa sau không. Đừng ngớ ngẩn thế chứ. Cô tự nhủ. Chẳng có ai đến ngọn đồi này hết. Cô dự định sẽ hưởng thụ những ngày thanh bình này và sẽ không để cho nỗi lo lắng của Suzanne, Beth và Gregory phá hỏng chúng.

Khi Ivy trèo lên những bậc thang dẫn đến phòng âm nhạc, Ella lĩnh lên phía trước và nhảy lên băng ghế của chiếc piano. Ivy cười. “Mày cũng luyện tập cho lễ hội sao?”

Cô nghĩ về bộ ba nốt nhạc mà Ella đã “chơi” tuần trước, rồi đẩy suy nghĩ đó ra khỏi đầu; bài hát sẽ bắt đầu khiến cô nghĩ đến Tristan.

Cô khởi động, rồi chơi vài giai điệu ưa thích của Philip, và cuối cùng bắt đầu bản “Liebestraum”. Cô hài lòng với ngón đàn của cô, đôi tay của cô lướt trên phím đàn, theo kịp một cách hoàn hảo khúc độc tấu ấn tượng. Ngay trước khi cô quay lại khúc dạo đầu, vào khoảnh khắc cô ngừng lật trang, cô nghe thấy tiếng động.

Ngay lập tức cô nghĩ đến tiếng thủy tinh vỡ. Da cô sởn gai ốc, nhưng cô đấu tranh chống lại nỗi sợ hãi. Cô nhắc nhở bản thân rằng thủy tinh vỡ là một âm thanh trong đêm kinh hoàng của cô. Nếu như có ai muốn vào trong nhà, tất cả những gì người đó phải làm là mở cửa sau. m thanh không phải là tiếng kính cửa sổ vỡ, cô tự nhủ. Một nhánh cây rơi xuống ngôi nhà, hoặc thứ gì đó bị thổi trên những bậc thang mà thôi.

Tuy vậy, Ivy cảm thấy bất an. Cô nhìn quanh phòng và thấy Ella đã đi mất. Có lẽ con mèo đã gõ vào thứ gì đó. Điều tốt nhất để làm là khám phá và chứng tỏ với bản thân là chẳng có gì hết. Ivy đi lên đỉnh của tầng áp mái và lắng nghe.

Ivy nghĩ tiếng động phát ra từ chái phía tây, văn phòng của Andrew. Có lẽ đó là Andrew, ông đã rời khỏi cuộc họp sớm, ngừng lại nhà và lấy thứ gì đó.

Ivy bước xuống thang đến phòng ngủ của cô và dừng bước ngay bên trong cánh cửa dẫn vào hành lang. Cô ao ước Ella ở cùng cô; Con mèo có thể cảnh báo cho cô bằng cách vẩy tai hoặc vẩy đuôi. Căn nhà đột nhiên có vẻ to lớn, gấp hai lần kích thước thực của chúng, với hàng trăm chỗ ẩn nấp và cách xa bất kỳ ai có thể nghe thấy tiếng thét của cô. Ivy bước lui và nhấc điện thoại trong phòng cô lên, rồi đặt xuống.

Bình tĩnh nào. Cô nghĩ. Bạn không thể lờ đi cảnh sát đến đây mà không vì điều gì hết. “Andrew?” Cô gọi. “Andrew, có phải dượng đó không?”

Không có câu trả lời.

“Ella, đến đây nào. Mày ở đâu vậy, Ella?”

Ngôi nhà yên lặng một cách nhức nhối. Ivy nhón chân đi vào hành lang và quyết định thà đi xuống cầu thang trung tâm hơn là lối đi hẹp dẫn đến chái tây. Có một điện thoại đặt trên bàn ở hành lang bên dưới. Nếu cô nhận thấy có gì đó không ổn, cô có thể gọi một cuộc gọi ngay ở đó.

Tại chân cầu thang, Ivy liếc nhanh xung quanh. Có lẽ cô nên chạy ngay ra cửa trước, cô nghĩ.

Và sau đó thì sao? Để ai đó lấy thứ mà họ muốn à? Hay thậm chí tốt hơn, để hấn ta tìm một chỗ kín đáo để nấp đợi cô chẳng?

Đừng để cho trí tưởng tượng lấn áp mình chứ, cô tự khiển trách bản thân.

Những căn phòng ở chái đông của ngôi nhà – phòng sinh hoạt chung, thư viện, và nhà tắm nắng - ở gần hơn, vẫn còn được kẻ sọc với ánh nắng sớm. Ivy ngoặt theo một hướng khác, kín đáo liếc vào một góc của phòng ăn tối. Cô đi xuyên qua chúng, căng thẳng với tiếng cọt kẹt của những tấm ván cũ, và đẩy cửa đi vào bếp. Đối diện cô là cánh cửa cô đã quên khóa lại, vẫn còn đóng chặt. Sau khi kiểm tra nhanh hai chiếc tủ, cô khóa cánh cửa mở ra bên ngoài ngôi nhà.

Nhưng còn tầng hầm? Cô cài chốt cánh cửa bên cạnh bếp. Cô có thể kiểm tra lối vào bên ngoài nhà sau, cô nghĩ, rồi hướng về phòng gia đình. Không có gì không ổn hết.

Ngay khi cô bước vào phòng tranh dẫn đến văn phòng của Andrew, Ella chạy thẳng đến với cô.

“Ella.” Cô thở phào nhẹ nhõm. “Mày đã làm gì thế?”

Ella quấy mạnh đuôi qua qua lại lại. “Đầu tiên là chiếc ghế của dượng ấy,” Ivy nói, lúc lắc ngón tay cô vào con mèo, mặc dù cô đang hỗn hển với sự khuấy khuấy. “Bây giờ là gì nào, một bình hoa Waterfort chẳng?”

Cô bước vào trong phòng và ngừng lại. Một ô cửa sổ trượt đã bị vỡ. Cánh cửa ra vào bên cạnh khép hờ. Ivy bước lùi lại.

Cô bước ngay vào trong tay hấn. “Cái...?” Trước khi cô có thể quay lại, một chiếc bao tải chụp xuống đầu cô. Ivy thét lên và vùng vẫy để giải thoát, xé chiếc bao bằng tay cô, cào cào giống như một con mèo. Cô càng kéo mạnh vào vải thì nó càng siết chặt quanh đầu. Cô cảm thấy như thể cô sắp ngạt thở.

Cô chiến đấu để chống lại nỗi kinh hoàng, vùng vẫy chống lại ai đó khỏe hơn cô nhiều. Suy nghĩ! Suy nghĩ đi! Cô tự nhủ.

Chân cô vẫn còn tự do. Nhưng cô biết rằng nếu cô đá và cô bị mất thăng bằng, hấn sẽ có cô. Cô bắt đầu dùng sức nặng của cô, lắc toàn thân từ bên này sang bên kia. Cô vùng mạnh. Hấn tuột tay, và Ivy thoát được.

Rồi hấn túm lấy cô lần nữa. Lúc này hấn đang xô đẩy cô, hướng đến cạnh tường của một góc nhà, cô nghĩ. Cô không thể thấy được gì bên trong chiếc bao tải tối đen và đánh mất phương hướng. Cho dù cô có thể thoát khỏi hấn, cô cũng không thể nhận ra đường để bỏ chạy được.

Chiếc bao tải thô nhám đến mức, mỗi khi hấn kéo nó, những sợi gai thiêu đốt da mặt cô. Cô muốn cào rách nó để có thể nhìn thấy mặt kẻ tấn công cô.

Hắn không tạo nên một âm thanh nào. Cô cảm thấy hắn thay đổi cách nắm giữ, lúc này hắn đang giữ cô chỉ bằng một tay. Rồi cô cảm thấy nó, tỳ vào đầu cô, thứ gì đó cứng và tròn – giống như một nòng súng.

Cô bắt đầu đá chân liên tục và la hét.

Sau đó cô nghe thấy một tiếng động thình thình từ nơi nào đó khác trong nhà. Ai đó đang đập cửa dồn dập và gọi, “Ivy, Ivy ơi.”

Cô cố trả lời.

Cô bị va đập và không thể ngăn bản thân khỏi ngã. Cô đổ sầm vào thứ gì đó cứng như đá và trượt xuống. Những thứ bằng kim loại đổ ập xuống và kêu loảng xoảng quanh cô. Rồi mọi thứ trở nên tối đen.

“Ivy!, Ivy!” Tristan gọi.

“Ivy, Ivy!” Will hét lên, đập dồn vào cánh cửa trước. Rồi anh chạy vòng quanh ngôi nhà tìm kiếm một lối khác để vào trong.

Anh nhìn thấy xe của Gregory đậu ở phía sau nhà. Anh ngừng lại – Tristan ngừng lại – tại ô cửa sổ vỡ và cánh cửa ra vào văn phòng của Andrew đã được mở.

“Ivy, cái gì mà... Ai đã ở đây?” Gregory đang nói, khom người phía trên Ivy, nhẹ nhàng kéo chiếc bao tải ra. “Em có sao không? Ổn rồi, bây giờ em an toàn rồi.”

Những vật dụng của lò sưởi nằm rải rác trên sàn nhà. Ivy chà sát đầu cô và ngược nhìn Gregory. Rồi cả hai người quay nhìn Will, người bị đóng cứng tại khung cửa mở. Tristan trượt ngay ra khỏi Will, nhưng anh đã trông thấy nỗi sợ hãi và ngờ vực trên gương mặt của Ivy và cơn giận đỏ bừng trên mặt của Gregory.

“Cậu đang làm gì ở đây vậy?” Anh ta yêu cầu.

Will không nói nên lời, và cho dù Tristan có ở lại bên trong cậu ấy, anh cũng không thể đưa ra nổi một câu trả lời có thể làm hài lòng Gregory và Ivy.

“Tớ không biết!” Will nói. “Tớ chỉ nghĩ... Tớ chỉ biết rằng tớ phải ở đây. Tớ cảm thấy có gì đó không đúng và tớ phải đến.”

Với màu sắc giận dữ rút khỏi gương mặt của Gregory, làn da của anh ta dường như xanh xao hơn bình thường. Trông anh ta run rẩy gần như bằng với Ivy.

“Em có sao không, Ivy?”

Cô gật đầu và quay mặt đi, tựa đầu vào ngực Gregory.

“Có điều gì anh có thể làm không?” Will hỏi.

“Không.”

“Tốt hơn là anh nên gọi cảnh sát.” Anh nói.

“Cậu nên làm thế.” Gregory nói, giọng anh ta lạnh lẽo và không thân thiện,

Khi Will gọi điện thoại, anh nói chuyện một cách điềm tĩnh, nhưng Tristan biết, người cộng sự của anh cũng run rẩy và hoang mang chẳng khác gì anh. Tristan biết nhiều hơn Will một chút về việc bằng cách nào anh nhận biết trước rằng Ivy đang gặp nguy hiểm.

Cô ấy cần cậu. Thông điệp được gửi đến từ Tristan, mặc dù không nghe thấy cũng như hiểu được chúng nên anh không thể nói rõ được. Nhưng biết rằng có điều gì đó sắp xảy ra, và nhớ lại Lacey đã nói rằng anh không thể tự mình giải cứu được cô, rằng anh phải kết hợp với ai đó khác, anh đã ào ngay đến với Will, thúc giục cậu ta đến với Ivy, để giúp đỡ cô.

Đó là một cuộc đấu tranh, đặc biệt là lúc khởi đầu. Tristan đã phải tập trung toàn bộ sức mạnh của anh, và dần dần Will chịu khuất phục theo sự điều khiển của anh. Tristan tự hỏi, không biết Will có nhận ta cậu ta đang phóng xe lên đồi với tốc độ tám mươi dặm một giờ, bất chấp con dốc và những khúc quanh hay không. Liệu Will có nhớ lại việc chạy đua vòng quanh từ phía trước ra phía sau ngôi nhà nhanh hơn khả năng của con người hay không?

Nhưng vẫn không đủ nhanh để bắt được kẻ đã tấn công Ivy, Tristan nghĩ. Cho đến khi anh biết được ai là kẻ đã tấn công, không có cách nào để đoán ra hắn ta định tấn công lần kế tiếp vào lúc nào, hoặc bằng cách nào Will và anh có thể bảo vệ được cho Ivy.

Will và anh, anh và Will. Bây giờ không còn cách gì để phủ nhận rằng Will quan tâm Ivy – và rằng Tristan cần cậu ta.

Tristan quan sát Gregory dìu Ivy và đưa cô đến sofa. Ella chuồn vào bên dưới bàn giấy của Andrew, đôi mắt nó lóe sáng như những đốm than hồng.

“Hắn là ai, Ella?” Tristan hỏi. “Mày là người duy nhất nhìn thấy hắn. Ai thế?”

Will rời khỏi phòng và trở lại với một bọc đá lạnh.

Gregory giữ chúng nhẹ nhàng trên đầu của Ivy. “Anh đây mà. Mọi thứ sẽ ổn thôi.” Anh ta cứ nói mãi, nói mãi, liên tục xoa lưng cô và vỗ về cô.

Ngay lúc đó họ nghe thấy tiếng inh ỏi của còi hiệu. Một chiếc xe cảnh sát tiến đến lối vào, theo sau là một chiếc xe khác không hề được mong đợi : xe của Andrew.

“Xảy ra chuyện gì thế?” Andrew la lên, chạy xô vào trong nhà cùng những viên cảnh sát. “Ivy, con có sao không?”

Ông nhìn vào ô kính cửa sổ bị vỡ, rồi vào Will, và cuối cùng quay sự chú ý của ông vào Gregory. “Sao con lại ở đây?” Ông hỏi. “Con được cho là đang ở cùng Maggie và Philip mà.”

“Sao ba lại ở đây?” Gregory hỏi ngược lại. Andrew liếc nhanh vào những viên cảnh sát, rồi ra hiệu về phía chiếc bàn giấy. “Ba để quên ít giấy tờ, vài bản báo cáo mà ba muốn làm việc khi ở hồ.”

“Con đến vì Ivy đã gọi cho con,” Gregory nói. “Con đã bảo cho cô ấy lúc sớm hôm nay rằng cô ấy gọi cho con nếu cô ấy cần bất kỳ điều gì.” Anh ta nhìn chăm chăm xuống cô. Ivy nhìn vào mắt anh ta với một vẻ bối rối.

“Em là người đã gọi cho anh, đúng không?” Anh ta hỏi.

“Không.”

Trông Gregory có vẻ ngạc nhiên, rồi siết chặt lấy tay cô và buông ra. “Chà!” Anh ta nói êm ái. “Em nợ ai đó một món lớn đấy.”

Anh ta quay nhìn những người khác. “Khi chúng tôi đến hồ, tôi đã phải quay ra cửa hàng. Maggie đã chuẩn bị chu đáo mọi thứ ngoại trừ giấy vệ sinh.”

“Khi con quay lại, người đàn ông tại nhà nghỉ nói có ai đó đã gọi đến ba lần, hỏi về con, nhưng không để lại lời nhắn. Con đã đoán đó là Ivy. Thời gian gần đây thật là khó khăn đối với cô ấy – ba biết điều đó mà,” Anh ta nói, khẩn khoản hướng về cha anh ta. “Không lãng phí chút thời gian nào, con chạy ngay về nhà.”

“Cô gái may mắn.” Một trong những viên cảnh sát nhận xét.

Rồi cảnh sát bắt đầu hỏi. Tristan di chuyển chậm rãi quanh phòng, nghiên cứu những gương mặt và đọc những gì viên cảnh sát đang viết nguệch ngoạc.

Đó chỉ là cơn ghen tỵ mà anh cảm thấy mỗi khi anh thấy Gregory chạm vào Ivy ? Hay đó là một loại trực giác? Anh băn khoăn. Ivy có thật sự an toàn trong vòng tay của Gregory không?

Phải chăng Gregory đã kể với Eric rằng Ivy sẽ ở nhà một mình vào cuối tuần? Nếu Eric chịu trách nhiệm về việc này, Gregory sẽ bao che cho anh ta sao?

Và tại sao Gregory hặc hỏi cha anh ta? Anh ta cho rằng lời biện hộ của Andrew trong việc quay lại nhà có một chút quá thuận tiện sao?

Cảnh sát đã ở lại khá lâu chiều hôm đó và hỏi nhiều câu hỏi, nhưng dường như đối với Tristan, tất cả đều là những câu hỏi sai.

7. Chương 7

Khi Ivy trả lời tiếng gọi cửa vào sáng thứ Ba, Cô hiểu Beth đã đọc báo địa phương. Bạn cô bước vào trong nhà như một cơn lốc. “Cậu có sao không ?” Cô ấy ôm Ivy, chặt gần như khiến cô nghẹt thở, rồi lui lại, đỏ bừng.

“Tớ không sao.” Ivy nói. “Tớ thật sự ổn.”

“Thật không?” Beth trông như một con cú mẹ bất an, mắt cô mở rộng, mái tóc phủ tuyết rơi một lọn mềm mại ra khỏi búi. Cô sẫm soi gò má bầm tím của Ivy.

“Đó là mẫu hình xăm mới nhất đấy.” Ivy nói, mỉm cười, và chạm nhẹ lên mặt.

“Gương mặt cậu trông giống như... một đóa lưu ly ấy”

Ivy cười. “Màu tím và vàng. Trông tớ sẽ tuyệt cho lễ hội. Cậu có thấy thứ gì xứng hợp hơn nữa không?”

Beth cố cười, nhưng cuối cùng lại cắn môi.

“Thôi nào.” Ivy nói. “Chúng ta hãy lấy thứ gì đó để uống đi. Chúng ta còn phải quanh quẩn ở đây một lúc nữa. Tớ sắp có một buổi phỏng vấn lần thứ ba.”

“Cho một tờ báo à?”

“Với cảnh sát.”

“Cảnh sát ư! Ivy, cậu có nói với họ...” Beth do dự.

“Nói với họ điều gì?”

“Về tin nhắn trên máy tính.” Beth nói nhanh.

“Không.” Ivy kéo một chiếc ghế quỳ bar cho Beth ngồi. “Tại sao tớ nên nói điều đó? Chúng chẳng qua là một sự trùng hợp kỳ lạ thôi mà. Cậu chỉ đang lừa phỉnh loanh quanh và...”

Về tổn thương trong ánh mắt Beth khiến cô ngừng lại.

“Tớ không đang lừa phỉnh loanh quanh.”

Ivy nhún vai nhẹ, rồi lường một ít café hạt. Kể từ đêm thứ Sáu cô đã hành động như thể không có gì quan trọng đã xảy ra. Như thể cô đã vượt qua được nỗi sợ hãi. Cô cảm thấy có lỗi vì đã phá hủy ngày nghỉ cuối tuần của mọi người, và cố giữ họ khỏi việc lo lắng và nặng nề quanh cô. Nhưng thật ra, cô vui vì có gia đình ở nhà cùng cô. Cô đang cảm thấy sợ hãi.

Philip tin rằng một thiên thần đã gọi Gregory đến để cứu cô – cùng vị thiên thần đã ngăn cậu bé ngã khỏi ngôi nhà cây, cậu bé đã nói thế. Mới đây cậu bé nhận được một bức tượng thiên thần cầu thủ bóng chày và tuyên bố nó được chuyển đến cho cậu từ một người bạn tỏa sáng là thiên thần hộ mệnh riêng của cậu.

Ivy biết rằng em trai cô nói như thế bởi vì cậu bé đang hoảng sợ. Ivy cho rằng, có lẽ việc mất đi Tristan đã khiến Philip lo sợ cũng sẽ mất cô. Có lẽ đó là lý do cậu bé đã cảnh báo cô vài lần về việc chiếc tàu lửa sẽ truồn lên rặng đồi để bắt cô.

Làm sao cô có thể trách cậu được chứ? Với vụ tai nạn xe hơi, rồi cuộc thoát hiểm trong gang tấc vào hôm thứ Sáu nữa. Chính Ivy cũng đã tưởng tượng những mối hiểm nguy rình rập ở bất cứ nơi nào cô nhìn vào đấy thôi. Và nếu như có thứ gì đó mà cô không lưu ý đến ngay lúc này đây thì đó là việc Beth đang nhìn cô như thể cô ấy đã thoáng thấy thứ gì đó đáng khiếp hãi ở xa đằng sau cô.

“Beth, cậu là bạn tớ, và cậu đã lo lắng về việc tớ ở nhà một mình, tương tự như cách Suzanne và Gregory đã lo lắng. Điều khác biệt là, cậu là một nhà văn và – và cậu có một trí tưởng tượng rất phong phú,” Ivy thêm vào, mỉm cười, “Thật tự nhiên rằng mỗi khi cậu lo lắng, chúng sẽ được lồng vào trong truyện.”

Beth không tỏ vẻ bị thuyết phục.

“Bất luận thế nào, cậu không phải chịu trách nhiệm. Cho dù cậu có là một bà đồng đi chăng nữa, bà đồng chỉ biết được sự việc chứ không làm cho chúng xảy ra.”

Chuông cửa vang lên, và Ivy nhanh chóng hong khô tay. “Vì thế chẳng có lý do gì phải kể cho cảnh sát hết.”

“Kể với họ điều gì?” Gregory hỏi, tiến vào trong bếp.

Anh ta dậy sớm hơn bình thường, ăn diện cho một ngày hẹn hò tại thành phố New York với Suzanne.

“Kể với Gregory về điều đó đi Beth, nếu điều đó khiến cho cậu cảm thấy tốt hơn.” Ivy khuyên, rồi đi để trả lời tiếng gọi cửa.

Một người đàn ông tóc đỏ đang hít vào một hơi thuốc khử mùi bạc hà và đang đi tới đi lui tại hiên trước như thể ông ta đã chờ đợi trong nhiều giờ. Ông ta xưng danh là trung úy Donnelly và hỏi Ivy xem liệu ông ấy có thể thăm vấn Ivy trong văn phòng, nơi cuộc đột kích đã xảy ra hay không.

“Tôi sẽ xem xét,” Ivy đáp, “Hôm nay cha dưỡng tôi không đến trường đại học, và nếu ông đang làm việc...”

“Ông ấy ở đó à? Tốt,” Người thám tử nói một cách lạnh lùng. “Ông ấy cũng có trong danh sách của tôi nữa.”

Vài phút sau đó, Gregory gia nhập cùng với họ ở văn phòng của Andrew. Người thám tử thăm vấn tất cả bọn họ, nhưng phần lớn những gì họ nói là về những sự việc họ đã xem xét trước đó rồi.

Khi họ kết thúc, người sĩ quan nói, “Lý do cho việc thăm vấn các vị lần nữa là vì chúng tôi có một vụ án tương tự vào khuya hôm qua tại Ridgefield, cùng kiểu tấn công, nạn nhân là một cô gái học trung học, bị chụp một chiếc bao bố vào đầu. Nếu người bạn của chúng ta bắt đầu tạo ra một loạt những vụ tấn công như thế, chúng tôi muốn tìm ra nhiều sự tương đồng nhất có thể được. Với cách đó chúng tôi có thể thiết lập được một khuôn mẫu, dự báo về hấn – và tóm cổ hấn.”

“Vây, ông kết luận rằng, cuộc tấn công vào Ivy chỉ là một hành động ngẫu nhiên,” Andrew nói, “hơn là sự việc được thực hiện bởi ai đó quen biết cháu nó chẳng?”

“Chúng tôi không kết luận bất kỳ điều gì cả.” Người thám tử đáp, nghiêng người tới trước và nhướn cặp chân mày chổi xể màu đỏ lên, “Và tôi luôn thấy thích thú với những giả định của người khác.”

“Tôi không có giả định nào hết.” Andrew nói một cách quả quyết. “Tôi chỉ muốn biết liệu bây giờ cháu nó có an toàn hay không.”

“Có nguyên do nào ông để lỡ mà cô ấy không biết không? Có ai mà ông biết muốn làm tổn thương một thành viên trong gia đình ông không?”

“Không.” Andrew đáp. Rồi ông quay sang Gregory. “Không phải điều tôi có thể nghĩ đến,” Ông chậm rãi nói, “Con có biết ai không, Gregory?”

Gregory để câu hỏi trôi lơ lửng trong không khí một lúc. “Không.”

Andrew quay lại người thám tử. “Chúng tôi chỉ muốn biết liệu chúng tôi có thể phỏng đoán rằng Ivy được an toàn rồi chưa?”

“Dĩ nhiên. Tôi hiểu, thưa ngài.” Donnelly nói. “Và dĩ nhiên ông hiểu rằng tôi không thể đoán chắc với ông về điều đó được.” Ông ta trao cho Ivy một tấm danh thiếp. “Nếu cô nhớ ra được điều gì khác, hãy gọi cho tôi.”

“Về cô gái ở Ridgefield,” Ivy nói, nắm lấy ống tay áo của viên thám tử, “Cô ấy có sao không?”

Khuôn miệng người đàn ông hình thành một đường kẻ khắc nghiệt. Ông ấy lắc đầu hai lần. “Đã chết.” Ông nói lạnh lẽ, rồi đẩy để mở cánh cửa bên cạnh ô cửa sổ trượt mới được sửa chữa. “Tôi có thể tự ra về.”

Ngay khi ông đi khỏi, Ivy vội vã rời khỏi phòng, không muốn những người khác trông thấy những giọt nước mắt của cô. Gregory bắt kịp cô ở lưng chừng cầu thang. Cô lách khỏi anh và bị trượt ngã. Anh ta kéo cô vào vòng tay.

“Ivy. Nói với anh. Chuyện gì vậy?”

Cô lùi xa khỏi anh ta và cắn môi nghẹn ngào.

“Chuyện gì vậy?”

“Điều đó có thể đã xảy ra với em!” Cô buột miệng. “Nếu anh không trở về vào lúc đó, nếu anh không dọa cho hấn chạy mất...” Những dòng lệ lã chã rơi trên má cô.

“Điều đó đã không xảy ra.” Anh ta nói nhẹ nhàng nhưng cương quyết, và dìu cô ngồi xuống những bậc thang.

Đừng bỏ đi lúc này. Ivy nài nỉ trong thầm lặng. Đừng đi chơi với Suzanne hôm nay. Em cần anh nhiều hơn bạn ấy.

Ngay lập tức cô cảm thấy hổ thẹn với ý nghĩ đó.

Gregory lau nước mắt cho cô.

“Xin lỗi.” Ivy nói.

“Xin lỗi về điều gì?”

“Vì hành động quá... quá...”

“Con người ư?”

Cô tựa người vào anh ta. Anh ta chải tóc ra phía sau khỏi gương mặt cô và để những ngón tay của anh ta lùa trong chúng.

“Ba anh nói đúng, em biết đấy. Chỉ lần này, Andrew già nói đúng. Anh cảm thấy rất tiếc cho gia đình cô gái kia, nhưng anh khá an lòng. Bây giờ chúng ta đã biết rằng không phải có người muốn hại em.” Anh ta kéo đầu ra sau một chút để nhìn cô. “Và điều đó đã thả ra cho Will một cái neo.” Anh ta nói đùa.

Ivy không cười.

“Trừ phi Will có một sự nghiệp mà chúng ta không biết. Cậu ta có thể hết sức lạng lã và bí ẩn...”

Ivy vẫn không cười. Cô thở đều như có thể được, cố gắng kềm giữ những tiếng thổn thức. “Tốt hơn anh nên đi đi, Gregory.” Cô khuyên. “Anh có nhận ra mấy giờ rồi không? Suzanne không thích cuộc hẹn của cô ấy bị trễ đâu.”

“Anh biết,” Anh ta nói, và giữ Ivy tách khỏi anh ta, nghiêng cứu cô.

Anh ấy có nhìn Suzanne theo cách đó, hết sức chăm chú, như thể anh ta đang tìm hiểu suy nghĩ của cô không nhỉ, cô tự hỏi?

Một làn sóng hồi lỗi khác tràn qua cô; gương mặt cô hấn đã lộ rõ điều đó.

“Gì thế?” Anh ta hỏi. “Em đang nghĩ gì vậy?”

“Không có gì. Tốt hơn anh nên đi đi.”

Anh ta tiếp tục nhìn cô phân vân.

“Trên đường ra ngoài, anh ngừng lại và nói với Beth em sẽ xuống trong một phút nữa nhé.”

Anh ta nhún vai rồi buông cô ra. “Chắc rồi.”

Cô bước vội lên những bậc thang. Lấy làm vui mừng rằng cô sẽ trải qua phần lớn thời gian trong ngày với Beth. Nếu Ivy nói với cô ấy rằng cô không muốn nói về điều gì, Beth sẽ bỏ qua chủ đề đó ngay. Thật không may, cô đã đồng ý sẽ gặp Suzanne vào bữa ăn tối hôm đó, sau khi cô ấy và Gregory quay về từ New York. Ivy dường như không nhiệt tình để tranh luận về những chi tiết của cuộc giải cứu quả cảm của Gregory và mọi thứ “anh ấy nói, tớ nói” về buổi hẹn hò của Suzanne.

Ivy vừa đi qua phòng của Gregory khi điện thoại của anh ta reo. Cô phân vân không biết có nên nhận cuộc gọi dùm anh ta hay để máy trả lời tự động nhận tin nhắn.

Đó chắc chắn là Suzanne, Ivy nghĩ, đang gọi để tìm hiểu anh ấy ở đâu đây mà. Cô ngừng lại để lắng nghe; nếu như đó là bạn cô, cô sẽ nhắc phone và nói với cô ấy rằng Gregory đang trên đường tới.

Máy kêu bíp bíp. Có một thoáng im lặng, rồi một giọng nói cất lên, “Là tớ đây. Tớ cần tiền, Gregory. Cậu biết là tớ không thích tìm đến ông già của cậu mà. Và cậu hiểu điều gì sẽ xảy ra nếu tớ không có tiền. Tớ cần tiền, Gregory, ngay.”

Người gọi gác máy mà không để lại danh tính, nhưng cô nhận ra giọng hần ta, Eric.

Ivy nhịp những ngón tay trên chiếc ghế bằng gỗ liễu, nhìn ra ao nước phía sau nhà Goldsteins, và kiểm tra đồng hồ đeo tay thêm một lần nữa. Rõ ràng là Suzanne đã quên mất kế hoạch của họ. Họ đã hẹn gặp nhau lúc sáu giờ rưỡi. Bây giờ đã là bảy giờ hai mươi lăm phút.

Ivy thấy bức mình vì đã đợi quá lâu, đặc biệt vì cô thậm chí còn không muốn gặp Suzanne đêm đó, nhưng cô nghĩ, là một người bạn tốt nhất và trung thành thì cô nên chịu đựng.

“Luôn là người bạn tốt nhất của cậu” Cô thì thầm. Ở nhà, cô có một chiếc hộp lớn đựng những bức thư tả tơi, những mảnh giấy ghi chú mà Suzanne bắt đầu viết từ lớp bốn bất cứ khi nào cô ấy thấy buồn bức trong lớp. Tất cả những lá thư ấy đều được ký “Luôn là người bạn tốt nhất của cậu.”

Luôn – nhưng sự thật là, với Gregory ở quanh, mọi thứ đang đổi thay giữa hai người bạn họ. Và Suzanne cũng có lỗi như cô. Ivy đột ngột nhổm dậy khỏi ghế và nhìn chăm chăm xuống những bậc cấp hiên trước.

Từ bên cạnh ngôi nhà vang lên âm thanh của một chiếc xe hơi trên lối vào nhà. Một cánh cửa đóng sầm. Ivy lướt nhìn quanh ngôi nhà và ngừng lại. Suzanne và Gregory đang chậm rãi tiến đến ngôi nhà, cánh tay họ quàng quanh nhau, đầu Suzanne tựa trên vai anh ta. Ivy ước chi cô đã rời đi sớm hơn, sớm hơn nhiều.

Gregory phát hiện ra cô trước và ngừng bước.

Rồi Suzanne nhìn lên. “Hi, Ivy!” Cô ấy nói với vẻ ngạc nhiên. Một giây sau tay cô vung lên đầu. “Ôi, không, tớ hoàn toàn quên khuấy đi mất! Tớ xin lỗi. Tớ hy vọng rằng cậu đã không đợi quá lâu.”

Từ sáu giờ ba mươi và cậu biết đấy, tớ đói. Ivy muốn nói như vậy, nhưng đã không nói ra. Nhưng cô cũng không chơi trò của Suzanne bằng cách giả làm yên lòng cô ấy, chẳng hạn như : Không, không, tớ chỉ vừa đến thôi. Đó là những gì cô được cho là nên nói, đúng không nhỉ? Ivy nhìn thẳng vào bạn cô và để cô ấy suy ra điều đó.

Có lẽ Gregory đã nhận ra có gì đó căng thẳng giữa họ. Anh ta vội vã xen vào. “Vào phút cuối bọn anh quyết định kiếm một ít pizza tại quán Celentano’s. Anh rất tiếc rằng bọn anh đã không biết có em ở đây. Sẽ thật tuyệt nếu có em tham gia cùng bọn anh.”

Anh ta được đền ơn bởi hai cái nhìn giận dữ : một của Suzanne cho ngụ ý rằng bữa tối sẽ thật tuyệt nếu có thêm Ivy; Một của Ivy cho gợi ý rằng cô sẽ thích thú ở cùng với họ trong cuộc hẹn hò. Anh chưa từng nghe rằng ba người là một đám đông sao?

Gregory buông vòng tay khỏi Suzanne và rút lui về hướng chiếc xe hơi. Trượt một bàn tay vào trong túi, anh ta chống tay kia vào chiếc cửa mở, cố tỏ ra bình thường.

“Anh có thể thấy rằng sắp có vài cuộc trò chuyện ở đây tối nay, vài chiếc đĩa dơ. Có lẽ anh nên rời đi trước khi anh bị mắc vào vở kịch truyền hình nhiều tập.”

Anh mới là vở kịch nhiều tập. Ivy nghĩ.

“Anh có thể cũng tốt đó.” Suzanne đáp. “Phần lớn các chàng trai vụng về tại những cuộc trò chuyện.”

Gregory cười – không thoái mái nhiều như anh ta ra vẻ. Ivy nghĩ – lúc lắc chiếc chìa khóa về phía họ rồi rời khỏi.

“Tớ mệt lử.” Suzanne nói, buông bản thân xuống trên bậc thềm hiên trước và kéo Ivy xuống bên cạnh cô. “Manhattan vào mùa hè – tớ nói cho cậu hay, chỉ trưng ra toàn những thứ điên khùng. Cậu nên nhìn những người ở quảng trường Thời Đại, đang chờ đợi một cảnh khác nữa của...”

Cô ngừng lại, nhưng Ivy biết những gì cô ấy định nói. Cô đã đọc về việc Barbra Streisand trông như một thiên thần.

Rồi Suzanne vươn tay ra và chạm vào gương mặt của Ivy hết sức, hết sức dịu dàng. “Họ không thấy một khi cứ gặp cậu trong phòng cấp cứu mãi sao?”

Ivy cười nhẹ

“Cậu cảm thấy thế nào?” Suzanne hỏi.

“Ồ, tốt... thật đấy.” Cô nói thêm khi cô thấy vẻ nghi ngờ trong đôi mắt Suzanne.

“Cậu cũng mơ thấy điều này sao?”

“Tớ không đi xa đến thế.” Ivy nói.

“Cậu thật không may, cô gái.” Suzanne nói, lắc đầu. “Và tớ cá là cậu đã mong muốn và sẵn sàng để giết tớ.”

“Cực kỳ mong muốn và gần như sẵn sàng.” Ivy đáp khi Suzanne kéo cô lên khỏi bậc thềm và lục ví để tìm chìa khóa nhà. Peppermint, con chó nhỏ của Suzanne, chào đón họ với những tiếng kêu ăng ẳng thích thú, nhìn thấy trước bữa ăn tối. Họ tiến thẳng vào bếp.

Trong khi Suzanne cho Peppermint ăn, Ivy thám hiểm chiếc tủ lạnh nhà Goldsteins, nơi luôn là một kho dự trữ tuyệt hảo. Cô đặt xuống một tô lớn loại soup tự nấu. Suzanne lấy một khay bánh chocolate hạnh nhân và vài chiếc bánh ly phủ kem chanh trên bàn giữa họ. Cô ấy cắt cho mình một lát bánh hạnh nhân, rồi xoay người tới lui trên ghế. “Tớ phải có được anh ấy, Ivy,” Cô nói. “Gregory hoàn toàn gây nghiện. Bây giờ tất cả những gì tớ phải làm là bám theo sát gót anh ấy.”

“Tớ cho rằng cậu đã bám sát gót anh ấy trong tuần vừa qua, có lẽ là cả những tuần trước đó nữa,” Ivy nhắc.

“Đó là lý do tại sao tớ cần cậu giúp.” Suzanne nói nhanh. “Tớ chưa bao giờ thấy chắc chắn với Gregory hết. Tớ cần phải biết. Ivy – anh ấy có đi chơi với cô gái nào khác cuối tuần này không? Ý tớ là, vì tớ không ở đó, và anh ấy ở cùng nhà với cậu, tớ băn khoăn không biết liệu anh ấy có quyền sở hên hò nhỏ nào không và...”

Ivy lừa những sợi mì ống vòng quanh bằng chiếc muỗng ăn soup. “Tớ không biết.” Cô nói.

“Làm sao cậu lại không biết được chứ. Cậu sống cùng với anh ấy mà.”

“Anh ấy ở nhà sáng thứ Bảy. Buổi chiều bọn tớ chơi tennis và đi mua sắm. Buổi tối, anh ấy xem phim với Philip và tớ. Anh ấy ra ngoài một lúc vào chiều chủ nhật, nhưng thời gian còn lại anh ấy ở cùng Philip và tớ.”

“Và cậu. Thật tuyệt khi cậu là bạn tốt nhất của tớ và là em gái kế của Gregory,” Suzanne nhận xét, “thêm nữa, tớ là kẻ ghen tuông và đa nghi đến điên rồ. May cho cả hai chúng ta, đúng không?”

“Phải.” Ivy đáp không chút nhiệt tình.

“Thứ Hai thì sao? Anh ấy có ra ngoài không?”

“Một lúc vào buổi sáng, và tối khuya nữa. Suzanne, tớ không cảm thấy đúng đắn khi báo cáo về anh ấy cho cậu.”

“Hay lắm, cậu ở bên phe nào vậy?” Bạn cô hỏi.

Ivy bẻ vụn một cái bánh qui dòn vào trong tô soup. “Tớ không biết là có nhiều phe.”

“Cậu cảm thấy trung thành hơn với ai, tớ hay Gregory?” Suzanne dai dẳng. “Cậu biết mà, ban đầu tớ nghĩ là cậu không thích anh ấy. Thật ra, tớ nghĩ là cậu không thể chịu đựng được anh ấy nhưng không nói gì, bởi vì cậu không muốn làm tổn thương cảm xúc của tớ.”

Ivy gật đầu. “Tớ không biết là anh ấy tốt như vậy. Nhưng bây giờ tớ đã biết, và vì tớ quan tâm anh ấy và tớ quan tâm cậu, và vì cậu theo đuổi anh ấy...”

“Tớ phải có được anh ấy, Ivy”

“Vì cậu phải có được anh ấy, và cậu đã gắn bó với tớ cách đây nhiều năm, làm sao lại có thể có nhiều phe được cơ chứ?”

“Đừng có ngây thơ vậy chứ.” Suzanne đáp. “Luôn luôn có phe cánh trong tình yêu.” Cô ấy xẻ một miếng bánh hạnh nhân khác trong khay. “Tình yêu là một cuộc chiến.”

“Đừng mà, Suzanne.”

Cô ấy ngừng xẻ bánh. “Đừng gì cơ?”

“Đừng làm những gì cậu đang làm với anh ấy.”

Suzanne ngồi xuống ghế. “Chính xác thì cậu đang nói gì vậy?” Có một vẻ băng giá đáng chú ý trong giọng của cô ấy.

“Tớ nói là đừng giở trò với anh ấy. Đừng xô đẩy anh ấy vòng quanh theo cách cậu đã xô đẩy những chàng trai khác. Anh ấy xứng đáng được đối xử tốt hơn, tốt hơn nhiều.”

Suzanne im lặng trong một thoáng. “Cậu biết cậu cần điều gì không, Ivy? Một người bạn trai cho chính cậu.”

Ivy nhìn chăm chăm vào tô soup.

“Và Gregory đồng ý với tớ về điều đó.”

Ivy ngược nhìn lên gay gắt.

“Anh ấy nghĩ Will hoàn hảo cho cậu.”

“Tristan hoàn hảo cho tớ.”

“Đã.” Suzanne nói. “Đã hoàn hảo. Cuộc sống vẫn tiếp diễn, và cậu phải tiếp tục đi theo nó thôi!”

“Tớ sẽ làm khi nào tớ sẵn sàng.” Ivy đáp.

“Cậu phải từ bỏ quá khứ.” Suzanne đặt tay lên cổ tay của Ivy. “Cậu phải ngừng hành động giống như một cô bé cứ mãi bám chặt lấy bàn tay của người anh trai lớn Gregory.”

Ivy nhìn đi nơi khác.

“Cậu phải bắt đầu ra ngoài chơi và tìm kiếm những anh chàng khác. Will là một khởi đầu.”

“Đừng xen vào, Suzanne.”

“Gregory và tớ có thể gây dựng cho cậu.”

“Tớ nói, đừng xen vào!”

“Được thôi.”

Suzanne cắt một miếng bánh hạnh nhân siêu mỏng rồi chỏ con dao vào Ivy, “Vậy cậu cũng đừng xía vào chuyện người khác, và đừng bảo tớ phải làm gì. Bây giờ tớ đang cảnh báo cậu đừng can thiệp vào chuyện của tớ và Gregory”

Cô ấy có ý gì với can thiệp vậy? Ivy tự hỏi. Đừng cho cô ấy lời khuyên – hay đừng bám chặt lấy tay của Gregory?

Cả hai người bọn họ nhìn chăm chăm vào thức ăn trong yên lặng. Peppermint ngồi giữa những chiếc ghế của họ, nhìn từ người này sang người kia. Rồi bằng cách nào đó, sau một khoảng yên lặng dường như vô tận, họ đã tìm ra phương cách của họ để đi vào vùng đất an toàn, nói về đám cưới mà Suzanne đã tham dự. Nhưng khi Suzanne nói và Ivy gật đầu, tất cả những gì Ivy có thể nghĩ đến là, dù bằng cách nào đi nữa, cô cũng đang đánh mất người đã từng có rất nhiều ý nghĩa đối với cô.

8. Chương 8

“Cho bọn chị thêm ít phút nữa đi, Philip.” Ivy nói. “Bọn chị muốn xem phần còn lại của những bức vẽ này.”

“Em nghĩ em sẽ đi tìm Gregory.”

Ivy vươn nhanh tay để nắm vào lưng áo của cậu em trai. “Không phải hôm nay. Em mắc kẹt với Beth và chị rồi.”

Trong bốn ngày vừa qua, Ivy trải qua rất ít thời gian với Gregory, chỉ thỉnh thoảng gặp anh ta vào những bữa ăn gia đình và trong những dịp tình cờ lướt qua nhau ngoài sảnh. Bất cứ khi nào đường đi của họ giao nhau, cô thận trọng để không bắt đầu một cuộc chuyện trò kéo dài. Khi anh ta tìm kiếm cô – Cô càng né tránh, anh ta càng tìm kiếm cô nhiều hơn – cô tuyên bố rằng cô đang trên đường đến phòng âm nhạc để tập luyện.

Gregory tỏ ra bối rối và giận dữ về khoảng cách cô đang đặt ra giữa họ. Nhưng cô có thể làm được gì khác đây? Họ đã trở nên quá thân thiết. Không chỉ có thế. Ivy đã ngày càng lệ thuộc vào anh ta. Nếu cô không rút lui bây giờ, cô hẳn sẽ đánh mất tình bạn của cô với Suzanne.

Chiều hôm đó, Suzanne và Beth đã gặp Gregory, Philip và Ivy trong thị trấn, tại cuối Main Street, nơi khai mạc lễ hội. Ngay lập tức Suzanne quàng cánh tay quanh lưng của Gregory và trượt bàn tay vào trong túi anh ta, tách anh khỏi Ivy và Philip. Ivy có trách nhiệm lái Philip theo một hướng khác. Beth bị bỏ lại ở một góc đường.

“Đi cùng bọn tớ nào.” Ivy gọi cô. “Chúng ta sẽ đi xem tranh.”

Vật phẩm trưng bày được sắp dọc theo một đường mòn hẹp của một cửa hàng cũ chạy trở lại từ Main Street. Một sự sắp hàng cư dân thị trấn – những phụ nữ đẩy xe nôi, những quý bà lớn tuổi đội nón rơm, những đứa trẻ với gương mặt sơn vẽ, và hai anh chàng ăn mặc như những anh hề – đi thành hàng nhìn ngắm những bức tranh, cố đoán xem họa sĩ là ai. Mỗi bức tranh có một tựa đề và được đánh số, nhưng tên của người họa sĩ đã bị che dấu để sự đánh giá sẽ phân hạng sau ngày hôm đó.

Ivy, Beth và Philip gần như đã đi đến cuối khu trưng bày khi Philip nặng nề lên về việc tìm kiếm Gregory.

Lúc này, Ivy chỉ vào một bức tranh kỳ lạ, cố làm cậu bé xao lãng. “Em nghĩ gì về bức này?” Cô hỏi.

“Mẫu vật.” Cậu bé đọc tựa đề với một vẻ cáu kỉnh.

“Với tớ, trông chúng như một hàng những thỏi son môi ấy.” Beth nói. “Hoặc đám cây cối vào mùa thu, cũng có thể là những cây nến giáng sinh, hay những chai tương cà, hoặc tên lửa lúc hoàng hôn...”

Philip nhăn mặt. “Với em nó có vẻ giống thứ gì đó ngu ngốc.” Cậu bé nói to.

“Shh! Philip, giữ giọng em nhỏ xuống nào,” Ivy cảnh báo. “Với tất cả những gì chị biết, người họa sĩ có thể ở ngay sau lưng chúng ta đấy.”

Philip quay người nhìn quanh. Đột nhiên vẻ cau có biến mất. Gương mặt cậu bé sáng lên. “Không.” Cậu bé nói, “Nhưng có một...” Cậu bé lưỡng lự.

“Gì?” Beth hỏi.

Ivy liếc nhanh ra phía sau cô. Không có ai ở đó.

Philip nhún vai nhẹ. “Không được nhắc đến.” Cậu bé thở dài.

Họ di chuyển đến đề mục cuối cùng, một tấm bảng với bốn bức tranh bằng màu nước.

“Wow!” Beth nói. “Những thứ này thật khó mà tin được. Số ba mươi ba, dù anh là ai, anh là người chiến thắng của tôi.”

“Tớ cũng vậy.” Ivy đồng ý. Màu sắc của người họa sĩ gần như rạng rỡ và lan tỏa với ánh sáng của riêng nó.

Ivy chỉ vào một bức tranh vẽ một khu vườn. “Tớ ước chi tớ có thể ngồi ở đó, mãi mãi. Nó khiến tớ cảm thấy quá đổi thanh bình.”

“Em thích con rắn.” Philip nhận xét.

Chỉ một cậu bé mới có thể tìm ra con rắn đó, Ivy nghĩ, đã được vẽ trong tranh hết sức kín đáo.

“Tớ muốn nói đến người phụ nữ trong bức tranh cuối cùng,” Beth nói.

Người phụ nữ bên dưới một tán cây, khuôn mặt quay đi khỏi người họa sĩ, những bông hoa đang tuôn đổ xuống trên cô, những bông hoa táo lạp lạnh, nhưng chúng khiến Ivy nghĩ đến tuyết. Cô nhìn vào tựa đề : Quá sớm.

“Có một câu chuyện ẩn sau bức tranh đó.” Beth nói êm ái.

Ivy gật đầu. Cô biết câu chuyện, hoặc cảm giác giống như vậy, về việc mất đi ai đó trước khi bạn có cơ hội để...

Trong một thoáng, mắt cô nhức nhối. Rồi cô chớp mắt và nói. “Chúng ta đã ngắm nghía mọi thứ được trưng bày. Chúng ta hãy đi tiêu tiền thôi.”

“Yeah!” Philip reo vang. “Xe ngựa ở đâu nhỉ?”

“Không có xe ngựa đâu, không, tại một lễ hội như thế này.”

Philip ngừng lại bất chợt. “Không xe ngựa sao?” Cậu bé không thể tin được. “Không xe ngựa!”

“Tớ nghĩ là chúng ta sẽ có một buổi chiều lê thê đây.” Ivy bảo Beth.

“Chúng ta chỉ cần tiếp tục vỗ béo cậu bé.” Beth đáp.

“Em muốn về nhà.”

“Chúng ta hãy đi trở lại đường chính,” Ivy đề nghị. “Và xem coi mọi người đang bán thứ gì.”

“Nó chán phèo.” Em trai cô mang cái vẻ bướng bỉnh có ý nghĩa là rắc rối. “Em sẽ đi tìm Gregory.”

“Không!” Cô nói điều đó với một vẻ gay gắt đến nỗi Beth liếc nhìn cô.

“Anh ấy đang hẹn hò, Philip.” Ivy nhắc cậu bé một cách lạnh lẽ. “Và chúng ta không thể quấy rầy anh ấy được.”

Philip bắt đầu lê chân như thể cậu bé đã đi bộ hàng dặm đường. Beth cũng đi chậm rãi, nghiêng cứu Ivy.

“Chỉ là vì điều đó không công bằng với Gregory,” Cô bảo Beth, như thể cô ấy đã yêu cầu cô một lời giải thích. “Anh ấy không quen với việc có một đứa bé chín tuổi lẻo đẻo đi theo anh ấy mọi nơi.”

“Vậy à.” Cách Beth nhìn đi chỗ khác nói với Ivy rằng bạn cô biết điều này không hoàn toàn là sự thật. “Và dĩ nhiên, Suzanne cũng không hề quen thuộc với điều đó chút nào.”

“Tớ đoán là không.” Beth đáp một cách hòa nhã.

“Những thứ này chán phèo, chán phèo, chán phèo.” Philip phàn nàn. “Em muốn về nhà.”

“Vậy thì đi đi!” Ivy cau kinh.

Beth nhìn quanh. “Về việc chụp ảnh thì thế nào?” Cô gợi ý. “Mọi năm có một chỗ gọi là Old West Photos – Hiệu ảnh miền Viễn Tây xưa. Họ có những trang phục lạ mắt mà chúng ta có thể mặc. Vui lắm.”

“Ý tưởng tuyệt đấy!” Ivy đáp. “Chúng ta sẽ chụp đủ một album,” Cô thêm vào bên dưới hơi thở, “Nếu nó giữ cho cậu bé bận rộn.”

Một khu vực được che màn lấp đặt phía trước tiệm ảnh và nhìn giống như một kiểu sân khấu nhỏ. Có vài phong hậu cảnh để chọn lựa, những rương quần áo mà những đứa trẻ và cả những người lớn đang lựa chọn, những gậy chống nằm rải rác đây đó – những khẩu súng ngắn, những vại bia bằng gỗ, một cái đầu bò buffalo bằng lông giả. Tiếng nhạc piano xập xình tạo cho căn lều một không khí của một quán rượu vùng viễn Tây xưa.

Bản thân người chụp hình đang đội một chiếc nón cao bồi, áo khoác, và chiếc quần bằng da bò chặt khít. Beth ngắm nghía anh từ phía sau. “Xinh thật.” Cô nhận xét. “Cực xinh luôn.”

Ivy cười.

“Tớ yêu bất kỳ thứ gì mang giày ống.” Beth nói, hơi quá lớn một chút.

Anh chàng cao bồi quay lại.

“Will!”

Will cười với Beth, người đang đổ bưng trong ngưỡng cửa. Anh đặt một bàn tay an ủi lên cánh tay cô, rồi gật đầu với Ivy. Philip đi vợ vẫn đến những hòm quần áo.

“Các bạn thế nào?” Will hỏi.

Beth nện vào đầu mình. “Em hoàn toàn quên mất rằng, với công việc của anh, anh hẳn phải đang làm điều này.”

Anh cười với cô – một nụ cười rộng mở và thoải mái. Không thể nào nhìn thấy đôi mắt Will dưới bóng của chiếc mũ rộng vành, nhưng Ivy có thể nói, khi anh nhìn từ Beth qua cô, nụ cười của anh không còn rộng mở và thoải mái như thế nữa.

“Nghĩ về việc có những bức hình hoàn chỉnh của các bạn chưa?” Anh hỏi.

Philip đã vùi sâu tới khuỷu tay trong đồng quần áo. “Nhìn có vẻ giống như cuộc hẹn mà chúng ta muốn ấy nhỉ” Beth nói với Ivy.

“Cuộc hẹn của các bạn?”

“Em trai em, Philip,” Ivy giải thích. Cậu bé đang len bản thân vào giữa hai anh chàng đủ to lớn để làm cầu thủ bóng bầu dục dự bị. “Cái người có một khúc ấy.”

Will gật đầu. “Có lẽ anh nên hướng cậu bé đến một chiếc rương khác. Trang phục của quý bà ở đằng kia,” Will nói thêm qua vai anh, chỉ về hướng những chiếc rương nơi có một đám các cô gái đang tụ tập.

Vài cô lớn tuổi hơn Ivy và Beth, Những cô khác trẻ hơn hai đến ba tuổi. Tất cả bọn họ đều quay đầu, nhìn Will và cười khúc khích.

“Này, chàng cao bồi.” Beth gọi theo một cách êm ái sau anh. “Em cá là họ thích sự giúp đỡ của anh thậm chí còn nhiều hơn Philip nữa đó.”

“Họ đang làm tốt mà.” Anh nói, và tiếp tục đi.

“Yêu cặp bánh sữa nhỏ đó quá đi.” Will ngừng lại. (Ý muốn nói là cặp mông của Will í hahah)

Ivy nhìn Beth, và Beth nhìn Ivy. Ivy biết rằng cô không nói điều đó, nhưng Beth hành động như thể cô ấy cũng không. Cặp mắt xanh của cô ấy đang lấp lánh ánh cười và sự ngạc nhiên.

“Tớ không nói điều đó.”

“Tớ cũng không.”

Will chỉ lắc đầu và tiếp tục đi.

“Nhưng bạn đang nghĩ về điều đó.” Ai đó nói. Ivy nhìn quanh.

“Chà, có lẽ tớ có nghĩ, Ivy.” Beth thú nhận. “Nhưng...”

Will quay lại.

“Tớ không nói điều đó.” Ivy khẳng định.

“Nói điều gì vậy?” Will hỏi, vênh mặt lên.

Ivy chắc chắn anh đã nghe thấy. “Rằng anh có... Rằng em nghĩ... Rằng...” Ivy liếc Beth. “Ôi, Đừng bận tâm.”

“Cô ấy đang nói về cái gì vậy?” Will hỏi Beth.

“Thứ gì đó về cặp bánh sữa nhỏ của anh thôi mà.” Beth nói.

Ivy vung tay lên trời. “Tớ không quan tâm đến những chiếc bánh sữa của anh ấy.”

Tiếng rì rào của những giọng nói bên dưới tán mái vòm ngừng lại. Mọi người nhìn Will, rồi Ivy.

“Cậu có thích nhìn những chiếc bánh sữa của tôi không?” Ai đó hỏi anh chàng bóng bầu dục.

“Ôi, gừ zzz!” Ivy bực bội.

Will bật cười.

“Má cậu đỏ bừng rồi kìa.” Beth bảo Ivy.

Ivy đặt đôi tay lên mặt.

Beth kéo họ ra xa. “Màu sắc đó tốt cho cậu nhiều hơn nhiều so với màu tím và vàng.”

Mười lăm phút sau đó, Ivy nhăn nhó khi Beth kéo khóa kéo của cô lên phía trước một tấm gương trong phòng thay đồ. “Nếu tớ cúi xuống. Will sẽ có một cú bấm hình tốt đó.”

“Anh ấy sẽ có một cú bấm hình tốt cho dù cậu đứng thẳng.” Beth nhận xét.

Họ đã quyết định ăn mặc như những cô gái quán rượu trong trang phục đỏ và đen y hệt nhau, “áo váy gái làng chơi” như Beth đã gọi chúng. Cô ấy vuốt đôi tay qua bờ hông phì nhiêu của mình. “Tớ không quan tâm liệu anh chàng của tớ có tuân thủ luật pháp hay không.” Cô phát âm theo giọng mũi của vùng viễn Tây, “chỉ cần anh ấy tuân theo luật của tớ.”

Ivy bật cười, rồi nhìn lại chính mình trong gương. Beth đã đưa cho cô một bộ nhỏ hơn để mặc nên chẳng có đường cong nào mà không lộ ra. Ivy miễn cưỡng bước qua tấm màn của phòng thay đồ, cho dù Beth đã loan báo với cô rằng hai anh chàng bóng bầu dục đã rời đi. Ivy có thể xử lý được cặp anh em nhà Macho; chính Will mới là người khiến cô cảm thấy bẽ mặt.

Có lẽ anh cảm nhận được điều đó. Anh vươn dài bàn tay tới Beth, khi cô ấy và Ivy bước ra khỏi phòng thay đồ “Ôi, quý cô Lizzie,” Anh nói, “Hôm nay trông cô hết sức tuyệt. Cô cũng thế, quý cô Ivy.” Anh vội vã thêm vào.

“Em thì sao?” Philip hỏi. Cậu bé bước ra trong chiếc quần dài dính tua và một chiếc áo khoác gần như vừa khít với cậu. Nhưng chiếc mũ mười gallon thì có khoảng chín gallon dư thừa.

“Đáng sợ.” Will nói. “Đáng sợ và tuyệt vời, giá như anh có thể nhìn thấy được cảm em.”

Ivy cười, cảm thấy thoải mái trở lại.

“Thế nào nếu chúng ta thử một chiếc có kích thước nhỏ hơn nhỉ?”

“Lấy cái màu đen nhé.” Philip nói.

“Đúng rồi, Mông manh.”

Will tìm nón và sắp cả ba người bọn họ xếp hàng trước ống kính, chỉnh họ vào đúng tâm điểm, rồi anh hát chiếc nón của anh ra sau lưng và bước ra phía sau ống kính. Đó là một chiếc máy chụp ảnh mới đặt trong thân của một chiếc cũi kỹ, được lắp dựng để phát ra một làn khói lớn – đó là một phần của cuộc trình diễn. Nhưng sau khi ánh sáng lóe lên và khói tỏa ra, đầu Will nhô lên từ phía sau thiết bị, trông anh hết sức tức cười, và thoát đầu Ivy nghĩ đó là một phần của show diễn, nhưng với cách Will đang nhìn chằm chằm khiến cả ba người bọn họ quay người để nhìn vào phía sau.

“Anh... ah... anh sẽ chụp một tấm khác,” Anh nói. “Các bạn có thể làm giống y như đã làm trước đó không?”

Họ làm và một giây sau, làn khói tỏa ra.

“Có gì không đúng trong lần chụp đầu sao?” Beth hỏi.

“Anh không chắc.”

Một ánh mắt Ivy mà không thể hiểu được lướt qua giữa anh và Beth. Anh lắc đầu. Rồi chiếc nón lại che phủ đôi mắt anh lần nữa.

“Thứ này sẽ mất một vài phút để in ra. Các bạn muốn hai hay ba tấm?” Will hỏi họ.

“Hai là tốt rồi.” Ivy đáp. “Một cho Beth và một cho bọn em.”

“Em muốn một tấm của riêng em,” Philip nói.

“Cứ làm thế đi.” Một giọng nói khác vang lên. Mọi người nhìn quanh.

“Xin chào, cộng sự.” Gregory nói, chìa tay ra với Philip. “Các quý cô.” Ánh mắt anh ta nấn ná trên Ivy, di chuyển xuống dưới người cô một cách chậm rãi.

Suzanne trao cho một cái liếc nhanh. “Cậu chắc chắn đã bó chặt bản thân trong thứ đồ đó,” Cô nhận xét. “Thật kỳ lạ là đám đông đã không tụ tập lại đây.”

Will kéo chiếc quần dài chật căng của anh. “Em đang nói về cô ấy hay là anh vậy?” Anh hỏi nhẹ nhàng.

Gregory bật cười. Beth cũng cười vang sau khi Gregory cười, rồi liếc nhìn Suzanne một cách thiếu thoải mái. Suzanne không có vẻ gì là thích thú.

Will đẩy hai cuộn film vào trong chiếc máy cải tiến, rồi sắp đặt cho nhóm khách hàng kế tiếp.

“Suzanne, chỉ có hai chiếc váy giống nhau thôi,” Ivy nói nhanh, “Beth và tớ đều muốn xứng cặp với nhau, vì vậy bạn ấy lấy cái đó và tớ lấy... Nói với bạn ấy đi, Beth.”

Nhưng khi Beth lập lại lời giải thích, Ivy tự nhủ, tại sao lại phải bận tâm cơ chứ? Cho đến khi ánh mắt của Gregory liên tục vắn vờ đến những cô gái khác, điều đó thật vô vọng. Dù vậy, cô ao ước anh lang thang vượt qua họ đến Beth.

Cô quay người tiến về phòng thay đồ. Gregory bắt lấy cánh tay cô. “Bọn anh sẽ đợi em.” Anh ta nói. “Chúng ta sẽ đi xem những bức họa của Will.”

Ivy nhìn Suzanne qua góc mắt, cô ấy đang gõ nhịp những ngón tay trên chiếc rương đựng đồ, chiếc nhẫn màu hồng lóe sáng.

“Bọn em đã xem rồi.” Cô bảo anh ta.

“Dù bọn em không biết bức nào là của anh ấy.” Beth nói. “Tên của người họa sĩ vẫn còn bị che đi.”

“Chúng là những bức vẽ bằng màu nước.” Gregory kể với họ.

“Màu nước ư?” Ivy và Beth lập lại cùng lúc.

“Will,” Gregory gọi. “Mục của cậu là số mấy vậy?”

“Ba mươi ba.” Anh đáp.

Beth và Ivy trao đổi ánh mắt.

“Anh đã vẽ một khu vườn, nơi mà Ivy muốn ngồi ở đó hàng giờ.” Beth nói.

“Và một con rắn.” Philip nói.

“Và một phụ nữ với những bông hoa đang rơi xuống quanh cô ấy giống như tuyết vậy.” Ivy thêm vào.

“Đúng vậy.” Will tiếp tục làm việc, sắp xếp các khách hàng của anh trước ống kính.

“Chúng thật đáng kinh ngạc!” Beth nói.

“Em thích con rắn.” Philip nói.

Ivy quan sát Will mà không nói gì. Anh đang trở thành Will O’Leary lạnh nhạt lần nữa, đang hành động y như thể những bức vẽ của anh và những gì họ nói về chúng không quan trọng đối với anh. Rồi cô thấy một cú xoay đầu nhanh, như thể anh đang kiểm tra xem cô có còn ở đó hay không. Cô nhận ra rằng anh muốn cô có lời bình luận.

“Những bức vẽ của anh thật sự... uh...” Tất cả những từ cô có thể nghĩ đến đều có vẻ tẻ nhạt.

“Không sao mà.” Anh nói, cắt ngang lựa chọn của cô trước khi cô có thể tìm được sự mô tả chính xác.

“Các em sẽ đi cùng để xem thêm lần nữa chứ?” Gregory hỏi một cách thiếu kiên nhẫn.

“Cho em một phút nhé.” Beth đáp, vội vã tiến về phòng thay đồ.

Philip vừa đến phòng thay đồ vừa cởi áo cùng lúc.

“Em không thể.” Ivy nói với Gregory. “Em biểu diễn vào lúc năm giờ và em cần...”

“Luyện tập?” Đôi mắt anh ta lóe sáng.

“Em cần thời gian để trấn tĩnh bản thân, để nghĩ về những gì em sắp chơi, chỉ vậy thôi. Em không thể làm được điều đó khi mọi người ở xung quanh.”

“Tớ rất tiếc là cậu không thể đi cùng.” Suzanne nói, và Ivy biết cô ấy sắp rời đi. Tuy vậy, cô tổn thương khi thấy Gregory quay bước.

Cô lần nữa trong phòng thay đồ đủ lâu để những người khác đi khỏi. Khi cô ra ngoài, chỉ còn hai người khách ở lại, thử đội những chiếc mũ và cười vang.

Will thư giãn trên một chiếc ghế vải với một chân gác lên chiếc rương, đang nghiên cứu những tấm hình trong tay anh. Anh lật úp nó xuống khi trông thấy cô. “Cám ơn đã ghé qua.” Anh nói.

“Will, anh đã không cho em cơ hội để nói với anh về những thứ em thích trong những bức tranh của anh. Em không thể tìm ra từ ngữ đúng để diễn tả vào lúc đó...”

“Anh không cần những lời bình luận, Ivy.”

“Em không quan tâm anh có câu hay không.” Cô nói, và thả người vào chiếc ghế đối diện với anh. “Em có vài thứ cần nói.”

“Được rồi.” Miệng anh cong nhẹ. “Bắt đi.”

“Đó là về một bức tranh có tên là Quá Sớm.”

Will gỡ nón ra. Cô ước chi anh giữ nguyên nó ở đó. Không hiểu sao – dường như càng ngày càng nhiều hơn – việc nhìn vào mắt anh khiến cô thật khó mở lời. Cô nhủ thầm rằng chúng chỉ là một đôi mắt nâu sâu thẳm, nhưng bất cứ khi nào cô nhìn vào trong chúng, cô cảm thấy y như thể cô đang rơi tự do.

Đôi mắt là cửa sổ của tâm hồn, cô đã đọc được điều đó trước đây. Và của anh thì rộng mở.

Cô tập trung vào đôi tay cô. “Thỉnh thoảng, khi thứ gì đó làm anh xúc động, thật khó để tìm ra từ ngữ. Anh có thể nói những thứ như “tuyệt đẹp”, “thật khó tin”, “tuyệt vời”..., nhưng những từ đó không thật sự mô tả được những gì anh cảm nhận, đặc biệt nếu anh đang cảm thấy tất cả những điều đó, nhưng bức tranh cũng khiến anh... khiến anh đau lòng. Và bức tranh của anh đã như thế.” Cô gập cong những ngón tay. “Như vậy đấy.”

“Cám ơn.” Will nói.

Sau đó cô ngược lên nhìn vào anh, và đó là một sai lầm.

“Ivy...”

Cô cố nhìn đi nơi khác, nhưng không thể.

“... Em có sao không?”

“Em ổn. Thật sự ổn mà.” Tại sao cô phải liên tục nói với mọi người điều đó nhỉ? Và tại sao khi cô nói điều đó với Will, cảm giác y như anh có thể nhìn xuyên qua lời nói dối?

“Anh cũng có vài thứ để nói,” Anh bảo cô. “Hãy chăm sóc bản thân.”

Cô có thể cảm thấy anh đang nhìn vào gò má cô, nơi đã bị bầm tím sau cuộc tấn công. Vẫn có thể thấy những vết thâm ở đó, cho dù cô đã làm điều tốt nhất có thể để che dấu chúng bên dưới lớp trang điểm.

“Làm ơn tự chăm sóc cho em nhé.”

“Tại sao em lại không chăm sóc bản thân chứ?”

“Thỉnh thoảng người ta không làm thế.”

Ivy muốn nói cô không biết anh đang nói về điều gì. Anh chưa bao giờ mất người anh yêu thương. Nhưng rồi cô nhớ lại lời Gregory về việc anh đã trải qua một giai đoạn khó khăn. Có lẽ Will hiểu được.

“Người trong bức tranh của anh là ai vậy?” Ivy hỏi. “Có phải người anh quen biết không?”

“Là Mẹ anh. Cha anh vẫn không chịu nhìn bức tranh.” Rồi anh vẫy tay xua câu chuyện qua đi và nghiêng người tới trước. “Hãy cẩn thận. Ivy. Đừng quên rằng có người sẽ cảm thấy họ đánh mất mọi thứ nếu họ mất em.”

Ivy nhìn đi nơi khác.

Anh vươn tay lên mặt cô. Cô nghiêng ra sau theo bản năng khi anh chạm vào bên gò má thâm tím của cô. Nhưng anh không làm cô đau, và anh cũng không buông tay. Anh khum một bàn tay phía sau đầu cô. Không có cách nào trốn tránh anh được.

Có lẽ cô không muốn trốn tránh anh.

“Hãy cẩn thận, Ivy. Hãy cẩn thận nhé!” Ánh mắt anh tỏa sáng với một cường độ sáng kỳ lạ. “Anh đang nói với em rằng ... hãy cẩn thận!”

Cô chớp mắt. Rồi cô vùng thoát khỏi Will và bỏ chạy.

9. Chương 9

Tristan nằm ngửa trên cỏ, kiệt sức. Công viên ở cuối Main Street đầy người. Những chiếc khăn picnic của họ nhìn giống như những chiếc bè màu sắc sặc sỡ trên vùng biển xanh lục. Những đứa trẻ lăn lộn vòng quanh và thụi vào nhau. Những con chó kéo căng dây buộc và chạm mũi. Hai thiếu niên đang hôn nhau, một cặp lớn tuổi hơn tung dù của họ xuống và quan sát, người phụ nữ mỉm cười.

Lacey quay về từ cuộc thám hiểm của cô tại sân khấu của khu công viên, nơi được thiết kế cho buổi trình diễn lúc năm giờ. Cô buông người xuống bên cạnh Tristan. “Làm điều ngốc nghếch quá thể.” Cô mắng mỗ.

Anh đã chờ cô nói những điều giống như thế.

“Phần nào?” Anh hỏi. Sau rót thì buổi chiều lê thê và đầy sự kiện.

“Cổ trượt vào trong đầu của Gregory chứ gì nữa.” Cô khịt mũi. “Thật kỳ diệu là hắn đã không đá cậu ra tận Manhattan, hoặc LA!”

“Tôi đã tuyệt vọng mà, Lacey! Tôi muốn biết hắn đang chơi trò gì với Ivy và Suzanne.”

“Và cậu cho rằng cậu cần một chuyến du ngoạn vào trong đầu của hắn để tìm ra điều đó hử?” Cô hỏi một cách ngờ vực. “Cậu nên hỏi tôi. Trò của hắn chẳng có gì khác biệt so với trò mà tôi đã thấy khá nhiều chàng trai chơi đùa các cô gái. Hắn ta đưa cô nàng Dễ-Dãi đi chơi, và theo đuổi quý cô Khó-Chiều.” Cô đưa gương mặt lại gần gương mặt của Tristan. “Tôi nói có đúng không?”

Tristan không đáp. Không chỉ có trò chơi lãng mạn khiến anh lo lắng. Kể từ khi anh kết nối cái chết của Caroline và chuyển giao hàng của Ivy đến căn nhà kế bên, anh đã băn khoăn về mục đích ẩn khuất đằng sau mối thân tình mới mẻ của Gregory đối với Ivy.

“Tốt. Tôi hy vọng hôm nay cậu đã học được bài học của cậu.” Lacey nói.

“Tôi đang đau đầu muốn chết đây.” Anh đáp. “Chị hài lòng chưa?”

Cô đặt nhẹ một tay lên trán anh và nói với một giọng dịu nhẹ hơn. “Nếu như điều này khiến cậu cảm thấy tốt hơn được chút nào thì Gregory chắc chắn cũng có một bài học đấy.”

Tristan neho mắt nhìn cô, ngạc nhiên bởi thoáng dịu dàng nho nhỏ này.

Cô thu tay lại và nheo mắt đáp trả. “Và tại sao cậu lại theo đuổi Philip, xâm nhập vào bên trong trí óc của cậu bé vậy hả?” Cô hỏi gặng. “Đối với tôi, nghe có vẻ giống như một sự lãng phí năng lượng khác ấy. Cậu bé đã thấy chúng ta tỏa sáng rồi mà – và gặp rắc rối với mọi lúc cậu bé đề cập đến điều đó. Cuộc trò chuyện nho nhỏ đó đã đặt Gregory vào một tâm trạng thực sự tốt chiều hôm nay.”

“Tôi phải nói với Philip tôi là ai. Beth đã ký tên tôi trong thông điệp trên máy tính. Nếu Philip nói với cô ấy rằng cậu bé nhìn thấy tôi, hoặc ánh sáng của tôi, không sớm thì muộn cô ấy sẽ phải tin thôi.”

Lacey lắc đầu đầy vẻ nghi ngờ.

“Và với việc nói ra của Philip,” Tristan nói, nhướn mày trên khuỷu tay. “Tôi nhận ra tâm trạng của Gregory thậm chí tốt hơn như thế nào khi Philip ngừng nói về các Thiên thần và kéo ra một bức hình thật của một trong số chúng ta. Chị thực hiện sứ mạng gì ngày hôm nay khi nhảy vào bức hình đó như vậy chứ?”

Lacey không trả lời anh ngay. Cô nhìn sầm soi lên ba người phụ nữ trong trang phục múa ba lê vừa được giới thiệu trên sân khấu. “Cậu nghĩ họ sắp làm gì?”

“Múa hoặc thể dục nhịp điệu gì đó. Trả lời câu hỏi của tôi đi.”

“Nếu tôi là họ, tôi sẽ mang mạng che mặt.”

“Thử lần nữa xem!” Tristan nói.

“Tôi đang thử nghiệm tiến trình bán hiện thực của tôi” Cô bảo anh. “Hình thể hóa bản thân đủ để phô bày ra một hình dạng thông thường cho dù không trở thành một cơ thể thực sự. Cậu không thể nào biết được đâu – Có lẽ tôi cần làm thứ gì đó giống như thế vào lúc nào đó trong tương lai. Để hoàn thành sứ mệnh của tôi, dĩ nhiên rồi.”

“Dĩ nhiên rồi. Và phát âm rõ ràng giọng của chị nữa, để tất cả mọi người trong Old West Photo đều có thể nghe thấy – Tôi đoán là chị cũng cần thực hành điều đó thêm vài lần nữa.”

“Ồ, tốt, vậy đi.” Cô nói với một cái phát tay. “Tôi cũng đang thực thi sứ mệnh của cậu nữa mà.”

“Sứ mệnh của tôi ư?”

“Theo cách của riêng tôi.” Cô đáp. “Cậu và tôi có những cách thức rất khác nhau.”

“Rõ ràng rồi. Tôi không bao giờ nghĩ đến việc nói với Will rằng cậu ta có cặp bánh sữa nhỏ xinh xắn.”

“Cặp bánh sữa nhỏ tuyệt vời,” Lacey chỉnh anh. Thứ tốt nhất tôi được thấy trong một thời gian dài...” Cô tư lự nhìn Tristan. “Chịu thua chưa nào.”

“Không cách nào.”

Cô bật cười, rồi nói, “Cái cô nàng của cậu, cô ấy làm như da cô ấy là một tấm áo giáp vậy. Tôi đã nghĩ, nếu tôi bốn cọt một chút, tôi có thể khiến cô ấy thả lỏng đôi chút và cởi mở hơn với Will. Tôi nghĩ tôi đã tạo ra một cơ hội khi cô ấy không thể nhìn vào mắt Will bên dưới chiếc nón của cậu ấy, tôi nghĩ chính là đôi mắt của cậu ấy đã bắt giữ được cô ấy, khiến cô ấy chơi với như thế.”

“Cô ấy đã thấy tôi trong đôi mắt ấy.” Tristan nói.

“Một vài anh chàng làm được điều đó.” Lacey tiếp tục. “Họ có đôi mắt mà một cô gái có thể chết đuối trong đó.”

“Cô ấy không biết, nhưng cô ấy nhìn thấy tôi trong chúng.”

Khi Lacey không xác nhận điều này, anh ngồi bật dậy. “Ivy có thấy tôi nhìn cô ấy qua đôi mắt của Will không?”

“Không.” Lacey nói. “Cô ấy trông thấy một anh chàng khác đã sa vào tình yêu với cô ấy, và điều đó dọa cô ấy sợ chết khiếp.”

“Tôi không tin đâu.” Tristan nói. “Chị đã sai rồi, Lacey.”

“Tôi đã đúng.”

“Có lẽ Will có tình ý, và có thể cô ấy tìm thấy cậu ta có phần hấp dẫn, nhưng...”

Lacey nằm ngửa trên bãi cỏ. “Được rồi, được rồi. Cậu chỉ đang tin những gì cậu muốn tin, không quan trọng đó là gì.” Cô nhét một cánh tay vào phía sau đầu, nâng nó lên một chút. “chẳng khác gì với cách Ivy tin – bất chấp sự thật đang treo lơ lửng trước mũi của cô ấy.”

“Ivy sẽ không bao giờ yêu bất kỳ ai khác,” Tristan bướng bỉnh. “Tôi không biết điều đó trước tai nạn, nhưng bây giờ tôi đã biết. Ivy chỉ yêu tôi. Bây giờ tôi chắc chắn về điều đó.”

Lacey vỗ nhẹ lên cánh tay anh bằng một chiếc móng dài. “Thứ lỗi cho tôi vì đã chỉ ra rằng bây giờ cậu đã chết nghèo rồi còn đâu.”

Tristan co gối lên và chống tay lên đó. Anh tập trung đủ để vật chất hóa những ngón tay, rồi buông một bàn tay xuống và nhổ lên những mẩu cỏ.

“Cậu đã trở nên thành thạo.” Lacey nhận xét. “Điều đó không mất nhiều nỗ lực.”

Anh đã quá giận dữ để nhận ra lời khen ngợi.

“Tristan, cậu nói đúng. Ivy yêu cậu nhiều hơn cô ấy yêu bất kỳ ai khác. Nhưng thế giới vẫn tiếp diễn, và nếu cậu muốn cô ấy sống tiếp, cô ấy không thể ở lại trong thứ tình yêu song hành cùng cái chết. Cuộc sống cần sự sống. Đó là cách thế giới vận hành.”

Tristan không đáp. Anh quan sát ba người phụ nữ mặc trang phục múa nhảy vòng quanh, rồi chậm chậm rời khỏi sân khấu, lấp lánh mồ hôi. Anh lắng nghe một cô gái nhỏ ăn mặc giống như Annie nửa hát, nửa thét lặp đi lặp lại “Ngày mai”

“Thật ra, không quan trọng là ai đúng,” Cuối cùng anh nói, “Tôi cần Will. Tôi không thể giúp Ivy mà không có cậu ấy.”

Lacey gật đầu. “Cậu ấy vừa đến kìa. Tôi đoán là cậu ấy được nghỉ giải lao – cậu ấy đang ngồi một mình, không xa cổng công viên.”

“Những người khác ở đằng kia.” Tristan nói, chỉ về hướng đối diện.

Beth và Philip đang nằm úp sấp trên một chiếc khăn lớn, quan sát buổi biểu diễn và xé cỏ ba lá, kết chúng thành một chuỗi dài. Suzanne ngồi với Gregory trên một chiếc khăn tương tự, cánh tay cô ấy quàng quanh anh ta từ phía sau. Cô tựa đầu vào lưng anh ta, đặt cằm cô trên vai anh. Eric đã tham gia cùng với họ nhưng ngồi trên cỏ ngay bên cạnh góc khăn, tựa quây không yên với mép viền của nó. Hắn liên tục nhìn qua đám đông, cơ thể co giật vào những khoảnh khắc kỳ dị, đầu hắn quay lại để nhìn nhanh về phía sau.

Họ xem vài cuộc trình diễn nữa, rồi Ivy được giới thiệu. Philip ngay lập tức đứng lên và vỗ tay. Mọi người bắt đầu cười, bao gồm cả Ivy, cô đang nhìn về hướng cậu bé.

“Điều đó sẽ giúp cô ấy.” Lacey nói. “Nó phá vỡ lớp băng. Tôi thích cậu bé đó.”

Ivy bắt đầu chơi đàn, không phải bản nhạc mà cô đã lên kế hoạch biểu diễn, mà là bản xô-nát Ánh-Trắng. Bản nhạc mà cô đã đàn cho Tristan nghe vào một đêm, một đêm mùa hè dường như đã xa diệu vợi.

Điều này là dành cho tôi, Tristan nghĩ. Đây là bản nhạc cô ấy đàn vì tôi, anh muốn nói với tất cả bọn họ, đêm đã chuyển từ bóng tối thành ánh sáng, đêm cô ấy khiêu vũ với tôi. Ivy đang chơi đàn cho tôi, anh muốn nói với Gregory và Will như thế.

Gregory đang ngồi hoàn toàn yên lặng, không nhận ra những chuyển động nhỏ của Suzanne, ánh mắt anh ta tập trung trên Ivy như thể anh ta bị mê hoặc.

Will cũng ngồi lặng yên trên bãi cỏ, một gối nhấc lên, cánh tay anh chống trên đó như bình thường. Nhưng không có điều gì là bình thường trong cách anh đang lắng nghe và cách anh ngắm nhìn cô. Anh đang uống lấy từng giọt ánh sáng tỏa ra. Tristan đứng dậy và di chuyển về hướng Will

Từ đôi mắt của Will, Tristan ngắm nhìn Ivy, nhìn đôi tay mạnh mẽ của cô, mái tóc ánh vàng loăn xoăn của cô trong nắng chiều muộn, nhìn biểu hiện trên gương mặt cô.

Cô đã ở trong thế giới khác của anh, và với trọn tâm hồn, anh ao ước được là một phần của chúng. Nhưng cô không biết; anh sợ rằng cô sẽ không bao giờ biết.

Trong chớp mắt, Tristan điều chỉnh ý nghĩ cho trùng với Will và trượt vào bên trong anh. Giờ đây, anh nghe tiếng đàn của Ivy qua tai Will. Khi cô kết thúc, anh đứng lên cùng Will. Anh vỗ tay và cứ vỗ tay mãi, đôi tay giờ cao trên đầu anh, cao trên đầu Will. Ivy khom người và cúi chào, và nhìn lướt qua anh.

Rồi cô quay nhìn những người khác. Suzanne, Beth, và Eric hoan hô. Philip nhảy loi choi, cố nhìn qua những chiếc đầu của đám khán giả đang đứng. Gregory đứng yên lặng. Gregory và Ivy là hai người duy nhất trong đám đông náo nhiệt của công viên đang đứng bất động, lặng thinh, nhìn chăm chăm vào nhau như thể họ đã quên mất tất cả những người khác.

Will đột ngột quay người và bước trở lại về hướng con đường. Tristan trượt ra khỏi anh và chìm xuống trên bãi cỏ. Vài giây sau, anh cảm thấy Lacey bên cạnh anh. Cô không nói gì, chỉ ngồi cùng anh, vai chạm vai, giống như một đồng đội cũ trong băng ghế bơi dự bị.

“Tôi sai rồi, Lacey!” Tristan nói. “Và chị cũng thế. Ivy không nhìn tôi. Ivy cũng không nhìn Will luôn.”

“Cô ấy nhìn Gregory.” Lacey nói.

“Gregory.” Anh lập lại một cách cay đắng. “Tôi không biết bây giờ tôi làm sao để có thể cứu được cô ấy đây!”

Bằng cách nào đó, việc đối phó với Suzanne sau buổi biểu diễn đã dễ dàng hơn Ivy tưởng tượng. Như kế hoạch trước đó, Ivy gặp Philip và bạn cô ở cổng công viên. Trước khi cô có được cơ hội để chào đón họ, Suzanne đã quay đi.

Cô vươn tay và chạm nhẹ vào cánh tay bạn cô. “Cậu thấy những bức vẽ của Will thế nào?” Cô hỏi.

Suzanne hành động như thể cô ấy không nghe thấy.

“Suzanne, Ivy đang thắc mắc cậu nghĩ gì về những bức tranh của Will kia.” Beth nói nhẹ nhàng.

Câu trả lời đến một cách chậm rãi. “Tôi xin lỗi, Beth. Cậu vừa nói gì?”

Beth liếc một cách bất an từ Suzanne đến Ivy. Eric cười lớn, thích thú sự căng thẳng giữa các cô gái. Gregory có vẻ bị phân tâm và xa cách cả Suzanne và Ivy.

“Chúng ta đang bàn về những bức vẽ của Will.” Beth nhắc nhở.

“Chúng rất tuyệt.” Suzanne nói. Cô xoay vai và đầu theo một góc cắt Ivy ra khỏi tầm nhìn.

Ivy đợi cho những đứa trẻ với những trái bóng bay đi qua, rồi di chuyển vị trí và tiến hành một nỗ lực khác để bắt chuyện với Suzanne. Lần này cô có được tầm lưng của Suzanne trước mặt cô. Beth đứng giữa hai cô gái và bắt đầu huyền thuyên, tưởng như từ ngữ có thể điền đầy sự im lặng và khoảng cách giữa họ vậy.

Ngay khi Beth ngừng lại để thở, Ivy nói cô phải đi, để cô có thể đưa Philip đến nhà bạn của cậu bé đúng giờ. Chắc chắn Philip đã nhận thấy và thấu hiểu nhiều hơn Ivy biết. Cậu bé chờ cho đến khi xa cách khỏi những người khác một dãy nhà mới nói, “Sammy vừa trở về từ trại hè và dặn đừng đến trước bảy giờ.”

Ivy đặt tay lên vai cậu bé. “Chị biết. Cảm ơn em vì đã không đề cập đến điều đó.”

Trên đường đến xe của họ, Ivy ngừng lại tại một gian hàng nhỏ và mua hai bó hoa anh túc. Philip không hỏi cô tại sao cô mua chúng hoặc họ sẽ đi đâu. Có lẽ cậu bé cũng đã đoán ra.

Khi Ivy lái xe rời khỏi lễ hội, cô cảm thấy thư thái một cách đáng kinh ngạc. Cô đã cố hết sức để dỗ dành Suzanne và làm vui lòng bạn cô bằng cách giữ khoảng cách với Gregory. Cô đã vươn tay đến Suzanne vài lần, nhưng với mỗi lần, tay cô đều bị hất ngược trở lại. Bây giờ, chẳng có lý do gì để tiếp tục cố gắng, để nhón chân rón rén quanh Suzanne và Gregory nữa. Cơn giận của cô hóa thành nỗi nhẹ nhõm; đột nhiên cô cảm thấy tự do thoát khỏi gánh nặng mà cô không muốn mang.

“Tại sao chúng ta mua hai bó hoa?” Philip hỏi khi Ivy lái xe tiến về phía trước, miệng ngâm nga. “Một trong chúng sẽ là từ em à?”

Cậu bé đang giả định đây mà.

“Thật ra, chúng là cho cả hai chúng ta. Chị nghĩ sẽ thật tử tế khi để lại vài bông hoa trên mộ của Caroline.”

“Tại sao?”

Ivy nhún vai. “Vì bà ấy là mẹ của Gregory, và Gregory đã thật tốt với cả hai chúng ta.”

“Nhưng bà ấy là một phụ nữ xấu nét.”

Ivy liếc qua cậu bé. Xấu nét không phải là một từ trong vốn từ vựng của Philip. “Gì cơ?”

“Mẹ của Sammy nói bà ấy xấu nét.”

“Chà, mẹ của Sammy không biết hết mọi thứ được,” Ivy đáp, lái xuyên qua cánh cổng sắt của nghĩa trang.

“Bà ấy biết Caroline.” Philip bướng bỉnh nói.

Ivy đã nhận thấy nhiều người không thích Caroline. Ngay chính Gregory cũng chẳng bao giờ nói tốt về mẹ anh ta.

“Được rồi, đây là những gì chúng ta sẽ làm,” cô nói khi cô đậu xe. “Chúng ta sẽ lấy một bó hoa, bó màu cam, cho Caroline từ chị, và một bó khác, bó màu tím, cho Tristan từ chị và em.”

Họ dạo bước trong yên lặng đến khu vực giàu sang của nghĩa trang Riverstone Rise.

Khi Ivy đặt những bông hoa trên mộ Caroline, cô nhận thấy Philip ngáp ngừng.

“Nó có lạnh không?” Cậu bé gọi cô.

“Lạnh ư?”

“Chị của Sammy nói rằng người xấu có phần mộ lạnh lẽo.”

“Chúng rất ấm. Và nhìn kìa, có người đã đặt trên mộ Caroline một đóa hồng đỏ thân dài, người đó chắc là đã yêu bà ấy nhiều lắm.”

Philip không bị thuyết phục và tỏ ra nôn nóng rời khỏi. Ivy băn khoăn không biết cậu bé có hành động kỳ lạ như thế quanh mộ của Tristan hay không. Nhưng khi họ tiến về hướng đó, cậu bé bắt đầu nhảy lò cò qua những bia đá và trở về bản tính hay huyền thuyên nồng nhiệt cũ của cậu.

“Có nhớ cách Tristan đặt đám salad trên đầu anh ấy tại đám cưới của mẹ,” Philip hỏi. “và nó bị chảy lỏng ra không? Và có nhớ cần tây nhét vào trong hai tai anh ấy không?”

“Và đuôi tôm trong mũi anh ấy nữa.” Ivy nói.

“Và những mẩu đen trên răng anh ấy.”

“Ồ liu, chị nhớ mà.”

Đó là lần đầu tiên, kể từ lễ tang, Philip nói với cô về Tristan, chàng Tristan mà cậu bé từng chơi cùng. Cô tự hỏi tại sao đột nhiên em trai cô có thể làm như thế.

“Và có nhớ cách em đánh bại anh ấy tại bàn cờ đam không?”

“Hai trên ba ván.” Cô nói.

“Yeah.” Philip cười toe toét rồi lấy đà để nhảy.

Cậu bé chạy lên lăng mộ cuối cùng trong một hàng những ngôi nhà mộ thanh lịch và gõ vào cửa. “Mở ra nào!” Cậu la to, rồi vung vẩy đôi cánh tay và nhảy tung tăng về hướng Ivy, đợi cô tại chỗ rẽ kế tiếp.

“Tristan chơi Sega Genesis rất giỏi.” (Một trò videogame)

“Anh ấy đã dạy em vài thủ thuật, đúng không?”

“Phải. Em nhớ anh ấy.”

“Chị cũng thế.” Ivy nói, cắn môi. Cô lấy làm mừng rằng Philip lại lao lên phía trước lần nữa. Cô không muốn phá hủy ký ức hạnh phúc của cậu bé bằng những giọt nước mắt.

Tại mộ phần của Tristan, Ivy khụy gối xuống và vuốt nhẹ đầu ngón tay trên dòng chữ khắc trên bia mộ - tên của Tristan và ngày tháng. Cô không thể đọc lời cầu nguyện nhỏ nhoi được khắc trên bia mộ, xin hãy đặt anh ấy vào bàn tay của các Thiên thần, vì thế những ngón tay cô đọc dòng chữ một cách thầm lặng. Philip cũng chạm tay vào bia đá, rồi cậu bé sắp xếp những bông hoa. Cậu bé muốn đặt chúng thành hình chữ T.

Cậu bé đã nguôi ngoai. Ivy nghĩ, khi cô quan sát cậu bé. Nếu cậu bé có thể, có lẽ mình cũng có thể.

“Tristan sẽ thích thứ này khi anh ấy trở lại,” Philip nói, đứng lên và chiêm ngưỡng tác phẩm của cậu.

Ivy nghĩ cô hẳn đã hiểu sai về em trai cô rồi.

“Em hy vọng rằng anh ấy sẽ trở về trước khi những bông hoa bị héo tàn.” Cậu bé tiếp tục.

“Gì cơ?”

“Có lẽ anh ấy sẽ trở về khi trời tối.”

Ivy đặt tay ngang qua miệng cô. Cô không thể đối phó với điều này, nhưng phải có ai đó làm, và cô biết cô không thể trông cậy vào mẹ cô được.

“Em nghĩ Tristan bây giờ đang ở đâu?” Cô hỏi một cách thận trọng.

“Em biết anh ấy ở đâu mà. Ở lễ hội chứ đâu.”

“Và bằng cách nào em biết được điều đó?”

“Anh ấy nói với em. Anh ấy là thiên thần của em. Em biết chị đã nói là không được nhắc đến Thiên thần lần nữa.” – Philip đang nói rất nhanh như thể cậu có thể né tránh được cơn giận của cô bằng cách nói nhanh như thế - “Nhưng anh ấy là như thế mà. Em đã không biết đó là anh ấy cho đến khi anh ấy nói với em vào hôm nay.”

Ivy chà bàn tay lên cánh tay trần của cô.

“Anh ấy hẳn là vẫn còn ở đó cùng với vị kia.”

“Vị kia?”

“Một thiên thần khác,” Philip nói nhỏ, rồi cậu bé thò tay vào trong túi và lấy ra một tấm hình. Đó là tấm hình mà họ chụp tại Old West Photos, nhưng không phải cùng tấm hình mà cô đang giữ. Có gì đó không đúng với thuốc tráng phim, hay có lẽ chính là do phim. Có một quang hào quang phía sau họ.

Philip chỉ vào đó. “Đó là cô ấy. Vị thiên thần khác.”

Thứ đó có hình thể ngờ ngợ giống một cô gái, vì thế, Ivy có thể hiểu tại sao cậu bé nói điều đó.

“Em có được thứ này từ đâu vậy?”

“Will đưa nó cho em. Em yêu cầu anh ấy bởi vì cô ấy không có ở trong bức hình anh ấy đưa cho chị. Em nghĩ cô ấy là bạn của Tristan.”

Ivy có thể hình dung những gì mà trí óc phong phú của Philip sẽ sáng tạo kế tiếp – một khối cộng đồng đầy đủ bạn bè và họ hàng của các thiên thần. “Tristan đã chết,” Cô nói. “Đã chết. Em có hiểu không?”

“Có.” Gương mặt cậu bé u sầu và thấu hiểu như của một người trưởng thành, nhưng làn da của cậu bé trông vẫn láng mượt như da em bé và vàng óng ánh trong nắng chiều. vào khoảnh khắc đó, cậu bé gợi Ivy nhớ đến bức tranh vẽ về một thiên thần.

“Em nhớ Tristan theo như cách anh ấy vẫn thường tỏ ra,” Philip bảo cô. “Em ước chi anh ấy vẫn có thể chơi đùa với em. Thỉnh thoảng em vẫn cảm thấy muốn khóc. Nhưng em vui rằng bây giờ anh ấy đã trở thành thiên thần của em. Ivy, anh ấy cũng sẽ giúp đỡ chị nữa.”

Cô không cãi. Cô không thể tranh luận với một đứa trẻ có niềm tin mạnh mẽ như Philip.

“Chúng ta cần phải đi thôi.” Cuối cùng cô nói.

Cậu bé gật đầu, rồi nhìn qua vai và la lên “Em hy vọng là anh thích chúng, Tristan.”

Ivy vội vã tiến lên trước cậu bé. Cô lấy làm mừng về việc cậu bé đến nhà Sammy để ngủ qua đêm. Với Sammy đã trở về, có lẽ Philip sẽ trải qua nhiều thời gian ở trong thế giới thực hơn.

Khi Ivy về đến nhà, cô tìm thấy một ghi chú của mẹ cô nhấn lại rằng bà và Andrew sẽ đến dự dạ tiệc, đó cũng là một phần của lễ hội nghệ thuật.

“Tuyệt.” Ivy nói to. Cô đã có đủ những cuộc chuyện trò căng thẳng cho một ngày. Một buổi tối chỉ với Ella và một quyển sách hay chính xác là những gì cô cần. Cô chạy lên lầu, đá văng giày ra, và thay chiếc áo thun ưa thích, thứ đã thủng lỗ chỗ và lớn đến nỗi cô có thể mặc nó như một chiếc váy ngắn.

“Chỉ có mỳ và tào, mèo à.” Ivy nói với Ella, đang chạy theo cô lên những bậc thang và xuống trở lại bếp. “Tiểu thư đã sẵn sàng cho bữa tiệc chính chưa nào?” Ivy lấy hai hộp thức ăn để trên quầy bếp. “Cho mỳ, hải sản viên. Cho tào, cá ngừ. Tào hy vọng là tào không làm lộn xộn chúng lên.”

Ella cọ tới cọ lui vào chân Ivy khi cô chuẩn bị thức ăn. Rồi con mèo kêu meo meo êm ái.

“Mày hỏi tại sao thức ăn khác thường, đúng không?” Ivy lấy xuống một bộ đĩa thủy tinh chạm hoa văn tương xứng, cùng với một chiếc ly rượu bằng pha lê và một chiếc tô bằng pha lê. “Chúng ta ăn mừng. Tào đã chơi nhạc, Ella, tào đã chơi trọn vẹn từ đầu cho đến cuối.”

Ella meo meo lần nữa.

“Không, không phải bài mà tào đã tập đâu – và cũng không phải bài mỳ đàn luôn. Bản ánh trắng. Thật đó.” Ivy thở dài. “Tào đoán là tào phải chơi cho anh ấy lần cuối cùng trước khi tào có thể chơi cho chính mình trở lại. Tào cho rằng bây giờ tào có thể chơi bất kỳ bài nào! Đến đây đi, mèo.”

Ella đi theo cô vào trong phòng gia đình và quan sát một cách tò mò khi Ivy thắp một ngọn nến và đặt nó trên sàn giữa họ. “Điều này có tuyệt không, thấy thế nào nào?”

Con mèo thả ra một tiếng meo khác.

Cô mở cánh cửa kiểu Pháp lớn dẫn ra hiên sau của ngôi nhà, rồi đặt vào máy một đĩa CD nhạc Jazz êm ái.

“Mày biết đấy, một số mèo không có đêm thứ Bảy giống như thế này đâu.”

Ella kêu rừ rừ suốt bữa ăn. Cô cảm thấy hài lòng khi cô quan sát Ella làm sạch bản thân rồi nghỉ ngơi trên bậu cửa cao có cửa lưới trượt, mũi và tai của cô nàng đặt ở vị trí có thể bắt được mùi hương và những thanh âm nhỏ bé của buổi hoàng hôn.

Sau vài phút duy trì niềm hoài vọng cùng Ella, Ivy bới bên dưới tấm nệm ghế một bộ sưu tập truyện mà Gregory đang đọc. Chuyển cây nến ra khỏi luồng gió đối lưu, cô nằm sấp bên cạnh ngọn nến và đọc.

Chẳng bao lâu, cô nhận ra rằng cô đã mệt, Những dòng chữ mờ dần đi trước mắt cô, và ngọn nến ném những ánh lung linh thoi miên trên trang sách. Câu chuyện thuộc thể loại kỳ ảo, và cô cố tập trung, không muốn bỏ lỡ bất kỳ manh mối nào. Nhưng trước khi kẻ giết người ra tay lần thứ hai, mắt cô đã khép lại.

Ivy không biết cô đã ngủ bao lâu. Đó là một giấc ngủ không mộng mị. Trí óc cô giật lên tỉnh thức một cách đột ngột, được cảnh báo bởi tiếng động nào đó.

Trước khi cô mở mắt, cô biết rằng trời đã rất khuya. Đĩa CD đã kết thúc và cô có thể nghe được tiếng dế ngoài xa, và đầy đủ đội hợp xướng của chúng. Từ phòng ăn tối văng đến tiếng báo giờ êm ái từ chiếc đồng hồ trên mặt lò sưởi. Cô đã lỡ mất việc đếm giờ - mười một? hay mười hai?

Không nhắc đầu, cô mở mắt trong căn phòng tối và nhận ra ngọn nến, dù vẫn còn bập bùng, đã cháy đến tận gốc. Ella đã đi rồi, và một ô cửa lưới hé mở, bàng bạc trong ánh trắng.

Một cơn gió mát thổi vào trong nhà. Lông măng trên cánh tay của Ivy dựng lên, và da cô có cảm giác nổi gai ốc. Đó là Ella đã trượt qua cửa sổ thôi, cô tự nhủ. Có lẽ ô cửa lưới đã bị mở chốt, và Ella đã đẩy nó mở ra để đi ra bên ngoài – Nhưng luồng gió khá mạnh, lùa vào phòng và luồn qua ô cửa ở phía sau Ivy. Ô cửa đó, dẫn đến phòng tranh, đã được đóng chặt khi Ivy thiếp ngủ.

Bây giờ nó đã được mở ra – dù không quay lại, cô biết điều đó. Và cô biết có ai đó đang quan sát cô. Một tấm ván kêu cọt kẹt tại ô cửa, rồi một tiếng khác, gần cô hơn. Cô có thể cảm thấy sự hiện diện tăm tối của hắc lợ lừng bên trên cô.

Cô cảm lạnh hít vào một hơi thở, rồi mở miệng và thét lên.

10. Chương 10

Cô la thét và chiến đấu với hắn, đá ra sau với tất cả sức mạnh của cô. Hắn giữ chặt cô trên sàn, bàn tay bịt chặt miệng và mũi cô. Cô thét trong bàn tay hắn, rồi cô cố cắn vào đó, nhưng hắn quá nhanh so với cô. Cô bắt đầu lắc thân thể cô tới lui. Cô sẽ lặn hắn vào ngọn nến đang cháy nếu như cô phải làm.

“Ivy!, Ivy! Là anh đây mà! Im nào. Ivy! Em sẽ dọa Philip chết khiếp mất. Chính là anh mà.”

Cô mềm rũ bên dưới anh ta. “Gregory!”

Anh ta chậm chậm nhấc bản thân khỏi cô. Họ nhìn nhau chăm chăm, vã mồ hôi và hổn hển.

“Anh nghĩ em đang ngủ,” Anh ta nói. “Anh đang cố xem xem liệu em có ổn không mà không đánh thức em.”

“Em – em chỉ - Em không biết là anh. Philip không ở nhà. Nó ngủ lại nhà Sammy đêm nay, mẹ và Andrew đang ở dạ tiệc.”

“Mọi người đều ra ngoài hết sao?” Gregory hỏi một cách gay gắt.

“Vâng, và em nghĩ...”

Gregory nện nắm đấm vào lòng bàn tay vài lần, rồi ngừng lại khi thấy cách cô đang nhìn anh ta.

“Có điều gì sai với em vậy?” Anh ta hỏi. “Có điều gì không đúng với em sao, Ivy?” Anh ta giữ cô bằng cả hai tay. “Sao em lại ngốc nghếch đến thế?”

“Anh muốn nói gì vậy?” Cô hỏi.

Anh ta đăm đăm nhìn vào trong đôi mắt cô. “Tại sao em lại né tránh anh?”

Cô nhìn đi chỗ khác.

“Nhìn vào anh nè! Trả lời anh đi!”

Cô quay đầu trở lại. “Hỏi Suzanne ấy, nếu anh muốn biết tại sao.”

Cô nhìn thấy ánh sáng lung linh trong đôi mắt anh, như thể anh đột nhiên anh hiểu ra. Thật khó tin rằng anh ta đã không đoán ra được điều gì đang diễn ra. Cô né tránh anh vì lý do nào khác nữa chứ?”

Anh ta buông cô ra. “Ivy.” Giọng anh lúc này êm dịu, ngập ngừng. “Em ở nhà một mình, đêm đã rất khuya, trong một ngôi nhà em vừa bị tấn công tuần trước, với một ô cửa mở rộng. Em đã để cửa mở đấy! Sao em lại làm điều dại dột đến thế?”

Cô nuốt xuống khó nhọc. “Em nghĩ cánh cửa lưới đã được cài then. Nhưng nó đã không cài. Em đoán thế, và chắc là Ella đã đẩy nó mở ra.”

Gregory tựa lưng vào ghế sofa, bóp trán.

Anh ta hít một hơi thở sâu, và đặt một tay lên trên tay Ivy. Bây giờ anh ta đã bình tĩnh hơn. “Không, anh đã làm em sợ. Anh nên tạ lỗi.”

Ngay cả trong ánh nến lung linh, Ivy cũng có thể nhìn thấy vẻ mỗi mặt hằn quanh đôi mắt anh. Cô vươn tay lên và chạm vào vùng thái dương mà anh đang xoa bóp. “Đau đầu sao?”

“Không tệ như sớm hôm nay.”

“Nhưng nó vẫn đau. Nằm xuống đi.” Cô nói. Cô đặt một chiếc gối trên sàn cho đầu anh ta. “Em sẽ lấy cho anh ít trà và thuốc aspirine.”

“Anh có thể tự mình đi lấy.”

“Để em.” Cô đặt nhẹ bàn tay lên vai anh ta. “Anh đã làm cho em nhiều rồi, Gregory. Hãy để em làm điều này cho anh nhé.”

“Anh không làm bất cứ điều gì nếu anh không muốn.”

“Làm ơn đi mà.”

Anh nằm xuống.

Ivy đứng lên và đặt vào máy một đĩa hòa tấu kèn saxophone và piano. “Quá lớn? Quá nhỏ?”

“Hoàn hảo.” Anh ta nói, khép mắt lại.

Cô pha một bình trà, đặt vài chiếc bánh cookie lên khay cùng với aspirine, và mang chúng trở lại căn phòng thấp nền.

Họ nhắm nháp một lúc trong yên lặng và nhai bánh cookie. Sau đó Gregory khua leng keng một cách đùa cợt chiếc tách của anh ta vào cửa cô trong một kiểu nâng cốc chúc mừng thầm lặng.

“Thứ này tuyệt quá! Anh có cảm giác như anh đang thưởng thức trong vườn.”

Cô bật cười. “Anh đang ở đó mà – và điều đó tốt cho anh.”

Anh ta nhấp một ngụm trà khác và nhìn cô qua làn hơi nước mong manh. “Em rất tốt với anh.”

“Anh có muốn cào lưng không?” Ivy hỏi. “Philip rất thích làm thế.”

“Cào ư?”

“Xoa bóp. Khi anh còn là cậu bé, mẹ anh không xoa bóp lưng anh để vỗ về anh ngủ sao?”

“Mẹ anh ư?”

“Nằm úp xuống đi.”

Anh ta nhìn cô, có phần thích thú, rồi đặt tách trà xuống và lật người nằm sấp lại.

Ivy bắt đầu xoa bóp lưng anh, chạy những ngón tay cô thành những vòng tròn nhỏ và lớn, theo cách cô vẫn làm cho Philip. Cô có thể cảm thấy sự căng thẳng trong anh; mọi bắp cơ của anh rần rại. Những gì Gregory thật sự cần là một sự mát-xa, và sẽ tốt hơn nếu anh cởi áo, nhưng cô ngại đề nghị điều này.

Tại sao? Anh ấy là anh trai kế của mình mà. Ivy nhắc nhở bản thân. Anh ấy không phải là đối tượng ghen hờ. Anh ấy là một người bạn tốt và một kiểu anh trai...

“Ivy?”

“Dạ?”

“Có ổn với em không nếu anh cởi áo?”

“Sẽ tốt hơn.” Cô nói.

Anh ta cởi áo và nằm xuống trở lại. Lưng anh ta dài, rám nắng và mạnh mẽ nhờ những giờ chơi tennis. Cô bắt đầu xoa bóp trở lại, lần này mạnh mẽ hơn, di chuyển đôi bàn tay cô trên xương sống và ngang qua cơ vai của anh ta. Ivy nấn vào sau cổ anh, những ngón tay cô lùa sâu vào vùng tóc sẫm màu, rồi cô kéo đôi tay cô xuống vùng cột sống thấp hơn. Chạm rãi những chắc chắn, cô cảm nhận anh thư giãn bên dưới những ngón tay cô.

Không dấu hiệu cảnh báo, anh ta xoay người và nhìn vào cô.

Trong ánh nến, nét mặt anh đúc khuôn những bóng tối khắc nghiệt. Ánh sáng vàng vọt lộ rõ một hõm nhỏ trên cổ anh. Cô bị cảm dỗ được chạm vào cái hõm đó, được đặt tay lên cổ anh và cảm nhận nơi mạch máu anh đang đập dồn.

“Em biết không,” Gregory nói. “mùa đông vừa qua, khi cha anh nói với anh rằng ông sẽ cưới Maggie, điều cuối cùng anh muốn là có em trong nhà anh.”

“Em biết.” Cô đáp, mỉm cười với anh.

Anh ta vươn tay lên và chạm vào gò má cô. “Bây giờ...” Anh ta nói, duỗi dài những ngón tay để chúng lùa vào trong tóc cô. “Bây giờ...” Anh ta kéo cô xuống gần với anh ta hơn.

Nếu chúng ta hôn nhau, Ivy nghĩ, nếu chúng ta hôn nhau và Suzanne...

“Bây giờ?” Anh ta thì thầm.

Cô không thể chống cự được nữa. Cô khép mắt.

Với hai bàn tay, anh ta ngay lập tức kéo gương mặt cô xuống. Rồi bàn tay mạnh bạo của anh ta buông lỏng, nụ hôn dài và nhẹ nhàng và dễ chịu. Anh ta nâng gương mặt cô và hôn vào cổ cô một cách dịu dàng.

Ivy di chuyển miệng cô xuống và bắt đầu hôn lần nữa. Rồi cả hai người họ cùng đông cứng, giật mình bởi một âm thanh của một động cơ và ánh đèn trước quét trên lối vào bên ngoài nhà. Xe của Andrew.

Gregory xoay đầu ra sau và cười nhẹ “Không thể tin được.” Anh ta thở dài, “Người đi kèm của chúng ta đã đến.”

Ivy cảm thấy những ngón tay anh ta buông cô ra một cách chậm rãi và miễn cưỡng. Rồi cô thổi tắt nến, bật đèn, và cố không nghĩ đến Suzanne.

Tristan ước chi anh biết được cách nào đó để xoa dịu Ivy. Khăn trải giường của cô xoắn lại và tóc cô, mái tóc ánh vàng rồi bởi bị quăng tới quăng lui. Cô lại đang mơ lần nữa sao? Đã có điều gì đó xảy ra từ khi anh rời khỏi cô tại lễ hội sao?

Sau buổi trình diễn, Tristan biết anh phải tìm ra người nào muốn hại Ivy. Anh cũng biết anh đã lỡ cơ hội mất rồi. Nếu Ivy cảm Gregory thì Tristan sẽ thua cuộc khi dùng Will như một cách liên lạc và cảnh báo cho cô.

Ivy bị kích động. “Ai ở đó? Ai ở đó vậy?” Cô thì thào.

Tristan đã nhận ra điểm khởi nguồn của giấc mơ. Một cảm giác khiếp đảm tràn qua anh, như thể chính anh bị kéo vào đêm kinh hoàng đó. Anh không thể đứng nhìn cô bị hoảng sợ lần nữa. Giá như anh có thể ôm cô, giá như anh có thể mang cô vào vòng tay anh... Ôi, Ella đâu rồi nhỉ?

Con mèo đang ngồi kêu rừ rừ trong bầu cửa sổ. Tristan vội di chuyển về hướng của cô nàng, vật thể hóa những ngón tay của anh. Anh kinh ngạc khi thấy sức mạnh gia tăng của mình, với cách anh có thể túm vào gáy con mèo chỉ trong vài giây và mang nó đến giường. Anh đặt nó xuống giường, và ngay trước khi sức mạnh rời khỏi anh, anh dùng đầu ngón tay đẩy nhẹ để Ivy thức giấc.

“Ella.” Cô nói nhỏ. “Ôi, Ella.” Đôi cánh tay cô quàng quanh con mèo.

Tristan bước lùi khỏi giường. Đây là cách anh phải yêu cô bây giờ, từng bước rời xa khỏi cô, giúp người khác an ủi và chăm sóc cô thay cho anh.

Với Ella rúc sát vào bên cạnh, Ivy nghỉ ngơi trong một giấc ngủ thanh bình hơn. Ác mộng đã qua rồi, lần sâu vào trong tiềm thức của cô, đủ sâu để không gây rắc rối cho cô trong một thời gian. Giá như anh có thể thấu hiểu được giấc mơ đó. Tristan đã chắc chắn rằng, Ivy đã trông thấy điều gì đó không nên thấy trong đêm Caroline chết – hoặc ai đó đã nghĩ cô nhìn thấy điều gì đó. Nếu anh biết đó là điều gì, anh sẽ biết ai sẵn đuổi cô. Nhưng anh không thể lên vào bên trong cô nhiều hơn chút nào so với việc lên vào bên trong Gregory.

Anh để lại cô ngủ ở đó. Anh đã quyết định làm việc này, và lên kế hoạch để làm bất chấp tất cả những lời cảnh báo của Lacey : du hành ngược thời gian trong tâm trí của Eric. Anh phải tìm hiểu xem liệu Eric có

phải là người chạy xe mô tô trong giấc mơ của Ivy hay không, và liệu hắn có ở bên Caroline vào đêm bà ấy chết hay không.

Khi Tristan đến nhà của Eric, anh cố nhớ lại tất cả những chi tiết mà anh đã thấy vào khi sớm đêm hôm đó. Sau lễ hội, Lacey đã đi cùng anh đến nhà của Caroline. Trong khi cô mở những hộp tủ, tìm kiếm phía sau những bức tranh, và sắp xếp mọi thứ trong tiến trình đang bị mắc kẹt thì anh nghiên cứu những chi tiết của ngôi nhà, bên ngoài cũng như bên trong. Những thứ này sẽ là chìa khóa, những vật thể anh có thể dùng làm vật trung gian để xâm nhập vào bên trong trí óc người khác, cho anh một cơ hội để khởi sự đúng mỗi dây ràng buộc của ký ức.

“Nếu cậu định thực hiện đến cùng kế hoạch ngu ngốc của cậu,” Lacey nói trong khi đào bới giữa những tấm nệm sofa, “thì cứ chuẩn bị đi. Và trước tiên, hãy nghỉ ngơi một chút.”

“Lúc này tôi đã sẵn sàng rồi.” Anh cãi, ánh mắt anh quét qua phòng sinh hoạt chung, nơi Caroline chết.

“Nghe đây, thiên thần vận động viên,” Lacey đáp, “Bây giờ cậu đã bắt đầu cảm nhận được sức mạnh của cậu. Đó là điều tốt, nhưng đừng để bản thân cậu bị cuốn đi. Cậu chưa sẵn sàng cho Thế vận Hội Thiên Đường, chưa đâu. Nếu cậu khăng khăng cố trượt vào bên trong Eric, vậy thì hãy lấy vài giờ nghỉ ngơi đêm nay đi. Cậu sẽ cần đến nó.”

Tristan đã không trả lời cô ngay. Đứng bên ô cửa sổ lớn, anh đã lưu ý thấy có một tầm nhìn rõ ràng của con lộ và bất kỳ ai đang đến gần trên lối đi bộ.

“Có lẽ chị nói đúng.” Cuối cùng anh nói.

“Không chỉ có lẽ thôi đâu. Hơn nữa, Eric sẽ dễ bị xâm nhập nhất vào lúc hừng đông hay ngay sau đó, khi hắn ngủ không sâu.” Cô bảo anh. “Cố gắng có được hắn ta vừa đủ tỉnh táo để nghe theo gợi ý của cậu, nhưng không quá tỉnh thức đến nỗi nhận ra hắn đang làm gì.”

Điều đó nghe có vẻ là một lời khuyên tốt. Lúc này, bầu trời đang bắt đầu hừng sáng ở phương đông, Tristan tìm thấy Eric đang ngủ trên sàn phòng ngủ của hắn. Chiếc giường vẫn còn phẳng phiu và Eric vẫn mặc nguyên quần áo của ngày hôm trước, nằm nghiêng một bên, cuộn tròn trong một góc gần dàn âm thanh của hắn. Những tập tạp chí nằm rải rác gần đó. Tristan khụy gối xuống bên cạnh hắn. Vật thể hóa những ngón tay, anh lật quyển tạp chí xe mô tô cho đến khi anh tìm thấy ảnh của chiếc xe tương tự xe của Eric. Anh tập trung vào đó và đẩy nhẹ để đánh thức Eric.

Tristan đang chiêm ngưỡng những đường nét sạch sẽ, uốn lượn của chiếc xe máy, hình dung sức mạnh của chúng, và đột ngột anh biết anh đang nhìn qua đôi mắt của Eric. Thật dễ dàng cũng như khi trượt vào bên trong Will. Có lẽ Lacey đã sai, anh nghĩ. Có lẽ cô ấy đã không nhận ra chính xác về việc anh đã gia tăng sức mạnh như thế nào. Rồi bức ảnh mờ dần.

Mắt của Eric đã đóng lại. Trong một khoảnh khắc, chẳng có gì khác ngoài bóng tối vây quanh Tristan. Bây giờ là thời điểm để anh nghĩ về con đường của nhà Caroline, để đưa Eric vào một chuyến đi chậm rãi đến nhà của bà ấy, kéo anh ta vào một ký ức.

Nhưng bất thành linh bóng tối mở ra, như thể một bức tường tối đen được mở khóa kéo, và Tristan bị quăng tới trước. Con đường xô vào anh chẳng biết từ đâu và tiếp tục nuốt lấy anh giống như con đường trong trò videogame đua xe tốc độ. Anh đang di chuyển quá nhanh để có thể phản ứng, quá nhanh để có thể đoán ra được anh sắp đi đâu.

Anh đã trở thành tay lái mô tô, đang tăng tốc trên một con đường bất chấp những ánh chớp rực rỡ và bóng tối. Anh di chuyển ánh mắt ra khỏi con đường và thấy cây cối, bờ tường đá và những ngôi nhà. Cây cối có màu xanh dữ dội đến nỗi làm nhức nhối đôi mắt của Tristan. Bầu trời xanh sáng như đèn huỳnh quang. Màu đỏ có cảm giác như lửa cháy.

Họ chạy xe trên một con đường, trèo lên càng lúc càng cao hơn. Tristan cố làm chậm họ lại, lái theo một hướng, rồi một hướng khác, nỗ lực cho vài kiểm soát, nhưng anh đã mất năng lượng.

Bất thành linh, họ thắng kít lại. Tristan nhìn lên và thấy biệt thự Bains.

Nhà của Gregory – phải mà cũng không phải. Anh nhìn chăm chăm vào ngôi nhà khi họ đi bộ đến đó. Trông chúng giống như một căn phòng được phản chiếu trong một món đồ trang trí Giáng Sinh; anh nhìn những vật thể anh biết bị kéo dài trong một phối cảnh kỳ lạ, vừa quen thuộc vừa kỳ quái.

Là anh đang mơ, hay đây là một ký ức mà ranh giới của nó bị thiêu đốt và khuấy đảo bởi ma túy?

Họ gõ cửa rồi đi qua cửa trước. Không có trần nhà, cũng không có mái nhà. Thật vậy, không có phòng trang bị đồ nội thất, ngoại trừ một khoảng đất lớn mà hàng rào của nó chính là vỏ của ngôi nhà. Gregory ở đó, đang nhìn xuống họ từ trên đỉnh của đường trượt ván rất cao, một đường trượt óng ánh bạc không dừng ở mặt đất mà lại chui xuyên vào trong đường hầm. Cũng còn có một người phụ nữ nữa. Caroline, Tristan đột ngột nhận ra.

Khi bà nhìn thấy họ, bà vẫy tay, mỉm cười ấm áp và thân thiện. Gregory vẫn ở lại trên đỉnh của đường trượt, nhìn xuống họ một cách lạnh nhạt, nhưng Caroline ra hiệu cho họ đến một vòng quay ngựa gỗ, và họ không thể cưỡng lại.

Bà ở một bên, họ ở bên kia. Họ chạy và bị đẩy tới, chạy và bị đẩy tới, rồi nhảy lên. Họ xoay vòng vòng, nhưng thay vì chậm lại như Tristan mong đợi, họ càng lúc càng chuyển động nhanh hơn. Vẫn càng lúc càng nhanh – Họ treo lơ lửng trên những đầu ngón tay khi họ quay. Tristan nghĩ đầu của anh sắp bay đi mất. Rồi những ngón tay của họ trượt đi và họ bị quăng mạnh vào không trung.

Khi Tristan nhìn lên, thế giới vẫn quay vòng vòng trong một lúc, rồi ngừng lại. Sân chơi đã biến mất, nhưng vỏ của ngôi nhà vẫn còn, chứa trong lòng nó một nghĩa trang.

Anh thấy mộ của chính anh. Anh thấy mộ của Caroline. Rồi anh thấy một ngôi mộ thứ ba, hé mở, một đồng đất mới đào bên cạnh nó.

Là Eric đang bắt đầu run rẩy, hay chính anh? Tristan không biết, và anh không thể ngừng lại được – anh run lắc một cách mãnh liệt và ngã xuống đất. Mặt đất rung chuyển và lật nghiêng. Những chiếc bia mộ quay tròn quanh anh, quay tròn giống như hàm răng bị đẩy bật ra khỏi một chiếc đầu lâu. Anh nằm nghiêng, run rẩy, cuộn tròn như một trái banh, chờ đợi mặt đất nứt ra, hé ra như một cái miệng và nuốt chửng anh.

Rồi chúng ngừng lại. Mọi thứ đứng yên. Anh nhìn vào một bức tranh bóng loáng của một chiếc xe mô tô trước mặt anh. Eric đã thức giấc.

Đó là một giấc mơ, Tristan nghĩ. Anh vẫn còn ở bên trong Eric, nhưng hẳn không nhận ra. Có lẽ hẳn đã quá kiệt sức, hoặc có lẽ trí óc khô kiệt của hẳn quá quen thuộc với những cảm giác và những ý tưởng lạ lùng để phản ứng với Tristan.

Những sự kiện kỳ quái của giấc mơ liệu có ý nghĩa gì không? Có sự thật nào được che giấu trong đó không? Hay chúng chỉ là sự lan man của trí óc một con nghiện ?

Caroline là một nhân vật khó hiểu. Anh nhớ lại cách họ không hề ao ước kháng cự lại lời mời của bà cho một chuyến cưỡi đu quay. Gương mặt bà hết sức chào đón.

Anh nhìn thấy chúng lần nữa, gương mặt chào đón. Bây giờ đã già hơn. Anh hình dung bà đang đứng tại cửa ngôi nhà của riêng bà. Rồi anh đi qua ô cửa đó cùng với bà. Lần này, anh ở trong ký ức của Eric!

Caroline nhìn quanh phòng, và họ cũng vậy. Bức màn được mở ra trên ô cửa sổ lớn; anh có thể nhìn thấy những đám mây sẫm màu đang tụ tập phía trời Tây. Trong một bình hoa là một đóa hồng thân dài, vẫn thu mình trong nụ. Caroline đang ngồi đối diện, mỉm cười với anh. Bây giờ bà đang cau mày.

Ký ức kéo giạt lên, giống như một chỗ ghép nối tồi trong phim ảnh, những hình ảnh nhảy qua nhảy lại. Mỉm cười, cau mày, mỉm cười lần nữa. Tristan có thể nghe đôi chút những từ ngữ bị vỡ vụn; chúng bị ngập tràn bởi làn sóng cảm xúc.

Caroline ngửa đầu ra sau và cười, bà cười gần như cuồng loạn, và Tristan cảm thấy một cảm giác quá mạnh của nỗi sợ hãi và thất vọng. Bà cười và cười mãi, và Tristan nghĩ anh sẽ bị nổ tung với sức ép thất vọng của Eric.

Hắn túm lấy đôi cánh tay của Caroline và lắc bà, lắc bà mạnh đến nỗi đầu bà lật tới lật lui giống như của một con búp bê vải. Đột ngột anh nghe những từ ngữ đang được thét vào mặt bà : “Nghe tôi này. Tôi

muốn nói đó không phải là một trò đùa! Không ai cười trừ bà. Đó không phải một trò đùa đâu!”

Rồi Tristan cảm thấy một áp lực siết chặt đầu anh, đè nén trí óc của anh dữ dội đến nỗi anh nghĩ anh sẽ tan ra mất. Caroline và căn phòng tan dần, giống như một cảnh trong phim đang tan biến trước mắt anh; màn hình tối đen. Eric đã nhấn chìm ký ức xuống. Căn phòng ngủ của hắn đột ngột trở lại tầm nhìn.

Tristan ngồi dậy và di chuyển cùng Eric ngang qua phòng. Anh quan sát những ngón tay hắn mở chiếc ba-lô và kéo ra một gói nhỏ. Eric lắc nhẹ những viên thuốc màu vào trong bàn tay run rẩy của hắn, nâng chúng lên miệng, và nuốt.

Bây giờ, Tristan nghĩ, đã đến lúc nhận lời cảnh báo nghiêm túc của Lacey về trí óc bị đầu độc bởi ma túy rồi. Anh nhanh chóng tách ra khỏi đó.

11. Chương 11

“Áo choàng không tay và răng nanh đang bán rất chạy.” Betty nói, liếc qua những biên lai bán hàng của Tis the Season. “Có một hội nghị ma cà rồng tại Hilton trong tuần này à?”

“Không biết nữa.” Ivy lầm bầm, cô đang đếm đồng tiền lẻ của khách hàng đến lần thứ ba.

“Bác nghĩ cháu cần nghỉ một lát đi, cưng à.” Lillian nhận xét.

Ivy nhìn đồng hồ. “Cháu vừa nghỉ ăn tối cách đây một giờ.”

“Bác biết.” Lillian nói, “nhưng vì cháu đang cản đường Bet và bác, và vì cháu vừa giao dịch với người đàn ông ngọt ngào đó, người vừa mua áo choàng Dracula và một cặp môi bằng sáp...”

“Đôi môi sáp ư? Bác có chắc không?”

“Đôi màu đỏ ruby,” Lillian nói. “Đừng lo, bác tóm được ông ta ở cửa và bắt ông ấy mua chúng cùng một bộ răng nanh chín cái. Nhưng bác nghĩ cháu nên nghỉ một chút đi.”

Ivy nhìn chằm chằm quyển sổ thu chi, ngượng ngùng. Cô đã tạo ra nhiều sai lầm trong ba ngày vừa rồi, dù hai chị em người chủ cửa hàng, một cách ân cần, đã tỏ ra không lưu tâm. Cô băn khoăn không biết liệu cái hộp tiền lẻ có được đếm đúng vào hôm Chủ nhật hoặc thứ hai hay không. Cô đã từng sợ rằng họ tin là cô đã làm nghẽn lối đi đêm đó.

“Lần cuối bác nhìn thấy cháu như thế này,” Betty nói, “là khi cháu đang yêu.”

Lillian bắn cho người chị song sinh của bà một ánh nhìn.

“Không phải lần này.” Ivy nói một cách kiên định. “Nhưng có lẽ cháu cần nghỉ một chút.”

“Nghỉ đi.” Lillian nói, “Bao lâu cũng được.” Bà đẩy nhẹ Ivy.

Ivy lơ đãng trên tầng thượng của khu thương mại từ đầu này đến đầu kia, một lần nữa cố gắng sắp xếp lại mọi thứ. Từ hôm thứ Bảy, cô và Gregory đã có phần gặp gỡ nhau một cách bên lề: Những đôi tay lướt nhẹ qua nhau, những ánh mắt giao nhau, chào nhau thật dịu dàng, rồi quay lưng đi khỏi. Đêm ngày Chủ nhật, mẹ cô đã sắp đặt bàn ăn cho một bữa tối thân mật và thấp lên hai ngọn nến. Gregory nhìn Ivy từ cạnh bàn đối diện như anh ta thường làm điều đó trước đây, nhưng lần này, Ivy nhìn thấy vẻ lấp lánh nháy nhót trong đôi mắt anh ta. Hôm thứ hai, Gregory chuồn mất mà không nói gì với bất cứ ai. Ivy không biết anh ta đi đâu mà cũng không dám hỏi. Có lẽ đến nhà của Suzanne. Có lẽ đêm thứ bảy chỉ là một khoảnh khắc thân mật – Một khoảnh khắc thoáng qua, một nụ hôn giản dị, sau tất cả những giờ khắc khó khăn mà họ đã chia sẻ.

Ivy cảm thấy có lỗi.

Nhưng liệu có quá đổi sai lầm không khi quan tâm đến người đã quan tâm cô ? Có sai lầm không khi muốn chạm vào người đã chạm vào cô vô cùng dịu dàng ? Có sai lầm không khi thay đổi suy nghĩ của cô về Gregory ?

Ivy chưa bao giờ cảm thấy hoang mang đến thế. Chỉ có một điều duy nhất là rõ ràng : Cô sẽ phải chỉnh đốn lại lại bản thân và tập trung vào những gì cô đang làm, cô tự nhủ - đúng lúc đó cô va phải một chiếc xe đẩy em bé.

“Oops. Xin lỗi.”

Người phụ nữ đẩy chiếc xe nô đùa mỉm cười, và Ivy cũng cười đáp lại, rồi va vào một chiếc xe bày bán bông tai và chuỗi đeo cổ. Mọi thứ kêu leng keng.

“Xin lỗi. Xin lỗi.”

Cô tránh xuýt soát một thùng rác, rồi tiến thẳng đến chiếc máy pha cà phê.

Ivy mang tách cappuccino đến khu vực cuối xa khuất của khu thương mại. Hai gian hàng lớn ở nơi đó đã đóng cửa, và vài bóng đèn đã tắt. Cô ngồi xuống một băng ghế trống trong khoảng tranh tối tranh sáng, nhắm nháp cà phê. m thanh từ những người mua hàng phía bên kia khu thương mại văng đến như một làn sóng êm ái nhưng không hoàn toàn chạm đến cô.

Ivy nhắm mắt một lúc, thích thú với trạng thái cô độc. Rồi cô mở bừng mắt, quay nhìn quanh, ngạc nhiên bởi ba giọng nói rành rọt ở về phía bên phải của cô. Một trong chúng nghe rất thân quen.

“Tất cả đó.” Anh ta nói.

“Tao sẽ đếm chúng.”

“Mày không tin tao à?”

“Tao nói là tao sẽ đếm. Mày sẽ hiểu ra là tao có tin mày hay không.”

Trong đường hầm mờ tối hướng đến bãi đậu xe, Gregory, Eric, và một kẻ thứ ba đang nói chuyện, không nhận ra có người đang quan sát họ. Khi kẻ thứ ba quay đầu lại về hướng ánh sáng. Ivy hầu như không thể tin vào mắt mình. Cô đã trông thấy gã này bên ngoài trường học và biết gã là một kẻ bán ma túy. Nhưng khi cô thấy Gregory trao cho gã một chiếc túi, những gì cô thực sự không thể tin là làm thế nào cô có thể quên mất một khía cạnh khác trong con người của Gregory.

Làm sao cô lại có được sự gần gũi với một người mà bạn bè của người đó giàu có và trác táng ? Bằng cách nào cô đã trở nên dựa dẫm vào ai đó, người buồn chán với những gì anh ta có, luôn mắc vào những cuộc mạo hiểm ngu ngốc ? Tại sao cô có thể tin vào một người thường chơi những trò nguy hiểm cùng với đám bạn bè của anh ta, không quan tâm đến việc có ai đó bị tổn thương ?

Tristan đã cảnh báo cho cô một lần trước đây, trước khi xảy ra đêm kinh hoàng đó trên chiếc cầu đôi, trước khi xảy ra đêm mà Will đã gần như bị giết chết. Nhưng Ivy cho rằng Gregory đã thay đổi kể từ khi đó. Trong bốn tuần gần đây, anh ta đã thay đổi - Ồ, hiển nhiên cô đã sai rồi.

Cô đột ngột đứng dậy khỏi băng ghế, làm đổ tràn ly cà phê xuống phía trước người cô.

Tristan! Cô hét lên thầm lặng. Giúp em với, Tristan! Giúp em chỉnh đốn lại cái đầu của em!

Cô chạy xuống hành lang để đi vào khu vực sáng sủa hơn của khu thương mại. Cô đang chạy vội đến cầu thang cuốn khi cô đâm sầm vào Will.

Cô gái đi cùng anh, cô gái có mái tóc nâu vàng mà Ivy nhận ra từng có mặt trong bữa tiệc nhà Eric, chửi thề nhẹ.

Will nhìn chằm chằm vào Ivy, và cô nhìn trả lại. Cô gần như không chịu đựng được cách anh nhìn cô, cách anh có thể giam cầm cô chỉ với ánh mắt anh.

“Anh đang làm gì ở đây vậy?” Cô truy vấn.

“Cậu thì sao?” Cô gái cau mày.

Ivy lờ cô ta đi. “Đừng nói với em,” Cô bảo Will, “rằng anh vừa cảm thấy, anh vừa nghĩ – bằng cách nào đó, anh vừa biết được...”

Cô nhìn thấy một ánh sáng rập rờn trong đôi mắt anh, và cô vội vã quay đi.

Cô gái đi cùng anh đang nhăn mặt, nhìn Ivy như thể cô bị điên; Ivy cảm thấy hơi điên một chút. “Tôi... Tôi phải trở lại làm việc,” Cô nói, nhưng anh giữ cô đứng yên bằng ánh mắt anh.

“Nếu em cần anh,” Will nói với cô, “hãy gọi anh.” Rồi anh khẽ quay đầu như thể có ai đó nói qua vai anh.

Ivy lướt nhanh qua anh và vội vã đến chiếc thang cuốn, trèo nhanh lên những bậc thang đang chuyển động, và chạy vào trong cửa hàng.

“Ôi, cưng.” Lillian nói khi Ivy ào qua cửa.

“Ôi, hú hồn!” Betty nói.

Ivy thở hổn hển, vì tức giận cũng nhiều như việc chạy đua. Bây giờ cô mới ngừng lại để nhìn xuống phía trước chiếc váy màu xanh nhạt của cô. Nó như nhuộm bùn.

“Chúng ta nên ngâm nó ngay.”

“Không, nó không sao đâu.” Cô nói, cố gắng để giữ nhịp thở, hít thở chậm và sâu để làm dịu bản thân. “Cháu sẽ gột nó đi.” Ivy di chuyển hướng về phòng vệ sinh ở phía sau cửa hàng, nhưng Betty đã tiến đến với một số trang phục, và Lillian thì đang nhìn trầm tư vào một cái khác.

“Cháu sẽ gột nó đi.” Ivy lặp lại. “Nó sẽ biến mất trong một phút thôi mà.”

Lillian và Betty ậm ừ với nhau.

“Dù sao thì nó cũng chỉ là một chiếc váy cũ.” Ivy thêm vào.

Thỉnh thoảng, những người luống tuổi thường giả bộ điếc.

“Thứ gì đó đơn giản thôi.” Cuối cùng cô nài nỉ. Lần mới đây thôi, cô đã có kết cục như một người ngoài hành tinh – được tăng cường bằng những cục pin khiến cô nhấp nháy và kêu bíp bíp.

Hai chị em đã thực hiện đúng yêu cầu đơn giản đó, trao cho cô một chiếc áo cánh trắng mềm mại, còn nguyên nếp gấp và hờ vai cùng một chiếc váy bầy sắc cầu vồng.

“Ôi, cô bé sẽ trở thành một cô nàng Gypsy đáng yêu cho xem.” Lillian nói với Betty.

“Chúng ta nên để cô bé mặc váy mỗi ngày.” Betty đồng ý.

Họ cười với cô giống hệt hai bà cô vĩ đại mê cuồng.

“Đừng quên mở đèn phía sau, nhen cưng” Betty nói, rồi cặp chị em về nhà với bảy con mèo của họ.

Ivy thở phào thư thái. Cô mừng rằng cô sẽ trông coi cửa hàng một mình vào hai giờ sắp tới. Việc đó sẽ giữ cho cô bận rộn đủ để trí óc cô không nghĩ đến những gì cô vừa chứng kiến.

Cô đã giận dữ - nhưng với bản thân cô nhiều hơn là với Gregory. Anh ta vẫn là người như anh ta đã từng là. Anh ta không thay đổi cách sống của anh ta. Chỉ có cô mới là người cho rằng anh ta là một anh chàng hoàn hảo mà thôi.

Vào 9:25, Ivy kết thúc với người khách cuối cùng. Khu thương mại đã gần như trống trơn. Năm phút sau, cô làm dịu những ngọn đèn trong cửa hàng, khóa cửa từ bên trong, bắt đầu đếm tiền và cộng dồn những biên lai bán hàng.

Cô bị giật mình vì có ai đó đang gõ vào kính cửa. “Cô nàng Gypsy ới.” Anh ta gọi.

“Gregory.”

Trong khoảnh khắc, cô muốn để anh ta ở yên ngoài đó, dựng lại bức tường vô hình giữa họ mà anh ta đã làm vào tháng Giêng. Cô chậm chậm đi về hướng anh ta, mở khóa cánh cửa, và hé nó mở ra ba inches.

“Anh có quấy rầy em không?” Anh ta hỏi.

“Em phải kết sổ.”

“Anh sẽ hoàn toàn yên lặng.” Anh ta hứa.

Ivy mở cửa thêm vài inches và anh ta lách vào.

Cô nhìn chăm chăm vào quyển sổ thu chi, rồi quay lưng lại thật nhanh. “Có lẽ cũng không hại gì nếu như em làm rõ mọi chuyện ngay bây giờ.” Cô nói.

Gregory chờ đợi ; Anh ta nhìn cô như thể anh ta biết có điều gì đó khủng khiếp đang đến.

“Em thấy anh và Eric cùng một người khác – kẻ bán hàng đó – thực hiện một sự trao đổi.”

“Ồ, điều đó.” Anh ta nói, như thể không có gì quan trọng.

“Ồ, điều đó ?” Cô lập lại.

“Anh đã nghĩ em sắp nói với anh thứ gì đó như là, từ nay trở đi, chúng ta sẽ không bao giờ ở một mình bên nhau nữa.”

Cô nhìn xuống, kéo và xoắn vặn một nhúm tua trên chiếc váy. Có lẽ cũng sẽ tốt hơn nếu như họ không gặp nhau nữa.

“Ồ,” Anh ta nói. “Em biết đấy, em cũng định nói như thế nữa.”

Ivy không trả lời anh ta. Thật ra cô cũng không biết trả lời thế nào.

Gregory đi đến bên cô và đặt bàn tay lên những ngón tay cô, giữ cô không giật mạnh những núm tua.

“Eric nghiện ma túy,” Anh ta nói.. “Em biết điều đó mà. Và cậu ta đã chìm sâu bản thân vào đó, thật sự sâu, cùng với tay buôn ma túy hàng xóm thân thiết của chúng ta. Anh chỉ giúp cậu ta trong cơn túng quẫn thôi.”

Ivy ngược nhìn vào đôi mắt của Gregory. Ngược lại vẻ rám nắng của anh, trông anh có vẻ sáng hơn, giống như vùng biển bạc trong một ngày mù sương.

“Anh không trách em đâu, Ivy, vì đã nghĩ anh đang làm điều không đúng đắn. Nếu anh nghĩ Eric sẽ ngừng lại khi cậu ấy túng quẫn, anh sẽ không trả tiền cho cậu ấy đâu. Nhưng cậu ấy không ngừng lại, và bọn chúng đang săn lùng cậu ấy.”

Anh ta buông tay cô ra. “Eric là bạn anh. Cậu ấy đã là bạn anh từ tiểu học. Anh không biết nên làm gì khác.”

Ivy quay đi, nghĩ về lòng trung thành mà Gregory dành cho Eric và sự bất trung mà cô đã làm với Suzanne.

“Tiếp đi. Nói xem nào.” Gregory thách thức cô. “Em không thích những điều anh đang làm. Em nghĩ rằng anh nên tìm cho mình những người bạn tốt hơn.”

Cô lắc đầu. “Em không trách anh về những điều anh đang làm đâu.” Cô nói. “Eric thật may mắn có anh là bạn, may mắn như em vậy. Và Suzanne cũng thế.”

Anh quay mặt cô hướng về anh chỉ với một ngón tay. “Hoàn tất công việc của em đi,” Anh ta nói. “Và chúng ta có thể nói chuyện nhiều hơn. Chúng ta sẽ đến nơi nào đó, không về nhà, được không?”

“Okay.”

“Em sẽ vẫn mặc những thứ đó à?” Anh ta hỏi, mỉm cười.

“Ôi, em quên mất. Em làm đổ café lên váy của em. Giờ chúng đang được ngâm trong chậu mất rồi.”

Anh ta cười thành tiếng, “Anh không phiền đâu. Trông em... uh, đẹp huyền ảo.” Anh ta nói, mắt anh ta rơi xuống trên bờ vai trần của cô.

Cô thấy một chút râm ran.

“Anh đoán anh nên kiểm lấy một bộ trang phục cho mình.”

Anh ta bắt đầu nhìn lướt qua bức tường treo những chiếc nón và những bộ tóc giả. Vài phút sau anh ta gọi cô, “Thứ này thì sao nhỉ?”

Ivy ngược lên khỏi quyển sổ và bật cười.

Anh ta đang mang một bộ tóc giả màu đỏ loan xoăn, một chiếc mũ chóp nhọn, và một chiếc nơ bướm chấm bi.

“Bánh đây.” Cô nói.

Gregory thử một bộ khác, sau đó một bộ khác nữa – một chiếc mặt nạ Klingon. Đầu và ngực của King Kong, một chiếc mũ kết hoa khổng lồ và khăn quàng lông.

“Dĩ dỏm ghê!” Cô nói.

Anh ta cười toe với Ivy và vẫy chiếc khăn choàng lông.

“Nếu anh muốn thử một bộ trang phục trọn vẹn, thì có một phòng thử ở phía sau kia. Phòng bên trái rất lớn, với gương ở mọi nơi. Anh sẽ có tất cả các góc nhìn.” Cô bảo anh. “Em thật sự tiếc là Philip không có ở đây để chơi đùa với anh.”

“Khi nào em xong việc, em có thể chơi đùa với anh.” Gregory đáp.

Ivy làm việc khá lâu. Cuối cùng, khi cô gặp quyển sổ lại, cô nhận thấy anh ta đã biến mất vào phía sau cửa hàng.

“Gregory?” Cô gọi.

“Gì thế, em yêu.” Anh ta trả lời với giọng nặng trịch âm.

“Anh đang làm gì thế?”

“Đến đây đi, cưng à.” Anh ta đáp. “Anh đang đợi em nè.”

Cô cười một mình. “Anh đang bận bịu gì ghê thế?”

Ivy rón rén tiến đến phòng thử đồ và chậm chậm đẩy cánh cửa. Gregory đang nép mình vào tường. Lúc này, anh ta quay người nhanh, nhảy đến trước mặt Ivy.

“Ôi.” Cô hồn hển. Cô đứng bất động; Gregory trở thành một ma cà rồng đẹp trai đáng kinh ngạc trong áo sơ mi trắng tinh với chiếc cổ chữ V xẻ sâu và một chiếc áo choàng đen cao cổ. Mái tóc sẫm màu của anh vuốt ngược ra phía sau, và ánh mắt anh nhảy múa trong một vẻ ranh ma.

“Chào, cưng của anh.”

“Nói xem” Cô nói, hồi phục khỏi nỗi ngạc nhiên. “Nếu anh lắp những chiếc răng nanh, anh có còn tuyên bố kiểu như thế nữa hay không nào.”

“Không đâu. Ngươi là cách anh sẽ nói.” Anh ta kéo cô vào phòng. “Và có lẽ anh sẽ nói, cưng của anh, em có cần cổ đáng yêu làm sao!”

Cô bật cười. Anh lắp cặp răng nanh dài vào và bắt đầu hít hà cổ của cô, làm cô nhột.

“Em sẽ đâm chiếc cọc gỗ vào đâu nhỉ?” Cô hỏi, đẩy anh lùi lại một chút. “Ngay đây chẳng?” Cô chọc nhẹ vào anh, nơi chiếc áo sơ mi mở hé ra.

Gregory bắt lấy bàn tay cô và giữ một lúc lâu. Rồi anh ta bỏ đi cặp răng nanh và đưa bàn tay cô lên miệng anh, hôn chúng thật dịu dàng. Anh ta kéo cô lại gần. “Anh nghĩ em đã làm điều đó rồi, đâm xuyên qua trái tim anh.” Anh bảo cô.

Ivy ngược nhìn anh ta, vừa vận thở được. Mắt anh ta cháy bùng giống như một đốm than màu xám bên dưới hàng mi khép hờ.

“Một chiếc cổ đáng yêu làm sao.” Anh ta nói, hạ thấp đầu xuống, mái tóc sẫm màu của anh rơi xuống phía trước. Anh ta hôn nhẹ trên cổ cô. Anh ta hôn cô hết nụ hôn này rồi đến nụ hôn khác, từ từ di chuyển miệng anh đến miệng cô.

Nụ hôn của anh ta trở nên thúc ép nhiều hơn. Ivy đáp trả bằng nụ hôn nhẹ nhàng hơn. Anh ta ép cô vào người anh ta, ôm chặt cô, rồi đột ngột buông cô ra, hạ thấp người xuống. Anh ta quỳ gối trước cô, vươn tay đến cô, bàn tay mơn trớn mạnh mẽ của anh ta di chuyển chậm chậm trên thân thể cô, kéo cô xuống cùng anh ta. “Được mà.” Anh ta nói êm ái. “Được mà.”

Họ bám chặt nhau và cùng run rẩy. Khi Ivy mở mắt. Từ bên trái đến bên phải, ánh phản chiếu phía trước của cô, ánh phản chiếu phía sau của cô – mọi góc độ qua những chiếc gương của phòng thử đồ - cô có thể nhìn thấy chính cô và Gregory đang quấn lấy nhau.

Cô kéo bản thân thoát khỏi anh ta. “Không!” Đôi tay cô bưng lấy khuôn mặt cô, che lấp mắt cô.

Gregory cố kéo tay cô ra khỏi gương mặt cô. Cô quay vào tường, thu mình vào trong một góc, nhưng cô không thể thoát khỏi hình ảnh phản chiếu của cô gái đang để cho Gregory hôn hít.

“Điều này không đúng đắn.”

“Không đúng đắn sao?”

“Không hay chút nào. Cho anh, hoặc em, hay Suzanne.”

“Hãy quên Suzanne đi! Những gì quan trọng là em và anh thôi.”

“Không quên Suzanne được đâu.” Ivy nài nỉ nhẹ nhàng. “Bạn ấy đã muốn anh trong một thời gian dài. Và em, em cũng muốn được gần gũi anh, em muốn nói chuyện với anh, em muốn chạm vào anh. Và hôn anh. Làm sao em có thể ngăn lại điều đó được đây, khi mà anh quá tuyệt vời đối với em ? Nhưng, Gregory, em biết...” Cô hít một hơi thở sâu. “Em biết em vẫn yêu Tristan.”

“Và em nghĩ anh không biết điều đó sao?” Anh ta cười. “Em đã làm cho điều đó có phần hiển nhiên mà, Ivy.”

Anh ta tiến một bước đến gần cô hơn và với tay chạm vào tay cô. “Anh biết em vẫn yêu cậu ấy và vẫn đau lòng vì cậu ấy. Hãy để anh giúp em xoa dịu nỗi đau.”

Anh ta giữ bàn tay cô dịu dàng trong đôi tay anh. “Nghĩ về điều đó. Ivy. Chỉ nghĩ về điều đó thôi.” Anh ta nói. Cô gật đầu thỉnh lặng, bàn tay còn tự do của cô chơi đùa với nệm tua trên chiếc váy của cô.

“Anh sẽ thay quần áo bây giờ,” Anh ta bảo cô. “Và chúng ta sẽ về nhà bằng xe riêng của chúng ta. Anh sẽ đi theo một lộ trình dài hơn để chúng ta không về đến nhà cùng lúc. Thậm chí chúng ta còn không nhìn thấy nhau lên phòng của chúng ta nữa kia. Vì thế...” Anh ta đưa bàn tay cô lên miệng anh ta. “Đây là một nụ hôn chúc ngủ ngon,” Anh ta nói, nhẹ nhàng chạm bờ môi lên trên những ngón tay cô.

Khi Tristan thức tỉnh, chỉ còn ánh lung linh nhỏ bé của anh thấp sáng căn phòng thử đồ, chiếu ngược lại anh từ mỗi chiếc gương. Nhưng bóng tối anh cảm thấy đang vây quanh anh trong căn phòng trống còn nhiều hơn sự thiếu vắng ánh sáng. Bóng tối giống như có thể sờ thấy được, một loại hình thái mềm mại và báo điềm gở, một sự hiện diện đã chọc giận và đe dọa Tristan.

“Gregory.” Anh nói to, và quang cảnh mà anh đã chứng kiến hàng giờ trước lóe sáng trong tâm trí anh. Trong một khoảnh khắc anh đã nghĩ căn phòng được thấp sáng lên. Gregory có thật sự vương vấn tình yêu với Ivy hay không ? Tristan băn khoăn. Và anh ta có đang nói sự thật về Eric và tay buôn ma túy hay không? Tristan cần phải biết, phải vào được bên trong đầu hắn. “Lên tới đến cậu đấy, Gregory.” Anh nói. “Lên tới là cậu.”

“Cậu có chịu ngừng nói chuyện với bản thân hay không đây? Bằng cách nào mà một cô gái nghĩ rằng có được vẻ mê đắm xinh đẹp của cô ta nhỉ?”

Tristan lao xuyên qua cửa phòng thử đồ vào trong cửa hàng, nơi được thấp sáng bằng hai ngọn đèn đêm mờ nhạt và một bảng hiệu lồi ra. Lacey đuổi dài người dưới chân của mô hình King Kong.

“Tôi đã đợi cậu tại căn hộ Riverstone Rise của cậu,” Cô nói, giơ ra một bông hoa đã héo tàn. “Mang cho cậu thứ này. Còn có những bông khác nữa, cũng đã héo úa y như thế, được xếp thành hình chữ T trên mộ của cậu. Đoán ngay ra là cậu đã không có mặt ở đó một thời gian rồi.”

“Tôi không về đó.”

“Tôi đã kiểm tra Eric,” Cô tiếp tục. “Phòng trường hợp cậu thất lạc trong căn nhà vui vẻ đó vài thứ chẳng hạn như là trí óc của cậu ấy mà. Rồi tôi kiểm tra Ivy, người đã không có một đêm tốt đẹp gì cho lắm – Vây, tin mới là gì thế?”

“Cô ấy không ổn sao?” Tristan hỏi. Anh đã muốn đi theo cô về nhà và lấy sự nghỉ ngơi anh cần ở đó. Khi ấy anh có thể bảo đảm là Ella ở gần bên; anh cũng có thể gọi Philip nếu như cô cần cậu bé. Nhưng anh biết nếu anh đi cùng cô, anh sẽ thức suốt đêm để canh chừng cho cô. “Cô ấy có ổn không?”

“Cô ấy là Ivy mà.” Lacey đáp, tung nhẹ mái tóc. “Hãy nói cho tôi biết đi nào, tôi đã bỏ lỡ mất điều gì trong vở kịch truyền hình nhiều tập này vậy? Gregory cũng bồn chồn hệt như cô ấy. Điều gì đang ăn mòn cậu thể kia?”

Tristan kể với Lacey những gì đã xảy ra lúc sớm tối hôm đó, cũng như những gì anh đã trải nghiệm trong đầu của Eric – ký ức về cảnh tượng ở nhà Caroline, với cảm xúc mãnh liệt về sự thất vọng và nỗi sợ hãi. Lacey lắng nghe mọi điều, rồi nhịp bước rảo quanh gian hàng. Cô hình thể hóa những ngón tay, và thử mang một chiếc mặt nạ, quay người đối diện với Tristan, rồi thử một cái khác nữa.

“Có lẽ đây không phải lần đầu tiên Eric tự chìm mình chìm sâu đến thế,” Lacey nói. “Điều gì xảy ra nếu như Eric thường xin xỏ Caroline tiền mua thuốc – theo cách mà bây giờ hẳn xin xỏ Gregory ? Và điều gì xảy ra nếu như đêm đó, khi hẳn cần tiền, Caroline đã không đáp ứng?”

“Không, không đơn giản như vậy đâu.” Tristan đáp, hơi quá nhanh một chút. “Tôi biết nó không đơn giản như thế đâu.”

Lacey nhún vai nhìn anh. “Cậu biết điều đó, hay cậu chỉ muốn tin vào điều đó vậy?” Cô hỏi.

“Chỉ có ý gì thế?”

“Với tôi, nghe có vẻ như cậu đang tìm kiếm dù chỉ là một mảnh li ti thỏa mãn cho việc chứng tỏ Gregory phải chịu trách nhiệm. Gregory đáng thương, vô tội, phù hợp quá đi ấy chứ.” Cô nói, trêu chọc Tristan. “Có lẽ chỉ duy nhất một điều anh ta phải chịu trách nhiệm là việc chơi trò chơi tình ái với các cô gái và đang đổ vỡ vì cô gái của cậu thôi – và cô nàng của cậu cũng đang đổ vỡ vì anh ta” Cô thêm vào một cách ranh mãnh.

“Chỉ không thật sự tin vào điều đó đấy chứ?” Tristan nói.

Cô nhún vai. “Tôi không nói đôi khi Gregory không phải là một kẻ ngớ ngẩn, nhưng những lần khác, ít ra là một lần, anh ta có trái tim đủ tốt để cứu cái cần cổ của anh bạn lầm lỡ của anh ta.” Cô đùa lười cô qua hàm răng và cười. “Tôi nghĩ anh ta giàu có, có vẻ ngoài ưa nhìn, và vô tội.”

“Nếu như anh ta vô tội, ký ức của anh ta sẽ chứng minh điều đó.” Tristan nói.

Lacey lắc đầu, đột ngột trở nên nghiêm túc. “Lần này có lẽ anh ta sẽ đá cậu đến tận mặt trăng mất thôi.”

“Tôi sẽ có được cơ hội của tôi, và tôi sẽ thành công, Lacey. Sau tất cả, tôi có được một cô giáo tuyệt vời đến thế cơ mà.”

Lacey nhìn anh lắc cả mắt.

“Chỉ đã nói đúng. Eric dễ dàng thâm nhập hơn khi cậu ta nửa tỉnh nửa mê. Tôi sẽ thử làm tương tự với Gregory.”

“Điều đó sẽ thuyết phục tôi chứ không phải thuyết phục cậu!”

Tristan vênh cằm. “Điều đó hẳn là mang lại cho chị vài mục tiêu, Lacey – những mục tiêu thiên thần để giúp chị hoàn thành sứ mạng của chị.”

Cô quay đi.

“Những mục tiêu đó có thể giúp chị hoàn thành sứ mạng của chị mà. Đó không phải là những gì chị muốn hay sao?”

Lacey nhún vai, vẫn giữ lưng cô quay về phía anh.

Tristan nhìn cô, bối rối. “Có gì đó mà tôi không nhận ra sao?”

“Rất nhiều. Tristan.” Cô thở dài. “Cậu muốn tôi làm gì với những bông hoa này?”

“Bỏ đi, tôi đoán thế. Chị thật tử tế khi mang nó đến, nhưng tôi sẽ sử dụng quá nhiều sức mạnh để cố mang nó theo. Nghe này, tôi phải đi thôi.”

Cô gật đầu.

“Cám ơn nhé. Lacey.”

Cô vẫn không quay lại.

“Chị là một thiên thần!”

“Mmm.”

Tristan vội vã rời khỏi và đến phòng của Ivy ngay khi bầu trời chập lạng bắt đầu hừng sáng. Thật quá sức cảm động để hình thể hóa một ngón tay và lướt nó trên gò má cô.

Anh yêu em. Ivy. Anh sẽ không bao giờ ngừng yêu em.

Chỉ một cái chạm nhẹ, đó là tất cả những gì anh ước muốn. Giá của nó là gì, một cái chạm nhẹ?

Anh rời khỏi cô trước khi anh bị khuất phục bởi cảm động và dùng đến năng lượng mà anh cần dành dụm cho Gregory.

Gregory đang ngủ một cách bất an. Tristan liếc nhanh qua bộ sưu tập nhạc của anh ta và tìm thấy một đĩa CD quen thuộc với anh. Vật chất hóa hai ngón tay, anh trượt chiếc đĩa vào trong máy chơi nhạc và xoay volume. Anh đẩy nhẹ Gregory, rồi anh bắt đầu trôi theo dòng nhạc, hát lời bản nhạc, tập trung vào những hình ảnh của bài hát.

Nhưng vì lý do nào đó, Tristan vẫn thấy bối rối. Anh nghĩ rằng anh biết lời nhạc bằng trái tim. Anh tập trung lần nữa, rồi anh nhận ra, những hình ảnh của anh trộn lẫn với những hình ảnh khác – của Gregory.

Tôi vào trong rồi! Lacey, tôi vào trong rồi!

Đột ngột anh cảm thấy như Gregory đang truy tìm anh, truy tìm một cách mờ mịt, tuyệt vọng, cách mà một kẻ say ngủ tìm kiếm chiếc đồng hồ khi hồi chuông báo thức vang lên. Tristan giữ bản thân yên lặng, cực kỳ yên lặng, và âm nhạc thả trôi Gregory xa khỏi anh.

Tristan chìm vào trong nỗi nhẹ nhõm. Liệu Gregory có thể đánh bật anh khỏi trí óc của anh ta bao xa? Anh tự hỏi.

Nhưng mỗi ý tưởng giống như thế là một ý tưởng rất khác của Gregory và sẽ chỉ cảnh báo cho anh ta lần nữa mà thôi. Tristan không thể nghĩ về những gì anh đang làm ngoại trừ đơn giản là phải làm.

Anh đã chọn tập trung vào một chiếc đèn trang trí trong phòng sinh hoạt của Caroline. Ngày mà anh và Lacey lục soát ngôi nhà, anh đã lưu ý thấy nó đứng cạnh chiếc ghế, nơi cảnh sát tìm thấy thi thể Caroline. Chiếc đèn Halogen, với chiếc chân dài và một mặt đèn hình đĩa bằng kim loại trên đỉnh, quá tầm thường nên không thể tạo nên sự nghi ngờ, ngoại trừ việc khơi gợi một ký ức thị giác về Caroline đang ngồi trong chiếc ghế vào một buổi chiều tháng Năm muộn.

Tristan tập trung vào chúng. Anh xoay tròn nó trong trí nhớ của anh. Anh vươn đến nó như thể anh đang bật công tắc đèn.

Và anh nhận ra bản thân đang đứng trong phòng sinh hoạt của Caroline. Bà đang ngồi trong chiếc ghế, nhìn trở lại anh, khá thích thú. Rồi đột ngột bà đứng lên. Màu sắc nổi cao trên đôi má bà, những vệt dài màu đỏ vẫn trên chúng, dâng lên y như trên gò má của Gregory khi anh ta giận dữ. Nhưng cũng có một tia sáng chiến thắng trong đôi mắt bà.

Bà ta tiến về chiếc bàn viết. Tristan, bên trong ký ức của Gregory, đứng yên tại chỗ, gần chiếc đèn. Caroline nhặt lên một mảnh giấy và vẩy nó vào anh, như thể bà ta đang chế nhạo anh. Anh cảm thấy đôi tay Gregory cuộn chặt thành nắm đấm.

Rồi bà đi về hướng anh. Anh nghĩ bà đang nói anh nhìn vào mảnh giấy, nhưng anh không nghe được một lời nào yêu thương. Sự giận dữ của anh tăng lên quá nhanh, cơn thịnh nộ trong anh quá lớn đến nỗi tim anh đập dồn dập, luồng máu trong anh ào ạt tuôn đổ qua người anh, hát vang lên trong tai anh.

Rồi tay anh vung lên. Anh đâm sầm chúng vào chiếc đèn, đâm sầm chiếc đèn thẳng vào bà ấy. Anh thấy bà ta loạng choạng lùi lại, chao đảo về phía sau giống như một nhân vật hoạt hình vào ô vuông màu xanh rực rỡ của khung cửa sổ lớn.

Anh thét lên. Tristan, chính anh thét lên khi anh nhìn Caroline đập người về phía sau, một dải máu dài loang trên gương mặt bà.

Gregory thỉnh thoảng giật mạnh, và Tristan biết Gregory đã nghe thấy anh. Anh sẽ là người bị đâm sầm lần kế tiếp. Anh trườn để thoát ra ngoài. Nhưng những hình ảnh đang khuấy đảo quanh anh lúc này giống như những mảnh màu sắc sỡ, sắc cạnh trong chiếc kính vạn hoa. Anh cảm thấy choáng váng và muốn phát bệnh. Anh không thể tách rời trí óc của chính anh khỏi trí óc của Gregory. Anh chạy trong một mê cung những ký ức vô tận, vòng vo và điên cuồng. Anh biết rằng anh đã bị mắc bẫy.

Rồi đột ngột có một giọng nói đang gọi Gregory, van nài anh ta tỉnh dậy. Ivy.

Anh nhìn thấy cô xuyên qua ánh mắt của Gregory, được quần trong một chiếc áo choàng, đang nghiêng người trên anh. Mái tóc cô rũ xuống và chạm vào mặt anh. Cánh tay cô vòng quanh anh, vỗ về. Rồi Gregory lặng yên những ý nghĩ xáo trộn của anh ta, và Tristan trượt ra ngoài.

12. Chương 12

“VẬY ĐÓ, PHILIP!” Gregory nói, kéo chiếc áo sơ mi lên, lau mồ hôi trên mặt. “Anh sẽ không dạy em thêm bài học tennis nào nữa đâu. Em sẽ đánh bại anh mọi lúc mất thôi.”

“VẬY THÌ EM SẼ DẠY ANH,” Philip đáp, cực kỳ hài lòng với bản thân.

Gregory kết thúc việc vo tròn chiếc áo sơ mi ẩm ướt và đập nhẹ vào Philip. “Đồ ích kỷ.”

Ivy và Maggie, đang quan sát bài học của buổi sáng ngày thứ Năm, bật cười.

“Đây là những gì mẹ đã luôn hy vọng có được.” Maggie nói.

Đó là một ngày hè hoàn hảo, bầu trời xanh ngắt, những ngọn thông rạp rờn theo làn gió nhẹ đưa. Họ đang ngồi cùng nhau bên sân tennis, Ivy đang tắm nắng, mẹ cô bận rộn với việc tạo ra một phần bóng mát từ chiếc khăn.

Maggie thở dài thỏa mãn. “Cuối cùng chúng ta cũng đã là một gia đình! Và mẹ đã có thể đi xa mà vẫn an lòng rằng những đứa trẻ của mẹ hạnh phúc và được an toàn tại nhà.”

“ĐỪNG LO LẮNG CHO CHÚNG CON NỮA, MẸ À,” Ivy nói. “Mẹ và Andrew xứng đáng có thời gian một mình bên hồ.”

Maggie gật đầu. “Andrew cần chút thời gian yên tĩnh, chắc chắn là như thế. Gần đây có gì đó phiền lòng ông ấy. Thông thường, trước khi đi ngủ, ông ấy kể với mẹ mọi thứ xảy ra vào ngày hôm đó – mọi chi tiết của mọi thứ. Điều đó khiến mẹ dễ ngủ.”

Ivy bật cười.

“Nhưng mẹ có thể nói,” Maggie tiếp tục. “Có gì đó đang làm ông lo lắng, và ông ấy giữ nó cho riêng mình.”

Ivy đặt nhẹ bàn tay lên tay mẹ cô. “Hai người cần thoát khỏi bọn con và trường đại học. Con hy vọng hai người sẽ có khoảng thời gian tuyệt vời bên nhau, Mẹ à”

Mẹ cô hôn cô, rồi đứng lên để chào tạm biệt Philip

Bà choàng tay quanh vai cậu bé. “Con ngoan quá, bí ngô của mẹ.” Philip nhả mặt.

“Được mà.” Gregory trả lời đầy khuyến khích. Maggie bật cười. Bà đặt một nụ hôn nhiệt tình màu hồng trên Philip, lưỡng lự, rồi cũng hôn Gregory một cách thẹn thùng.

“Chăm sóc những đứa trẻ của tôi nhé.” Ivy nghe mẹ cô nói nhanh. “Hãy chăm sóc cả đứa lớn và đứa nhỏ của tôi nhé.”

“Dì có thể tính luôn con mà, Maggie.”

Mẹ của Ivy đi khỏi đầy hạnh phúc. Chiếc ví khổng lồ đu đưa phía sau bà. Chuyện xe cô đã được sắp xếp; bà sẽ đón Andrew sau buổi họp sáng của ông.

Gregory mỉm cười nhìn xuống Ivy, rồi trải chiếc khăn bên cạnh của cô. “Trong ba ngày sắp tới,” Anh ta nói. “Chúng ta có thể ăn bất cứ khi nào chúng ta muốn, ở bất cứ nơi nào chúng ta muốn.”

“Bây giờ em định làm một cái sandwich.” Philip bảo họ. “Có ai muốn một cái không?”

Ivy lắc đầu. “Chị sắp phải đi làm rồi. Chị sẽ kiểm thử gì đó trong khu thương mại.”

“Em định làm sandwich loại nào thế?” Gregory hỏi.

“Phô mát kem, quế và đường.”

“Anh nghĩ anh sẽ bỏ qua thứ đó.”

Philip dợm bước về ngôi nhà, nhưng không phải trước khi cậu bé chùi mặt vào áo sơ mi, rồi cởi ra và đập mạnh nó vào một nhánh cây.

Khi em trai cô biến mất phía sau rừng thông tách biệt ngôi nhà khỏi sân tennis, Ivy nói, “Anh biết không, nó đang bắt chước anh đấy. Bằng cách nào anh trở thành một loại khuôn mẫu thế nhỉ?”

“Anh không biết.” Gregory cười nửa miệng. “Anh đoán anh sẽ phải sắp xếp lại hành vi của mình.”

Ivy cười và ngả lưng vào khăn. “Cám ơn anh vì đã tử tế với mẹ em,” Cô nói. “Hứa chăm sóc những đứa trẻ của bà ấy ư? Thật là một lời hứa khó mà giữ được.”

Gregory nằm xuống gần Ivy. Anh liếc cô, rồi vuốt nhẹ bàn tay lên phần bụng trần của cô. “Làn da em thật ấm áp.”

Ivy cảm thấy sức nóng ở khắp nơi. Cô đặt bàn tay lên trên lưng bàn tay của Gregory.

“Sao em không mặc bộ bikini này trong bữa tiệc của Eric vậy?”

Ivy cười. “Em chỉ mặc khi em thấy thoải mái.”

“Và em thấy thoải mái với anh sao?” Anh kéo người tỳ trên khuỷu tay và nhìn vào mắt cô, rồi lướt ánh mắt chậm chậm xuống bên dưới.

“Có và không.” Cô đáp.

“Em luôn quá trung thực.” Anh ta nói, cúi sát vào cô, mỉm cười.

Không chạm vào cô, anh ta hạ thấp miệng anh ta trên miệng cô. Cô hôn anh ta. Anh ta kéo lên trong một khoảnh khắc, rồi hạ thấp miệng xuống một lần nữa, vẫn không chạm vào cô ngoại trừ bờ môi.

Họ hôn nhau lần thứ ba. Rồi Ivy vươn lên và trượt đôi tay cô quanh cổ anh ta, kéo anh ta xuống với cô.

Họ không nghe thấy tiếng bước chân êm ái trên cỏ.

“Tớ đã đợi cậu ở công viên từ mười giờ.”

Đầu Gregory giật lên, và Ivy túm lấy mép khăn.

“Trông có vẻ như cậu đã tìm ra thứ tốt hơn để làm.” Eric nói, gật đầu với Ivy.

Gregory di chuyển bản thân tách khỏi cô. Ivy kéo chiếc khăn quanh người, như thể Eric bắt gặp cô không có chút quần áo nào trên người. Cách hắn nhìn vào cô khiến cô có cảm giác trần trụi. Cô cảm thấy như bị bóc trần.

Eric cười to.

“Tớ thấy một cảnh phim về một cô em gái không thể giữ bàn tay tránh xa khỏi anh trai mình.”

“Anh trai kìa.” Gregory bảo hắn.

Ivy núp mình sâu vào chiếc khăn,

“Gì cũng được. Anh đoán là em đã vượt qua được vụ Tristan rồi, huh?” Eric nói. “Gregory đã chữa khỏi cho em à?”

“Ngừng ngay, Eric.” Gregory cảnh cáo.

“Cậu ta tốt hơn Tristan chứ?” Eric hỏi, giọng hắn trầm và nhẹ. “Cậu ta chắc chắn đã dùng tất cả các giải pháp rồi.” Lời lẽ của hắn giống như những con rắn luồn lách vào trong tâm trí của Ivy.

“Im đi!” Gregory quát, nhảy dựng lên.

“Nhưng em đã biết rồi, đúng không nào?” Eric tiếp tục với một tông giọng ngọt ngào. “Em đã biết về Gregory từ câu chuyện của các cô gái rồi.”

“Biến khỏi đây mau!”

“Suzanne nên kể với em.” Eric nói tiếp.

“Tớ cảnh cáo cậu...”

“Suzanne nên kể cho người bạn tốt nhất của cô ấy chính xác thì Gregory nóng bỏng như thế nào.” Eric nói, vắn vẹo đôi hông.

“Cút khỏi đất của tớ ngay!”

Eric quay lại Gregory và cười. “Đất của cậu?” Hắn kéo dài đôi môi thành một nụ cười cường điệu. “Của cậu ư? Có lẽ một ngày nào đó, nếu cậu may mắn.”

Gregory im lặng trong một thoáng, rồi nói với một tông giọng ngọt ngào đầy đe dọa. “Tốt hơn cậu nên hy vọng là tớ sẽ, Eric. Bởi vì nếu tớ không gặp may mắn, cậu cũng sẽ không.” Anh ta tiến một vài bước lại gần bạn anh ta hơn.

Eric bước lùi xa. Hắn liếc qua vai và cười lớn, giống như một đứa trẻ đang nhảy chân sáo và thách những đứa khác bắt được nó, nhưng có một nét điên khùng trong giọng cười của hắn khiến máu của Ivy đông cứng lại.

Philip, vừa ra khỏi nhà khi cậu bé nghe thấy tiếng ồn ào, lúc này đang chạy băng qua sân cỏ về phía họ.

“Có gì không ổn sao?” Cậu bé hỏi. Cậu nhìn từ Gregory đến Ivy đang đứng bên cạnh anh ta, vẫn còn quần chặt trong chiếc khăn. “Điều gì xảy ra vậy?”

“Không có gì đâu.” Gregory nói. “Không có gì để em phải lo lắng hết.”

Philip nhìn anh ta đầy nghi ngờ, rồi quay nhìn Ivy. “Chị có sao không?”

Ivy gật đầu lặng thinh.

Gregory choàng tay quanh Ivy. “Eric nói đôi điều hèn hạ với cô ấy.”

“Đôi điều hèn hạ là cái gì?”

“Chỉ là đôi điều hèn hạ ấy mà.” Gregory đáp.

“Như điều gì?”

“Chị không muốn nói về điều đó ngay lúc này.” Ivy đáp.

Philip cắn môi. Rồi cậu bé quay đi và bắt đầu rời bước khỏi họ.

Ivy biết rằng cậu bé có cảm giác bị gạt ra ngoài. Cô trượt khỏi vòng tay bảo vệ của Gregory. “Chị có thể có được một cái ôm không, Philip? Chị biết rằng bây giờ em đã lớn rồi, nhưng chị đang cảm thấy rất tệ. Chị có thể có được một vòng tay ôm không?”

Em trai cô quay trở lại và choàng đôi tay gầy guộc của cậu bé quanh cô, siết cô thật chặt. “Sẽ chăm sóc cho chị.” Cậu bé thì thầm.

“Hứa nhé?” Cô thì thầm đáp lại.

“Gregory và em,” Cậu bé cam đoan với cô, “và thiên thần Tristan.”

Ivy buông vôi khỏi cậu bé. Cô cố kềm giữ một cách khó khăn để miệng cô khỏi nghẹn ngào. “Cám ơn.” Cô nói, rồi chạy vào trong nhà.

Khi Tristan nghe thấy tiếng quát tháo, anh chạy xô đến cửa sổ để xem chuyện gì đang diễn ra. Gregory và Eric bị che khuất phía sau rặng cây. m thanh của giọng nói vang đến nhưng anh không bắt được từ ngữ. Sự trao đổi đầy giận dữ trôi qua nhanh gần bằng như khi nó bắt đầu.

Tristan cân nhắc nên làm gì. Anh muốn biết chắc là Ivy ổn, nhưng anh không muốn rời khỏi phòng của Gregory khi trông nó như bây giờ. Anh đã trải qua cả buổi sáng lục lọi nơi đó, và những học ngăn kéo vẫn còn để mở, những mảnh giấy rải rác đây đó, những chiếc túi quần và túi áo khoác bị lộn ra ngoài. Nếu Gregory khám phá ra rằng có người đang lục lọi đồ đạc của hắn, hắn sẽ cảnh giác nhiều hơn, và điều đó sẽ khiến cho mọi việc trở nên khó khăn hơn để duy đoán điều gì đang diễn ra.

Lần cuối cùng Ivy cần giúp đỡ, cô đã gọi Tristan – trong trầm lặng – nhưng anh đã nghe thấy cô. Anh đứng lặng yên trong một vài giây, lắng nghe. Khi anh không có cảm giác là cô ở trong tình trạng nguy hiểm, anh quyết định ở nguyên nơi mà anh đang ở và bắt đầu sắp xếp lại mọi thứ.

Vài phút sau, anh nghe tiếng Ivy đi lên lầu, rồi Philip và Gregory trò chuyện khi họ tiến gần ngôi nhà. Tristan bắt đầu làm việc nhanh hơn, nhưng anh nhanh chóng mất đi sức mạnh. Những ngón tay của anh, được vật chất hóa nhiều lần trong những giai đoạn ngắn, đã trở nên mệt mỏi và vụng về. Anh chỉ còn đủ sức mở và đóng các học bàn của Gregory.

Có một tập san học đường cũ trên mặt bàn, gắn với bài báo mà Gregory đã lưu trữ. Lúc sớm, Tristan đã đọc lướt bản tin, cố đoán xem tại sao chúng lại gây thích thú với Gregory. Lúc này chúng đang bị ném quanh. Anh chộp lấy một trong chúng và gõ chúng vào chồng hộp chứa những cuộn băng VCR

Một vài cuộn băng VCR trượt ra khỏi chiếc hộp, Tristan vội vã nhặt chúng lên. Anh có thể nghe thấy Gregory đang trò chuyện với Philip ở chân cầu thang phía sau, nhưng càng vội vã, anh càng làm hỏng việc. Một vài cuộn băng không trượt trở lại vào trong hộp của chúng – có thứ gì đó nhô ra.

Tristan tập trung toàn bộ năng lượng và kéo mạnh nó ra một lần nữa. Đó là lúc anh nhìn thấy chúng, giấy bóng kiếng viền dọc theo một cạnh chiếc hộp băng màu đen với ba viên con nhộng màu đỏ rực rỡ nằm bên trong.

Anh nghe tiếng bậc thang cọt kẹt. Gregory đang lên lầu. Tristan xé toạc lớp nhựa, trượt cuộn băng trở lại hộp của nó, rồi đặt nó lên trên chồng hộp. Anh biết rằng Gregory không thể nhìn thấy anh, nhưng anh ta sẽ phát hiện ra những viên thuốc màu đỏ. Với mảnh năng lượng cuối cùng, Tristan ném bản thân ra phía sau chiếc bàn giấy. Một nửa giây sau, Gregory bước vào phòng.

Tristan ngã người, mệt lả. Anh đã nhìn ngó mọi thứ ở nơi này ngoại trừ một bảng liệt kê hành trình tàu hỏa đang nằm trên sàn, nơi những hộp băng đã rơi xuống.

Không vấn đề gì đâu, anh tự nhủ. Gregory sẽ nghĩ nó bị thổi bay ra khỏi bàn vì nó không bị gắn liền vào thứ gì hết.

Thật vậy, Gregory không lưu tâm đến bảng hành trình đó, dù anh ta đi thẳng đến chiếc bàn và ngồi xuống. Những hạt mồ hôi lấm tấm trên trán anh ta, và nước da của anh ta chuyển thành một màu kỳ lạ, xanh xao

bên dưới làn da rám nắng. Anh ta gục đầu xuống đôi bàn tay. Trong một vài phút, anh ta xoa nắn thái dương, rồi ngồi ngả lưng vào chiếc ghế.

Đột ngột đầu Gregory đảo quanh. Anh ta nhìn chăm chăm vào bảng hành trình tàu hỏa nằm trên sàn, rồi liếc một cách chậm rãi đầy hoài nghi quanh phòng. Anh ta tiến đến cuộn băng video và kéo chúng ra khỏi hộp. Hàm của anh ta trễ xuống.

Anh ta kiểm tra nhãn, rồi giật mạnh một cuộn băng đằng sau một cuộn khác. Anh ta xé lớp bóng kiếng cuộn băng thứ hai – Nó chứa ba viên thuốc màu đỏ nữa – và liếc quanh phòng lần nữa.

“Philip!” Anh ta đột ngột đứng lên, lưng chiếc ghế va xuống sàn nhà. Anh ta tiến về phía cửa, rồi ngừng lại và động lòng bàn tay vào tường. Anh ta đứng đó, bất động, hoảng sợ nhìn khung cửa dẫn ra hành lang, một tay vẫn nắm chặt những viên thuốc.

“Chết tiệt mày đi, đồ ích kỷ!”

Anh ta đẩy những viên thuốc sâu vào trong túi quần, rồi trượt chiếc ví vào sau chúng. Quay trở lại bàn giấy, anh ta dựng lại chiếc ghế, rồi ngồi xuống để đọc bảng hành trình xe lửa.

Tristan đọc qua vai anh ta và quan sát khi Gregory khoan tròn thời gian chuyến tàu cuối cùng khởi hành sau nửa đêm. Nó rời Tusset lúc 1:45 AM, nhưng không ngừng lại ở sân ga nhỏ bé Stonehill. Gregory đã làm một vài con tính nhanh, viết xuống 2:04, khoan tròn chúng hai lần, rồi trượt bảng kế hoạch bên dưới một quyển sách. Anh ta ngồi đó trong hơn mười lăm phút, tựa cằm trên đôi tay.

Tristan băn khoăn không biết điều gì đang diễn ra trong đầu Gregory, nhưng anh đã quá kiệt sức cho một nỗ lực xâm nhập. – Gregory lúc này trông có vẻ đã bình thần hơn nhiều – quá bình thần đến mức kỳ quái. Anh ta chậm chậm ngả người ra sau và gật gù với bản thân y như thể anh ta vừa ra một vài quyết định trọng đại. Rồi anh ta với lấy chìa khóa xe hơi và tiến về hướng cửa. Trên nửa đường xuống cầu thang, Gregory bắt đầu huyết sáo.

13. Chương 13

“Tớ nghĩ những ngày tươi đẹp của nó đã qua mất rồi.” Beth nói, chăm chú nhìn đóa hoa anh túc héo rũ mà Ivy đặt trong ly nước trên bàn, giữa bọn họ.

Sáng thứ Năm, khi Lillian và Betty mở cửa hàng, họ phát hiện đóa hoa tím ấy trong miệng mô hình King Kong, cài ngang như đóa hồng giữa hàm răng của diễn viên múa. Sau ngày hôm đó, Ivy nhiều lần phải từ chối việc trở thành trò cười cho những người ở đó.

“Sao chúng ta không thử sửa chữa điều đó nhỉ?” Beth hỏi. Cô đang liếm quanh cây kem ốc quế. “Chúng ta không thể mua cho King Kong một đóa hoa khác sao?”

“Họ bán những bông hoa anh túc đó vào hôm lễ hội thứ bảy vừa qua,” Ivy đáp. “Tớ đã mua một số bông màu tím cho Tristan. Philip và tớ đã mang chúng đến nghĩa trang.”

“Tớ mừng là Philip đi cùng với cậu.” Beth nói, “Cậu bé cũng nhớ Tristan.”

“Nó đã xếp hoa thành hình chữ T trên mộ của anh ấy,” Ivy kể với cô, cười nhẹ.

Beth gật đầu, như thể lúc này đây cô đã hết sức rõ ràng về lý do tại sao lại Ivy buồn bực với việc có một bông hoa anh túc màu tím héo úa để lại trong cửa hàng.

“Tớ điên mất rồi, đúng không?” Ivy đột ngột nói. “Tớ được cho là đã trở nên tốt hơn! Tớ được cho là đã vượt qua được việc mất Tristan! Rồi tớ ở đây, giữ bông hoa ngu ngốc này giống như một món quà lưu niệm bởi vì nó trông giống như bông hoa mà tớ...”

Cô nhỏ bông hoa khỏi chiếc ly thủy tinh và ném nó vào một chiếc khay đựng đĩa bẩn mà một người phục vụ vừa đẩy qua.

Beth trượt khỏi gian hàng, đuổi theo cô phục vụ, và lấy lại bông hoa.

“Có lẽ nó sẽ nảy hạt.” Cô ấy nói, cầm bông hoa trở lại ly nước.

Ivy lắc đầu và nhăm nháp trà trong im lặng. Beth nhai tốp tốp cây kem ốc quế của cô trong một vài phút.

“Cậu biết đấy,” Cuối cùng Beth nói, “Tớ luôn sẵn sàng lắng nghe.”

Ivy gật đầu. “Tớ xin lỗi, Beth. Tớ đã gọi cậu trong một cơn hoảng loạn lúc 9 giờ đêm, kéo cậu rời khỏi bài viết của cậu để ăn qua quýt với giải đấu bowling trên-năm-mười-nhưng-vẫn-sung tại gian hàng của Howard Johnson’s – Cô liếc quanh đám đông màu xanh lục và vàng cam trong phòng – “Và bây giờ, dường như tớ không thể trám được lỗ rò nước của tớ nữa chứ.”

“Không sao.” Beth nói, vẩy cây kem ốc quế vào Ivy. “Tớ đang có số lượng gấp ba lần những câu chuyện vớ vẩn tay đôi đấy – với điều đó, cậu có thể gọi cho tớ lúc ba giờ sáng. Nhưng làm thế nào mà cậu biết là tớ đang viết nhỉ?”

Ivy cười. Beth đến gặp cô trong bãi đậu xe, chỉ mặc quần lửng, không trang điểm, với một cặp kính cũ, thứ cô ấy chỉ mang khi đang dán mắt vào màn hình máy tính. Một ghi chú nguệch ngoạc trên mẫu giấy post-it màu vàng vẫn còn mắc vào trên chiếc áo thun, và tóc cô ấy túm ngược ra sau trong một cái kẹp tóc.

“Chỉ là một linh cảm thôi.” Ivy nói. “Suzanne tối nay làm gì?”

Ivy và Suzanne đã không nói chuyện kể từ hôm lễ hội.

“Cậu ấy đi chơi với ai đó.”

“Gregory?” Ivy hỏi, nhướn mày. Anh ta đã hứa ở nhà với Philip cho đến khi cô về nhà đêm đó.

“Không. Anh chàng nào đó được cho là sẽ khiến Gregory ghen điên cuồng.”

“Ồi,”

“Cậu ấy không kể với cậu sao?” Beth hỏi với vẻ ngạc nhiên. “Đó là tất cả những gì Suzanne có thể kể.” Nhìn thấy biểu hiện trên mặt của Ivy, cô thêm nhanh vào, “Tớ chắc là Suzanne nghĩ cậu ấy đã kể. Cậu biết là như thế mà – cậu nói điều gì đó với một người, và cậu nghĩ là cậu cũng đã nói điều đó với người khác.”

Ivy gật đầu, nhưng cả hai đều biết điều đó không phải là trường hợp này.

“Gần đây, Gregory không dành nhiều thời gian cho Suzanne,” Beth nói, ngừng việc theo đuổi những giọt chocolate quanh cây kem ốc quế, “nhưng cậu biết điều đó mà.”

Ivy nhún vai. “Anh ấy ra ngoài, nhưng tớ không hỏi anh ấy đi đâu.”

“Ồ, Suzanne chắc chắn là anh ấy đang gặp gỡ ai đó khác rồi.”

Ivy bắt đầu lần theo những họa tiết trên tấm thảm lót sàn.

“Thoạt đầu, Suzanne nghĩ anh ấy chỉ đang chơi đùa loanh quanh. Bạn ấy không lo lắng bởi vì không có bất kỳ ai đặc biệt. Nhưng bây giờ bạn ấy nghĩ hẳn là anh ấy đang hẹn hò với một người khác. Bạn ấy đoán anh ấy thật sự đã kết một ai đó.”

Ivy ngược mắt và thấy Beth đang nghiên cứu cô. Có thể nào Beth thật sự đọc được tâm trí của cô không, cô tự hỏi, hay gương mặt của mình luôn phản bội lại mình ?

“Suzanne liên tục hỏi tớ rằng tớ nghĩ điều gì đang diễn ra,” Beth tiếp tục, chân mày cô cau nhẹ.

“Và cậu đã nói với bạn ấy điều gì?” Ivy hỏi. Beth chớp mắt vài lần, rồi nhìn đi chỗ khác. Cô ấy quan sát người phục vụ có mái tóc màu bạch kim tán tỉnh hai người đàn ông hói đầu trong chiếc áo sơ mi bowling bằng satin màu rượu chát.

“Tớ không phải một người tốt để đặt câu hỏi.” Cuối cùng cô ấy nói. “Cậu biết tớ mà, Ivy, Tớ luôn quan sát người ta và thêm thắt những chất liệu mà tớ cho rằng sẽ tạo nên một câu truyện từ họ. Đôi khi tớ quên mất phần nào được tớ tạo ra và phần nào là sự thật.”

“Cậu nghĩ điều gì là thật về Gregory?” Ivy cố nài.

Beth vấy cây kem ốc quế vòng vòng. “Tớ nghĩ anh ta loanh quanh. Tớ nghĩ vậy đấy, ừ thì, nhiều cô gái khác nhau thích anh ta. Nhưng tớ không thể đoán ra anh ta thực sự thích ai và anh ta thực sự nghĩ gì. Đúng ra thì tớ không thể đọc được anh ta tốt cho lắm.”

Beth cắn một miếng kem ốc quế và nhai lạo xạo một cách trầm ngâm. “Gregory giống như một tấm gương.” Cô ấy nói. “Anh ta phản chiếu bất cứ ai anh ta đi cùng. Khi anh ta đi với Eric, có vẻ như anh ta hành động giống Eric. Khi anh ta đi cùng cậu, anh ta chín chắn và vui vẻ giống như cậu. Vấn đề của tớ là tớ không thể nào nhìn thấy con người thật sự của Gregory, chẳng nhiều hơn gì việc tớ nhìn thấy những thứ mà một cái gương cho thấy, bởi vì anh ta phản chiếu bất kỳ ai ở quanh anh ta. Hiểu điều đó có nghĩa là gì không?”

“Tớ nghĩ là tớ hiểu.”

“Cậu sẽ nói gì, Ivy?” Beth hỏi, đổi sang một tông giọng khác. Cô ấy đang cố nài một câu trả lời. “Hai người các cậu đều là bạn tớ. Khi Suzanne hỏi tớ điều gì đang diễn ra, tớ nên trả lời thế nào?”

“Tớ không biết.” Ivy chăm chú kiểm tra tấm thảm lót sàn lần nữa, đọc tất cả những mô tả về món tráng miệng của Hojo. “Tớ sẽ nói khi tớ biết, được không? Vậy, cậu đang viết gì thế?”

“Bài viết của tớ à?” Beth lặp lại, đấu tranh để chuyển đề tài cùng với Ivy. “Ồ, tớ có tin tốt lành.”

“Vậy ư? Kể cho tớ đi.”

“Tớ đang được xuất bản. Ý tớ là trong một tạp chí thật sự ấy.” Đôi mắt xanh của Beth lấp lánh. “Ờ True-Heart Confessions”

“Beth, Thật tuyệt quá! Truyện nào thế?”

“Một truyện tớ viết cho câu lạc bộ kịch nghệ. Cậu biết đấy, nó đã ở trên tạp san học đường mùa xuân vừa qua.”

Ivy cố nhớ. “Bây giờ tớ đã đọc nhiều quá rồi.”

“Nàng siết chặt khẩu súng trên ngực,” Beth bắt đầu. “Rắn chắc và xanh ngắt, lạnh lẽo và kiên định. Những bức hình của chàng. Những bức hình mỏng manh và phai nhạt của chàng – của chàng và nàng – những tấm hình bị xé nát, thấm đẫm nước mắt, phủ muối, vân vân và vân vân.”

Hai người phục vụ, đang mang những chiếc khay đầy, dừng lại lắng nghe.

“Gì thế?” Beth hỏi Ivy. “Cậu có một vẻ thật kỳ lạ trên gương mặt.”

“Không có gì... không có gì đâu, tớ chỉ đang suy nghĩ.” Ivy đáp.

“Gần đây cậu làm điều đó khá nhiều đấy.”

Ivy cười. “Có lẽ tớ có thể tiếp tục như thế vào tháng tới khi nhập học.”

Hóa đơn của họ được thả trên bàn. Ivy với tay lấy ví.

“Nghe này,” Beth nói, “Sao cậu không ngủ tại nhà tớ đêm nay nhỉ? Chúng ta không phải nói chuyện đâu. Chúng ta sẽ xem video, dưỡng móng tay, nướng bánh...” Cô ấy đập lộp bộp đầu chiếc bánh quế phủ đường của cô vào miệng, “Những chiếc bánh nướng ăn kiêng.” Cô ấy thêm vào.

Ivy cười, rồi bắt đầu lục ví lấy tiền. “Tớ nên về nhà thôi, Beth.”

“Không, cậu không nên.”

Ivy ngừng lục ví. Beth nói với vẻ hết sức chắc chắn.

“Tớ không biết tại sao,” Beth nói, xoắn một mẩu tóc một cách bồn chồn. “Chỉ là không nên thôi.”

“Tớ phải ở nhà,” Ivy bảo cô. “Nếu Philip thức giấc vào giữa đêm và nhận ra tớ không ở đó, thằng bé sẽ nghĩ có gì đó không ổn.”

“Gọi cho cậu bé đi.” Bạn cô đáp. “Nếu nó đang ngủ, Gregory có thể để lại lời nhắn bên cạnh giường ngủ của cậu bé. Cậu không nên về nhà đêm nay. Đó là một linh cảm, tớ có một linh cảm thật sự mạnh mẽ.”

“Beth, tớ biết cậu có những linh cảm này, và một lần trước đây cậu đã đúng, nhưng lần này khác biệt mà. Những cánh cửa sẽ bị khóa. Gregory ở nhà. Không có điều xảy ra cho tớ hết đâu.”

Beth đang nhìn qua vai của Ivy, đôi mắt cô nheo lại như thể cô đang cố tập trung vào một thứ gì đó.

Ivy quay nhanh lại và thấy một người đàn ông tóc xoăn trong chiếc áo sơ mi bowling màu vàng sáng bóng. Anh ta nháy mắt với cô, và Ivy quay trở lại.

“Tớ có thể ở lại qua đêm với cậu không?” Beth hỏi.

“Gì cơ? Không. Không phải đêm nay.” Ivy nói. “Tớ cần ngủ một chút, và cậu cần hoàn thành câu truyện mà tớ đã cắt ngang. Đây là cách xử lý của tớ.” Cô thêm vào, cảm tử hóa đơn lên.

Trong bãi đậu xe, Ivy nói tạm biệt vài lần, và Beth rời khỏi cô một cách miễn cưỡng.

Khi Ivy lái xe về nhà, cô nghĩ về câu truyện của Beth. Những tình tiết trong việc tự vẫn của Caroline không được phổ biến, vì vậy Beth không biết về những bức hình mà Caroline đã xé nát vào ngày bà tự bắn mình. Thật kỳ lạ với cách Beth dẫn dắt những tình tiết đó trong bài viết của cô ấy để trông có vẻ bị mê hoặc và có phần cường điệu, cho đến khi một vài phóng tác của thiên tiểu thuyết trở thành sự thật.

Khi Ivy về đến nhà, cô thấy tất cả những ngọn đèn trong nhà đều tắt ngoại trừ một, đèn trong phòng của Gregory. Cô hy vọng rằng anh ta không nhận ra xe của cô đang tiến đến lối vào. Cô để xe bên ngoài garage. Theo cách đó, nếu anh ta lo lắng, anh ta có thể thấy rằng cô đã về nhà an toàn. Ivy định đi theo cầu thang trung tâm để cô không phải đi qua phòng anh ta. Vào buổi chiều, Gregory đã gọi đến cửa hàng hai lần. Cô biết anh ta muốn nói chuyện, và cô không sẵn sàng.

Đó là một buổi tối ấm áp, trăng vẫn chưa lên, chỉ những ánh sao lấp lánh trên bầu trời. Ivy ngược nhìn chúng trong một vài giây, rồi cô lặng lẽ vượt qua sân cỏ và hàng hiên.

“Em đã ở đâu vậy?”

Cô nhảy dựng lên. Cô không thấy anh ngồi trong bóng tối của ngôi nhà.

“Gì cơ?”

“Em đã ở đâu?”

Ivy thấy nói đau với giọng của anh ta. “Ra ngoài.” Cô nói.

“Em nên gọi lại cho anh chứ. Tại sao em không gọi lại thế, Ivy?”

“Em bận rộn với những khách hàng.”

“Anh đã nghĩ em sẽ về nhà ngay sau khi tan việc.”

Cô thả chìa khóa một cách ồn ào trong chiếc bàn bằng sắt đúc. “Và em nghĩ em không cần được cho phép để ra ngoài trong một giờ - không bởi anh. Em đã mệt rồi, Gregory!”

Cô có thể nghe thấy anh chuyển động trong chiếc ghế, nhưng không thể nhìn thấy mặt anh.

“Em phát mệt về việc mọi người cứ canh giữ cho em! Beth không phải là mẹ em, và anh cũng không phải là người anh lớn của em!”

Anh ta cười nhẹ. “Anh thấy vui khi nghe em nói điều đó. Anh đã lo rằng Eric đã khiến em bối rối.”

Cô cúi thấp đầu một chút, rồi nói. “Có lẽ anh ấy nói đúng.” Cô lấy một bước về phía ngôi nhà.

Gregory bắt được cổ tay cô. “Chúng ta cần nói chuyện.”

“Em cần suy nghĩ, Gregory.”

“Vậy thì nghĩ thành lời đi.” Anh ta nói.

Cô lắc đầu.

“Ivy, nghe anh này. Chúng ta không làm điều gì sai hết.”

“Vậy tại sao em cảm thấy vô cùng hoang mang? Và hết sức thiếu trung thực?”

“Với Suzanne à?” Anh ta hỏi.

“Suzanne nghĩ rằng anh đang gặp gỡ một người khác đấy.” Cô bảo anh.

“Anh có.” Anh ta đáp nhanh. “Anh chỉ không chắc liệu cô ấy có muốn gặp gỡ anh không... Còn em?”

Ivy cắn môi. “Không chỉ Suzanne là người em đang nghĩ đến.”

“Tristan.”

Cô gật đầu.

Anh ta kéo giạt tay cô, kéo cô lại gần anh ta hơn. “Ngồi xuống đi.”

“Gregory, em không muốn nói về điều đó.”

“Vậy thì chỉ lắng nghe thôi. Nghe anh này. Em yêu Tristan. Em yêu cậu ấy như thể em không yêu một ai khác nữa.”

Cô nhích ra xa một chút, nhưng anh ta vẫn níu những ngón tay cô thật chặt. “Nghe này. Nếu em là người bị chết trong tai nạn đó, em sẽ mong muốn điều gì cho Tristan? Em sẽ muốn không có ai khác yêu anh ấy nữa sao? Em sẽ muốn anh ấy cô đơn suốt phần đời còn lại sao?”

“Không, dĩ nhiên là không rồi,” Cô nói.

“Dĩ nhiên không à?” Anh ta lặp lại êm ái. Rồi kéo cô xuống ghế cùng với anh. Khối kim loại lạnh lẽo và cứng ngắc.

“Anh nghĩ về em suốt cả ngày lẫn đêm” Anh ta nói.

Anh mơn trớn cô nhẹ nhàng; những ngón tay anh ta lần theo khuôn mặt cô và vùng xương đòn. Anh ta hôn cô dịu nhẹ như một đứa trẻ. Cô để cho anh ta hôn nhưng cô không hôn trả lại.

“Anh sẽ đợi em ở đây suốt đêm,” Anh nói. “Anh cần phải ra ngoài. Nghĩ thế nào về một chuyến viễn du đêm với anh nào?”

“Chúng ta không thể bỏ Philip ở lại được.” Cô nhắc anh.

“Chắc chắn chúng ta có thể,” Philip đáp trơn tru. “Cậu bé đã say giấc. Chúng ta sẽ khóa cửa và bật thiết bị báo động. Chúng ta có thể lái xe loanh quanh một lúc. Và anh sẽ không nói thêm gì nữa đâu, anh hứa đấy.”

“Chúng ta không thể bỏ mặc Philip được.” Cô nói lần thứ hai.

“Cậu bé sẽ ổn mà. Chẳng có gì sai với chuyện lái xe lòng vòng hết, Ivy. Chẳng có gì sai với việc làm nổ tung âm thanh stereo và lái xe nhanh một chút. Chẳng có gì sai trong việc có được một lúc vui vẻ.”

“Em không muốn đi.” Cô nói.

Cô cảm nhận thân thể anh cứng lại.

“Không phải đêm nay.” Cô nói thêm thật nhanh. “Em đã mệt, Gregory. Em thật sự cần phải nghỉ ngơi. Có lẽ một đêm khác.”

“Không sao. Bất luận điều gì em muốn.” Anh ta nói, giọng anh ta khàn khàn. Anh ta lún sâu vào trong chiếc ghế trở lại. “Đi ngủ đi.”

Ivy bỏ lại anh ta ở đó và đi vào căn nhà tối. Cô kiểm tra Philip, rồi đi vào phòng tắm tiếp giáp với phòng ngủ của cô, nơi cô được chào đón bởi đôi mắt lóe sáng của Ella. Ivy bật ngọn đèn để bàn nhỏ, và Ella bắt đầu kêu rừ rừ.

“Tiếng rừ rừ đó là dành cho tao à?” Ivy hỏi. “Hay là anh ấy vậy?”

Hình của Tristan, tấm hình mà mẹ của anh ấy đã tặng cô, nằm trong vòng tròn vàng vọt của ngọn đèn.

Ivy cầm bức ảnh trong tay. Tristan đang cười với cô, đội chiếc nón bóng bầu dục cũ, dĩ nhiên. Chiếc áo khoác của trường không cài bay phấp phới, như thể anh đang đi về phía cô. Đôi khi cô vẫn không thể tin được là anh đã chết. Đầu của cô biết rằng anh đã chết, biết rằng trong một khoảnh khắc đột ngột, Tristan đã không còn tồn tại nữa, những trái tim cô chỉ là không chấp nhận điều đó.

“Yêu anh, Tristan.” Cô nói, rồi hôn lên bức ảnh. “Mơ ngọt ngào nhé.”

Ivy tỉnh dậy trong tiếng thét. Giọng cô khàn đi, như thể cô đã thét trong nhiều giờ. Đồng hồ chỉ 1:15 AM

“Ổn rồi! Em an toàn! Mọi thứ ổn, Ivy!”

Gregory đang choàng tay quanh cô. Philip đứng bên cạnh giường, đang giữ chặt Ella.

Cô nhìn chằm chằm vào họ, rồi cuộn người dựa vào Gregory. “Khi nào thì điều này ngừng lại? Đến bao giờ đêm kinh hoàng này sẽ kết thúc?”

“Shh, shh, mọi thứ ổn rồi.”

Nhưng không. Đêm kinh hoàng tiếp tục tăng trưởng. Chúng vẫn được thêm vào những chi tiết mới, liên tục gửi đến những chiếc xúc tu của sự sợ hãi cuộn xoắn vào những góc khuất tăm tối trong tâm tưởng của Ivy. Cô nhắm mắt, tựa đầu vào Gregory.

“Sao chị ấy vẫn cứ thét lên như thế?” Philip hỏi.

“Anh không chắc.” Gregory nói. “Anh đoán đó là một phần của việc trải qua tai nạn.”

“Thỉnh thoảng giấc mơ là thông điệp từ các thiên thần,” Philip gợi ý. Cậu bé nói cụm từ các thiên thần thật nhanh, rồi liếc nhìn Ivy, như thể cậu bé nghĩ cô sẽ hét vào cậu vì đã đề cập đến họ lần nữa.

Gregory nghiêng cứu Philip một thoáng rồi thêm vào. “Những thiên thần thì tốt đẹp, đúng không?”

Philip gật đầu.

“Ồ, nếu thiên thần tốt đẹp,” Gregory suy luận, “em có cho rằng họ sẽ gửi đến Ivy những giấc mơ xấu không?”

Philip suy nghĩ về điều đó, rồi chậm chậm lắc đầu. “Không... nhưng có lẽ một thiên thần xấu đã làm điều đó.”

Ivy cảm thấy Gregory cứng người.

“Chỉ là do trí óc của chị đã làm điều đó.” Cô nói nhanh. “Chỉ là trí óc của chị đã trở nên quen thuộc với những gì xảy ra cho Tristan và chị. Vào một lúc nào đó, đêm kinh hoàng rồi sẽ kết thúc.”

Nhưng cô đang nói dối. Cô sợ rằng những cơn ác mộng sẽ không bao giờ ngừng lại. Và cô đang bắt đầu nghĩ có điều gì đó nhiều hơn về cái chết của Tristan.

“Anh có ý này, Philip,” Gregory nói. “Cho đến khi những cơn ác mộng của Ivy chấm dứt, chúng ta sẽ lần lượt đánh thức cô ấy dậy và ở cùng cô ấy. Đêm nay là lượt của anh. Lần tới sẽ đến lượt em, Okay?”

Philip nhìn một cách ngờ vực từ Gregory đến Ivy. “Okay.” Cuối cùng cậu bé nói. “Ivy, em có thể mang Ella về phòng của em không?”

“Chắc rồi. Nó rất thích được cuộn mình bên em mà.”

Ivy quan sát em trai cô khi cậu bé đem Ella đi, đầu cậu bé cúi xuống trên con mèo, đôi mày cậu nhíu lại.

“Philip.” Cô gọi theo sau cậu bé. “Khi chị về nhà từ chỗ làm vào ngày mai, chúng ta sẽ làm gì đó, chỉ em và chị thôi. Nghĩ xem em muốn làm gì đi nhé – thứ gì đó vui vẻ ấy. Mọi thứ rồi sẽ ổn thôi mà, Philip. Thật đấy, mọi thứ rồi sẽ ổn thôi.”

Cậu bé gật đầu, nhưng cô có thể nói rằng cậu không tin cô.

“Ngủ ngon nhé.” Ivy nói. “Em sẽ có Ella ở bên em. Và những thiên thần của em nữa.” Cô nói thêm.

Cậu bé nhìn cô, đôi mắt mở rộng trong nỗi ngạc nhiên. “Chị cũng nhìn thấy anh ấy sao?”

Cô ngáp ngừng.

“Dĩ nhiên là không rồi.” Gregory trả lời thay cho cô.

Dĩ nhiên là không. Ivy lập lại với bản thân – nhưng tuy vậy, trong một khoảnh khắc, cô gần như nghĩ rằng cô đã thấy. Cô gần như tin rằng có một thiên thần tồn tại vì Philip, dù không phải vì cô...

“Một đêm tốt lành.” Cô nói nhỏ.

Khi cậu bé đi rồi, Gregory ôm Ivy sát vào anh ta và đu đưa cô trong vài phút.

“Tương tự giấc mơ cũ à?” Anh ta hỏi.

“Vâng.”

“Eric vẫn còn ở trong đó sao?”

“Chiếc mô tô màu đỏ.” Cô đáp.

“Anh ước chi anh có thể dừng lại những cơn ác mộng cho em,” Gregory nói. “Nếu anh biết cách, anh sẽ tự mình mơ thấy chúng mỗi đêm. Giá như anh có thể giữ được em tránh khỏi việc phải trải qua những điều này.”

“Em không nghĩ có người có thể dừng chúng lại.” Cô đáp.

Anh ngừng đầu lên. “Ý em là gì?”

“Có vài thứ mới đêm nay. Tương tự cách mà chiếc mô tô đã được thêm vào trước đây, lần này vài thứ khác nữa đã được thêm vào. Gregory, Em nghĩ rằng em phải nhớ lại vài thứ. Và em nghĩ em phải tiếp tục trải qua điều này cho đến khi em nhớ ra – thứ gì đó.” Cô nhún vai.

Anh ta kéo đầu cô ra sau một chút để nhìn vào cô. “Điều gì đã được thêm vào giấc mơ thế?”

“Em đang lái xe. Ô cửa sổ ở đó, một người em không nhìn rõ cùng với những bóng hình trên mặt kính. Nó là ô cửa sổ tương tự, nhưng lần này em đang lái xe về phía nó, không phải đi bộ.”

Cô ngừng lại. Cô không muốn nghĩ về điều đó, không muốn nghĩ về những ý nghĩa mà phần mới được thêm vào trong giấc mơ có thể mang lại.

Anh ta ôm cô sát vào một lần nữa. “Và mọi thứ khác vẫn tương tự à?”

“Không. Em đang lái chiếc xe của Tristan.”

Cô nghe được tiếng hít thở gấp. “Khi em thấy ô cửa sổ, em đã cố ngừng xe lại. Em đạp thắng, nhưng chiếc xe không chậm lại. Rồi em nghe thấy một giọng nói. “Ivy, ngừng lại. Ngừng lại! Em không nhìn thấy sao, Ivy? Ivy, ngừng lại đi!” Nhưng em không thể ngừng. Em không thể chạy chậm lại được. Em nhấn pedan liên tiếp. Em không có chút thắng nào hết!”

Ivy cảm thấy lạnh hết cả người. Cánh tay Gregory choàng quanh cô, nhưng làn da của chính anh ta lại lạnh lẽo và ẩm mồ hôi.

“Tại sao lại không có chút thắng nào chứ?” Cô thì thầm. “Có phải em đang nhớ lại không, Gregory? Em đang nhớ lại điều gì thế nhỉ?”

Anh ta không trả lời. Anh ta đang run rẩy cũng nhiều như cô.

“Ở lại với em.” Cô nài nỉ. “Em sợ phải trở lại giấc ngủ.”

“Anh sẽ ở lại, nhưng em phải ngủ, Ivy.”

“Em không thể! Em sợ em sẽ bắt đầu mơ lại. Điều đó khiến em sợ hãi! Em không biết điều gì sẽ xảy ra tiếp theo.”

“Anh sẽ ở ngay đây. Anh sẽ đánh thức em ngay khi em bắt đầu mơ, nhưng em cần ngủ. Anh sẽ kiểm cho em thứ gì đó để giúp em.” Anh ta đứng lên.

“Anh đi đâu thế?” Cô hỏi, hoảng sợ.

“Shh” Anh ta dỗ dành. “Anh chỉ sắp xếp cho em thứ gì đó để giúp em ngủ thôi mà.”

Rồi anh ta cầm bức ảnh của Tristan khỏi chiếc bàn viết và đặt xuống chiếc bàn đầu giường bên cạnh cô.

“Anh sẽ trở lại ngay. Anh sẽ không bỏ rơi em đâu, Ivy. Anh hứa là anh sẽ không bỏ em lại.” Anh ta vuốt tóc cô. “Không, cho đến khi đêm kinh hoàng này kết thúc tốt đẹp.”

14. Chương 14

“Ivy, ngừng lại! Ngừng lại! Em không thấy sao, Ivy? Ivy, ngừng lại đi!”

Nhưng Ivy không ngừng lại. Cô tiếp tục kể cho Gregory về giấc mơ, và bây giờ anh ta đã biết được rằng cô đang nhớ lại thêm nhiều chi tiết. Có lẽ lần tới cô sẽ nhớ lại được tất cả. – bất luận điều gì mà Gregory đã không muốn ai khác biết. Nếu như có lần kể tiếp.

Tristan nằm bất động trong phòng của Ivy. Anh muốn phát điên, muốn la to và hét lên với cô. Anh đã dùng phần lớn năng lượng mất rồi. Vì cái gì chứ? Cô đang ngồi đó bồn chồn, hoảng sợ - và hy vọng Gregory quay lại.

Tristan kéo bản thân dậy. Anh chạy ào ra khỏi phòng ngủ và đi xuống lồng cầu thang chính của ngôi nhà tối tăm, quay người theo bản năng hướng về phía bếp, nơi Gregory ở đó. Chỉ một ngọn lửa nhỏ trên bếp lò được bật. Nước đang reo trong ấm trà.

Gregory ngồi trên một chiếc ghế đầu cạnh quầy bếp, quan sát chúng, làn da anh ta tái xanh và lấp lánh.

Anh ta giữ chặt món đồ chơi cùng với lớp vỏ bọc bằng cellophane mà anh ta đã lấy từ trong túi quần. Tristan có thể đoán ra thứ chứa trong đó và kế hoạch kế tiếp của Gregory là gì. Và anh biết rằng, cho dù bây giờ anh có đầy đủ sức mạnh, anh cũng không thể thắng được anh ta. Anh không thể điều khiển tâm trí của Gregory theo cách anh sử dụng với Will được. Gregory sẽ chống lại Tristan bằng mọi cách, và thân thể con người của anh ta có một sức mạnh thể chất lớn hơn gấp trăm lần so với những ngón tay được vật thể hóa của Tristan.

Nhưng những ngón tay của con người vẫn có thể bị trượt mà, Tristan nghĩ. Nếu một viên thuốc con nhộng màu đỏ đó – thứ mà Tristan có thể điều khiển được – di chuyển một cách không mong đợi, Gregory hẳn sẽ bị lúng túng.

Gregory lựa chọn loại trà có hương dầu mâm xôi, có lẽ vì loại hương nồng của nó sẽ che dấu được mùi vị của thuốc, Tristan nghĩ. Anh di chuyển một cách điềm tĩnh đến gần Gregory. Anh phải vật chất hóa những ngón tay vào đúng lúc nhất.

Gregory cẩn thận tháo lớp bóng kiếng và lấy hai trong ba viên thuốc. Tristan gơ bàn tay tỏa sáng của anh lên và bắt đầu tập trung vào những ngón tay. Bàn tay của Gregory do dự bên trên tách trà nóng.

Khoảnh khắc anh ta buông tay, Tristan đẩy những viên thuốc ra xa. Chúng lăn ngang qua mặt quầy bếp. Gregory nguyên rửa và vung tay, nhưng Tristan nhanh hơn và anh đẩy chúng vào trong bồn rửa. Viên thuốc bị mắc lại trên bề mặt ẩm ướt và Tristan phải làm một lần nữa để đẩy chúng vào ống thoát nước.

Khi anh làm điều đó, Gregory thả viên thuốc thứ ba vào trong tách trà.

Lập tức Tristan vươn tay đến chiếc tách, nhưng Gregory đã quấn chặt những ngón tay quanh nó. Anh ta khuấy thứ chất lỏng đó bằng một cái muỗng, và khi viên thuốc đã được hòa tan, anh ta mang chiếc ly lên lầu. Ivy tỏ ra hết sức nhẹ nhõm khi trông thấy anh ta.

“Thứ này chắc là sẽ giúp ích.” Gregory nói.

“Đừng uống, Ivy!” Tristan cảnh báo dù anh biết là cô không nghe được anh.

Cô nhấm nháp, rồi đặt nó xuống và dựa đầu vào Gregory.

Anh ta cầm chiếc tách lên lần nữa trước khi Tristan có thể chạm vào nó. “Quá nóng sao?”

“Không. Tuyệt mà. Cảm ơn anh.”

Đừng. Tristan la lên.

Cô nhấp một ngụm nữa, như thể để làm Gregory yên lòng rằng tách trà rất tuyệt.

“Anh đã chọn đúng loại trà, phải không? Em đã dự xuống nhiều rồi đó.”

Đặt nó xuống đi, Ivy!

“Chúng hoàn hảo,” Cô nói, và cảm thức uống đó lâu hơn.

Lacey, Chị ở đâu khi tôi cần chị vậy? Tôi cần tiếng nói của chị, tôi cần bất cứ thứ gì để nói cô ấy đừng uống!

Bất cứ khi nào Ivy vươn tay đặt đặt tách trà pha thuốc ấy xuống bàn, Gregory cầm nó từ tay cô và giữ nó. Anh ta ngồi trên giường cùng với cô, một tay quàng quanh cô, tay kia nâng ly trà trên môi cô.

“Thêm một chút nữa đi.” Anh ta dỗ ngọt.

“Không thêm nữa!” Tristan hét.

“Em cảm thấy thế nào rồi?” Anh ta hỏi sau đó vài phút.

“Buồn ngủ. Khác lạ. Không sợ hãi... chỉ thấy kỳ lạ thôi. Em cảm thấy như có ai đó khác nữa ở đây, đang quan sát chúng ta,” Cô nói, liếc nhìn quanh phòng.

“Anh ở đây, Ivy!”

Gregory mang cho cô hớp trà cuối cùng. “Không có phải lo lắng nữa đâu.” Anh ta nói. “Anh ở đây vì em, Ivy.”

Tristan đấu tranh để tự trấn tĩnh. Một viên ma túy có lẽ không thể giết được cô, anh suy luận. Gregory có tìm thấy một gói thuốc khác mà Tristan đã ném phía sau chiếc bàn giấy không? Kế hoạch của anh ta là gây mê cô ấy đi một chút, rồi để cô ngủ ngon sao?

“Lacey, tôi không thể tự mình cứu cô ấy được!”

Will, Tristan nghĩ, tìm Will. Nhưng mất bao lâu để làm điều đó? Mắt của Ivy đang từ từ khép lại.

“Ngủ đi.” Gregory đang lập đi lập lại. “Chẳng có điều gì để phải e sợ giấc ngủ hết.”

Mắt của Ivy đóng chặt, rồi cô gục đầu xuống. Gregory không bận tâm đến việc giữ cô nữa. Hắn đẩy cô sang một bên, và để cô ngã xuống chiếc gối.

Không nhận ra điều đó, Tristan bắt đầu la lên. Anh choàng cánh tay quanh Ivy, dù anh không thể ôm được cô. Cô rời xa khỏi anh, và cũng di chuyển xa khỏi Gregory. Chìm càng lúc càng sâu vào giấc ngủ thiếu tự nhiên. Tristan hét lên một cách vô ích.

Đột ngột, Gregory đứng lên và đi ra khỏi phòng.

Tristan biết anh phải tìm kiếm sự giúp đỡ, nhưng anh không thể bỏ lại Ivy một mình lâu như thế.

Philip. Đó là cơ hội duy nhất của anh. Tristan vội vã lao qua phòng kế bên.

Ella trở nên cảnh giác ngay khi anh bước vào.

“Giúp tao với, Ella. Chúng ta cần phải đánh thức cậu bé, chỉ cần đủ tỉnh để cho tao vào bên trong cậu bé thôi.”

Ella trèo lên trên ngực Philip, hít hà gương mặt cậu bé rồi kêu meo meo.

Mắt của Philip du đưa mở ra. Bàn tay nhỏ bé vươn tới và cào vào con mèo một cách uể oải. Tristan hình dung con mèo có cảm giác mềm mại như thế nào đối với Philip. Một giây sau, chia sẻ suy nghĩ của anh, anh trượt vào bên trong cậu bé.

“Là anh đây, Philip. Bạn của em, thiên thần của em, Tristan đây.”

“Tristan.” Philip lầm bầm, và thỉnh thoảng họ đang ngồi đối diện nhau với bàn cờ đam nằm giữa họ. Philip nhảy lên bảng ghi điểm của Tristan. “Thật vinh dự cho em!”

Tristan đã ngã vào một ký ức hoặc một giấc mơ được thêu dệt từ ký ức. Anh đấu tranh để thoát khỏi chúng.

“Tỉnh dậy, Philip. Anh là Tristan. Tỉnh dậy đi. Anh cần em giúp. Ivy cần sự giúp đỡ của em.”

Tristan có thể nghe thấy Ella kêu rừ rừ lần nữa và thấy cô nàng nhìn chăm soi vào mặt anh, dù mọi thứ không được mạch lạc, anh biết Philip đã nghe thấy và đang dần thức dậy.

“Thôi nào, Philip. Cách thức như vậy đây, anh bạn.”

Bây giờ, Philip đang nhìn lướt những bức tượng thiên thần. Cậu bé đang thắc mắc, nhưng cậu bé không sợ. Đôi tay và chân cậu bé vẫn duỗi dài thư giãn. Như thế đã là quá tốt rồi.

Rồi Tristan nghe thấy tiếng động ngoài hành lang. Anh nghe thấy tiếng bước chân – của Gregory – nhưng Gregory đang bước đi một cách kỳ lạ, nặng nề.

“Dậy đi, Philip, Chúng ta phải nhìn thấy!”

Trước khi Philip có thể thức tỉnh bản thân, Gregory đã đi xuống thang. Một lúc sau, cánh cửa ra bên ngoài đóng sầm.

“Mang giày vào đi. Giày của em!”

Động cơ xe hơi nổ lạch bạch. Tristan nhận ra chúng – Chiếc Dodge cũ của Ivy. Trái tim anh chùng xuống. Gregory có Ivy đi cùng anh ta. Anh ta đang mang cô ấy đi đâu? Đi đâu nhỉ?

“Em không biết.” Philip nói trong một tông giọng ngái ngủ.

Nghĩ đi. Điều gì là dễ dàng cho hẳn nhỉ? Tristan tự hỏi.

“Em không biết.” Philip lầm bầm.

Với Ivy đã bị say thuốc, thật dễ dàng để dàn cảnh một vụ tai nạn. Loại tai nạn nào đây? Anh ta sẽ tiến hành điều đó bằng cách nào và tại nơi nào được nhỉ? Phải có manh mối trong phòng của anh ta, một gợi ý nào đó được cắt xén từ những trang báo.

Thỉnh thoảng, Tristan nhớ đến bảng lịch trình hỏa xa. Anh nhớ lại về kỳ lạ trên gương mặt của Gregory khi anh ta tìm thấy bảng lịch trình đó trên sàn nhà. Gregory đã khoanh tròn chuyến tàu đêm muộn, chuyến tàu sẽ ngừng lại tại Tusset. Sau khi anh ta làm vài con tính, viết xuống một lần và khoanh tròn nó hai lần. 2:04. Đúng rồi. Tristan biết chuyến tàu sẽ lao qua xuyên qua sân ga ở đây trong vài phút vào mỗi hai giờ sáng. Lao xuyên qua! Nó không ngừng lại ở một sân ga nhỏ như sân ga của Stonehill, nên ở đó sẽ hoang vắng sau nửa đêm. Họ phải ngừng anh ta lại!

Anh nhìn vào chiếc đồng hồ điện tử của Philip. 1:43 AM.

“Philip, nhanh lên!”

Cậu nhóc ngồi sụp xuống ghế, với chỉ một sợi dây giày được cột. Những ngón tay cậu vung về khi cậu cố cột sợi còn lại. Cậu bé chỉ vừa vịn đứng vững, và di chuyển xuống sảnh theo sự hướng dẫn của Tristan. Tristan chọn cầu thang trung tâm, nơi có tay vịn để bám vào. Họ di chuyển an toàn xuống tầng dưới, sau đó Tristan hướng cậu vòng ra cửa sau, nơi Gregory để cửa mở. Như thế có chiếc đồng hồ đang gõ nhịp bên trong anh, Tristan có thể cảm nhận được từng giây trôi qua.

Họ sẽ chẳng bao giờ đi bằng chân mà đến kịp lúc mất thôi.; lối đi dài xuống đồi dẫn họ về hướng ngược lại trạm xe lửa. Chìa khóa – Anh nên tìm chìa khóa xe của Gregory chẳng? Nếu anh làm, anh có thể vật chất hóa những ngón tay và ... Nhưng sẽ ra sao nếu như họ lãng phí tất cả thời gian của họ trong việc tìm kiếm chiếc chìa khóa mà Gregory đã mang theo cùng với hẳn?

“Tìm đường khác thôi, Philip.” Tristan hướng Philip quay lại. Đó là một con đường tắt nguy hiểm, nhưng là cơ hội duy nhất của họ : Con dốc và bờ đá của rặng đồi, chúng dẫn thẳng xuống trạm hỏa xa ở bên dưới.

Sau vài bước chân, không khí đêm lạnh làm hồi tỉnh Philip. Qua mắt và tai cậu bé, Tristan nhận thức rõ những hình bóng như được dát bạc của đêm và những âm thanh xào xạc. Anh cũng cảm thấy mạnh mẽ hơn. Với sự giục giã của Tristan, Philip chạy ngang qua sân cỏ. Họ vượt qua sân tennis, rồi thêm bốn mươi yards hướng về ranh giới của khu điền sản, nơi bờ dốc đột ngột trở thành cheo leo.

Họ đang di chuyển nhanh hơn tốc độ một đứa trẻ có thể có, sức mạnh của họ kết hợp lại cùng nhau. Tristan không biết mất bao lâu anh mới có thể tái hồi phục đầy đủ sức mạnh, và anh không chắc anh có thể đưa được họ an toàn xuống con dốc cheo leo đó của rặng đồi. Đường như điều đó là quá xa vời để nghĩ đến.

Anh cảm thấy một thoáng kháng cự khi anh và Philip trèo qua bức tường đá đánh dấu ranh giới khu điền sản.

“Em không làm được đâu.” Philip nói.

“Không sao đâu, em đi cùng anh mà.”

Xa bên dưới họ, anh có thể thấy trạm xe lửa. Để đến được đó họ phải trèo xuống một sườn dốc nơi mà thứ bám rễ duy nhất là gốc của những thân cây cằn cỗi và một vài vĩa đá hẹp, cùng với con dốc thẳng đứng bên dưới họ. Thỉnh thoảng những mảng cây lùm bụi chẻ xuyên qua bề mặt đá, nhưng gần như đó chỉ là một khe nứt của mặt đất với những tảng đá lộn xộn sẽ làm trôi tuột những cái chạm nhẹ nhất của một bàn chân.

“Em không sợ đâu.” Philip nói.

“Anh rất vui là một trong chúng ta không thấy sợ.”

Họ di chuyển chậm và thận trọng xuống dưới rặng đồi. Mặt trăng lên trễ, bóng của nó phủ dài và gây hoang mang. Tristan phải liên tục kiểm tra bản thân, tự nhắc nhở rằng đôi chân mà anh đang sử dụng thì ngắn hơn, và đôi tay anh không thể vươn tới xa được.

Họ đã đi được nửa đường xuống đồi khi anh đánh giá sai. Bước nhảy của họ quá ngắn, và họ nghiêng người quá xa khỏi vĩa đá hẹp. Từ gờ đá của họ, là một bờ dốc thẳng sâu hai mươi lăm feet, không có gì ngoài những tảng đá có thể cào xước họ ở dưới đáy trước khi có tảng đá khác rơi xuống. Họ loạng choạng. Tristan tự kéo bản thân vào bên trong, che dấu ý nghĩ và bản năng, để cho cậu bé vượt qua nỗi sợ. Chính khả năng bẩm sinh của Philip trong việc giữ thăng bằng đã cứu họ.

Khi họ hạ thấp dần, Tristan cố không nghĩ đến Ivy, dù hình ảnh đầu cô ghêo qua vai giống như của một con búp bê không có sức sống liên tục chạy qua tâm trí anh. Và tất cả những lúc đó anh nhận thức rõ thời gian đang trôi qua.

“Có gì sao?” Philip hỏi, cảm nhận được mối bận tâm của Tristan.

“Cứ đi tiếp đi. Anh sẽ cho em biết sau.”

Tristan không thể để cho Philip biết Ivy đang ở trong tình trạng nguy hiểm nhiều như thế nào. Anh che dấu kỹ lưỡng suy nghĩ của mình, không để cho Philip cảm nhận được nhân dạng và cả ý định của Gregory. Anh không biết chắc Philip sẽ đối phó ra sao với loại thông tin này, không biết là cậu bé sẽ hoảng loạn về Ivy hay thậm chí cố bênh vực Gregory.

Lúc này họ đã xuống đến đáy, đang bước dồn xuyên qua đám cỏ cao, và vấp phải những hòn đá. Mất cá chân của Philip bị trật, nhưng cậu bé vẫn tiếp tục đi. Phía trước họ là một hàng rào bằng sắt cao. Nhìn xuyên qua đó, họ thấy trạm xe lửa.

Trạm xe lửa có hai đường ray song song nhau, một đi về hướng bắc và một đi về hướng nam, mỗi đường ray có sân ga riêng của nó. Những sân ga được kết nối bởi một chiếc cầu cao bên trên những đường ray. Cạnh phía nam cách Tristan và Philip xa nhất, có một căn nhà ga bằng gỗ và một bãi đậu xe. Tristan biết rằng chuyến tàu đêm muộn sẽ chạy về hướng nam.

Ngay khi họ đến sát hàng rào, Tristan nghe tiếng chuông từ ngôi nhà nguyện của thị trấn. Tiếng chuông rung lên một lần, hai lần. Hai giờ.

“Cái hàng rào này cao khủng khiếp, Tristan.”

“Ít ra thì nó cũng không có điện.”

“Chúng ta có thể nghỉ ngơi chưa?”

Trước khi Tristan có thể trả lời, một tiếng còi tàu vang lên từ xa.

“Philip, chúng ta phải đến trước chuyến tàu đó.”

“Tại sao?”

“Chúng ta phải làm như thế. Trèo đi.”

Philip làm theo, thọc sâu những ngón chân của cậu bé vào mắt lưới hàng rào, vươn dài và túm chặt bằng những ngón tay, kéo bản thân lên cao. Họ đã ở trên đỉnh hàng rào cao hai mươi feet. Rồi Philip nhảy xuống. Họ đâm sầm vào mặt đất và lăn tròn.

“Philip!”

“Em đã nghĩ anh có đôi cánh. Anh được cho là có cánh cơ mà.”

“Ồ, anh không có.” Tristan nhắc cậu bé.

Tiếng còi hụ lên lần nữa, lần này gần hơn. Họ chạy đến sân ga đầu tiên. Khi họ trèo lên trên đó, họ có thể nhìn qua sân ga đối diện.

Ivy.

“Có gì đó không đúng với chị ấy.” Philip nói.

Cô đang đứng trên sân ga đi về hướng Nam, dựa lưng vào một chiếc cột bên rìa sân ga. Đầu cô nghiêng sang một bên.

“Chị ấy có thể ngã xuống! Tristan, một chuyến tàu đang đến và...” Philip bắt đầu hét lên. “Ivy. Ivy ơi.”

Cô không nghe thấy tiếng cậu bé.

“Bạc thang.” Tristan bảo cậu.

Họ chạy đến chúng, rồi băng qua cầu và xuống phía bên kia.

Họ có thể nghe chuyến tàu đang lao đến, càng lúc càng gần hơn. Philip liên tục gọi cô, nhưng Ivy nhìn qua phía đối diện, như bị thôi miên. Tristan nhìn theo ánh mắt cô – rồi anh và Philip đông cứng lại.

“Tristan? Tristan à, anh ở đâu?” Philip hỏi bằng một giọng hoảng loạn.

“Ở đây. Ngay đây. Anh đang ở bên trong em mà.”

Nhưng ngay cả với Tristan, có vẻ như anh đang ở bên kia, trên một cạnh khác của đường ray. Tristan nhìn chăm chăm vào hình ảnh của chính mình đang đứng trong bóng tối của sân ga xuôi nam. Một bóng dáng kỳ lạ mặc một chiếc áo khoác trường học, giống hệt như chiếc áo mà Tristan đã mặc trong bức ảnh của anh, và có một chiếc nón bóng chày lật ra phía sau. Tristan nhìn chăm chú, bị mê hoặc với cái dáng vẻ đó y như Ivy và Philip vậy.

“Đó không phải là anh,” Anh bảo cậu bé. “Đừng bị đánh lừa. Đó là một người khác mặc đồ giống như anh thôi.” Gregory, anh tự nhủ.

“Ai thế? Tại sao anh ta lại mặc đồ giống như anh?” Họ thấy một bàn tay xanh xao giơ ra từ bóng hình đó vào trong ánh trăng. Chiếc bóng vẫy Ivy, khuyến khích cô, kéo cô đi ngang qua đường ray.

Lúc này chuyến tàu đang lao về phía họ, ánh đèn trước của nó làm trắng xóa đường ray bên dưới họ. Chiếc còi tàu nổ tung lần cuối trong tiếng hụ cảnh báo cuối cùng.

Ivy không quan tâm đến điều đó. Cô dõi theo bàn tay giống chao lượn như một con thiêu thân đang ném mình vào lửa. Chúng liên tục mời gọi cô. Đột ngột, cô vươn tay của mình ra và tiến một bước về phía trước.

“Ivy!” Tristan thét lên – Philip thét lên. “Ivy!, Ivy, dừng!”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/the-power-of-love>